

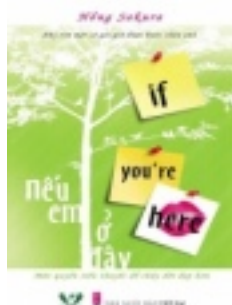
Nếu Em Ở Đây

Contents

Nếu Em Ở Đây	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18	43
19. Chương 19	45
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	57
28. Chương 28	59
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	63
32. Chương 32	64
33. Chương 33	65
34. Chương 34	66
35. Chương 35	68
36. Chương 36	69
37. Chương 37	70
38. Chương 38	71
39. Chương 39	72
40. Chương 40	73
41. Chương 41	75

42. Chương 42	75
43. Chương 43	77
44. Chương 44	79
45. Chương 45	80
46. Chương 46	82
47. Chương 47	84
48. Chương 48	85
49. Chương 49	87
50. Chương 50	88
51. Chương 51	90
52. Chương 52	92
53. Chương 53	93
54. Chương 54	94
55. Chương 55	96
56. Chương 56	97
57. Chương 57	99
58. Chương 58	100
59. Chương 59	102
60. Chương 60	104
61. Chương 61	105
62. Chương 62	107
63. Chương 63	109
64. Chương 64	111
65. Chương 65	112
66. Chương 66	114
67. Chương 67	116
68. Chương 68	118
69. Chương 69	120
70. Chương 70	122
71. Chương 71	123
72. Chương 72	125
73. Chương 73	127
74. Chương 74	128
75. Chương 75	131

Nếu Em Ở Đây

Giới thiệu

Nội dung truyện kể về câu chuyện của những người bạn sống cùng một khu trọ với những mục tiêu và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-o-day>

1. Chương 1

ông ấy có mái tóc hoa râm, 2 bàn tay mềm mại, đôi mắt khó tính như lại có vẻ phúc hậu. ông nhìn tôi từ trên xuống dưới, như quan sát xem có vi khuẩn nào ko. mãi 1 lúc mới mở miệng...

“tốt nghiệp ĐH khoa Quản trị nhà hàng khách sạn?”

“ạ..”

“tại sao muốn làm PHỤ BẾP cho tôi???”

“vì cháu thích..”

“có biết công việc này thế nào hay ko?”

“ạ.....rửa chén, lật rau, vo gạo... chú sai gì thì cháu làm nấy.”

ông ấy lại nhìn tôi kiểu ấy lần nữa, nhưng xóay vào gương mặt tôi, khiến tôi càng thấy căng thẳng.

“tôi ko nghĩ 1 người tốt nghiệp ĐH lại muốn làm công việc đó”

“cháu muốn học chứ... .. đó là...niềm đam mê..”

“học tôi? nếu là đam mê, hẳn cô phải nấu được món nào đấy?”

“món Spaghetti ạ. ai cũng bảo cháu làm rất ngon.” vị đầu bếp đứng tuổi suy nghĩ 1 lát rồi bảo tôi làm cho ông ấy 1 đĩa spaghetti. ko khó, tôi đã làm nó 70 lần rồi. * _ ^ pho mát, mì Ý, cà chua và xì dầu... thêm chút bột năng... nhưng spaghetti của tôi còn có... cà ri, hi hi

“đây gọi là Spaghetti à?”

“... ko ngon ạ??”

“phải gọi nó là món ... xem nào, Hồng Yên Mì Gia!”

Hồng Yên Mì Gia??

tôi tên là Hồng Yên.

“tôi chưa ăn món spaghetti nào có cà ri trong ấy cả!”

“nó làm vị bớt ngán hơn mà.....hic hic...”

“nhưng tôi thừa nhận.....là nó tạm được.”

cái gật gù của ông ta làm tôi thở phào, trời ăh, chỉ thiếu chút nữa là tôi lệt tạt đề quảng đi và chạy ra ngoài rồi.

“1 tháng 2.5 triệu, làm 7 ngày, thưởng cuối tháng nếu quán đông khách, ok?”

“okay!”

đó là buổi gặp gỡ đầu tiên của tôi và sư phụ vị chủ quán Âu Việt rất nổi tiếng của thành phố..

tôi đã học được rất nhiều ..., ông bảo rằng, tôi sinh ra để làm nghề này – 1 đầu bếp nhà hàng. và câu ấy làm tôi hạnh phúc.

.....

“cái xô để ở đây, bự chà bá, mà cò đá đổ được là sao hả?”

“ai bảo bà để cái xô giữa đường, lối đi có chút xúu???”

“vậy là mây cổ tình đập phải ko?”

“SAO HẢ?”

lại nữa.

hầu như mỗi ngày cái khu phòng trọ này đều có mấy cuộc cãi vã nhảm nhí kiểu như thế... đáng nói hơn là hình như luôn có phần của nó, con nhỏ sống cùng phòng với tôi, Thuý Vân. cái tên đẹp như ...truyện Kiều. mà nó thì ko hiền như cô em “khuôn trăng đầy đặn” bằng thanh ngọc khiết ấy.

“thôi, vô đi, xin lỗi cô...”

“xin lỗi gì chứ...!!”

mặc cho tôi kéo nó vào trong thế nào, Vân cứ ngẩng cổ cãi với bà ở đối diện, mà bà ấy thì cũng có vừa gì đâu.. đình tai, nhức óc suốt.

.....

tôi bất lực bỏ vào trong nhà, nằm xuống cái nệm đen sì mấy tháng ko giặt, 2 đứa con gái lười biếng và ở dơ như nhau..

ahhhh... tôi còn phải đi tắm..

nghĩ tới chuyện tắm, thiết chán gần chết, khu nhà trọ 5 phòng mà chỉ có 1 phòng tắm ở cuối hành lang, nhỏ như cái hộp quẹt, mà còn phải xách nước nữa..

...

“ủa, sao quay vô?”

“có người rồi”

tôi thở dài thả cái xô xuống, tại sao phải chịu cảnh này, thử hỏi, có phải người ta vì niềm đam mê mà dám từ bỏ mọi thứ hay ko?

ba ơi.....

“chị đi theo em qua bên kia.”

“bên nào??”

“khu B”

nói xong nhỏ kéo tay tôi ra ngoài, bóp khoá phòng và chạy sang khu B phía bên trái cầu thang chính..

ở đó cũng có 1 phòng tắm nữa.

2 thanh niên đang bước vào.

“anh ơi.....”

mỗi khi Vân nhờ ai giúp, cái giọng của nó lại ngọt như thế, tôi ko sao chịu nổi, gai ốc sồn lên hết, ack ack.

“gì đấy em gái?”

một trong 2 anh chàng quay lại, vẻ mặt khá khôi ngô, hỏi giọng cũng ngọt ko kém.

“chị em... đi làm cả ngày, mệt lắm...mà khu A bọn em, phòng tắm kín rồi, anh nhường cho chị em trước nhé.”

“chị em... trông vẫn sạch hơn bọn anh, bọn anh đã ko tắm 3 ngày rồi”

“anh này, đã ko tắm 3 ngày thì nhịn thêm 30 phút đã là gì.”

tôi kéo nhẹ tay Vân ý bảo thôi, nhưng nó cứ rào đón tiếp, anh bạn còn lại chỉ khoanh tay, ra vẻ quan sát..

“thôi nhé, em xinh lắm nhưng anh ko phải loại háo sắc, em cảm phiền bảo chị em chờ bọn anh 15 phút, thì bọn anh sẽ dâng hiến phòng tắm này cho” “đàn ông gì mà ko biết xúc động trước phụ nữ khôn khéo...”

ack ack.. tôi sắp ới chết rồi.

đột nhiên anh chàng khoanh tay kéo anh chàng khôi ngô lại, khoác tay bảo tôi vào đi... ko nói tiếng nào..

hơ..

và Vân đẩy tôi vào trong ngay lập tức ko bỏ lỡ cơ hội.

2. Chương 2

tôi cố tắm cho nhanh, 20 phút, và đi ra ngoài khi trời đã ko còn chút nắng nào, 7g rồi.

Vân ngồi huyền thuyên nói với anh chàng khôi ngô.

anh chàng lạnh lùng vẫn chỉ lắng nghe và quan sát...

“chị xong rồi ^^ cảm ơn 2 anh, gặp lại sau nhé”

“này, chị em tên gì, anh chỉ mới biết tên em.. có phải Thuý Kiều ko?^o^”

“anh muốn biết thì hỏi chị ấy nè!!”

anh chàng khôi ngô đưa mắt nhìn tôi mỉm cười làm quen, tôi cũng gượng cười đáp lại...

“tên Yên. Hồng Yên”

“hi, tôi tên Thắng.”

“vậy còn anh?”

tôi hỏi người còn lại 1 cách mau lẹ, như thể đó là điều duy nhất mà tôi quan tâm...

ko hiểu tại sao tôi bị cái vẻ im ỉm của anh ta thu hút.

“hắn là Quốc Khải. hắn bị câm! ^__^”

“hả?”

bị câm? phải ko vậy...

như để trả lời về thắc mắc của tôi, anh chàng tên Khải mới chịu mở miệng.

“ko thích nói nhiều như nó chứ ko phải là câm.”

đó là 1 chất giọng nam tính và cực kỳ mạnh mẽ...

giống ba tôi.....rất giống.....

.....

buổi tối tôi ko sao ngủ được, tôi nhận ra tôi bị ám ảnh giọng nói của anh ta, Quốc Khải..

Thuý Vân vẫn đang “chong đèn” học bài.

“chị sao vậy? mắt ngủ hả?”

“ko biết nữa...tự nhiên khó đỡ giấc quá.”

“vậy đọc...sách Triết học của em nè, ngủ liền luôn ^__^”

tôi phì cười, nó cũng nhe răng ra, cái thời sinh viên nhồi nhét mấy môn học đó, tôi ngán lắm rồi...

“em thức khuya quá, ko sợ nổi mụn à?”

“ko, em quen rồi. mai còn thi môn cuối..”

“học để giành giải vô địch hay sao mà chăm thế?”

“lấy học bổng mà chị, bớt được 1 khoản tiền lớn chứ ít sao, heheh”

Vân học báo chí, rất giỏi.

hầu như học kỳ nào nó cũng giành học bổng của Khoa..

nó còn khá đẹp, tóc ngang vai sole hay bới bằng cây bút chì,
trông rất quyến rũ...

nếu có gì đó khiếm khuyết, là nó quá hung dữ T_____T

nó có thể cãi suốt ngày ko mệt mỏi với cái giọng oang oang..

“thôi, để em cũng đi ngủ, chắc do đèn của em làm chị trần trọc”

“ko sao, em cứ..”

tôi chưa nói dứt câu thì Vân đã tắt đèn, lăn xuống cạnh tôi, cái phòng bé xíu nên bàn học của nó với chỗ nằm ngủ chỉ cách có 1 bước chân.

cạnh bên là cái tủ đầy sách của tôi và nó...

rất nhiều sách..

.....

sư phụ chìa cho tôi 1 tấm namecard có ghi tên John Quân gì đó Chereston Hotel...Ballad Restaurant..
chef..

là sao?

“cuối tháng nghỉ ở đây, qua đó làm đi”

“gì ạ??? sư phụ...?”

“con ở đây hoài sao khá nổi.”

“con ko...”

“đừng cãi nhiều lời... vậy đi”

sư phụ bỏ đi vào sau bếp và bỏ mặc tôi ngơ ngác với tấm card trên tay...

Chereston Hotel? khách sạn 5 sao..

thiên đường của các đầu bếp.. tôi cũng vẫn hằng khao khát, được có 1 chân bếp phụ trong ấy..
nhưng..

“còn đứng đó làm gì??”

“sao thầy đuổi con...hichic...”

“đồ ngốc, đuổi con sang chỗ tốt hơn.. gặp thằng Quân nhờ nó hỗ trợ thêm”

“Quân nào... con ko thêm...con muốn làm với sư phụ...”

“con có tài, sang đó sẽ có cơ hội..”

và đó là lý do chính mà sư phụ bắt tôi 1 mực sang đó.

okay... nếu là vậy, thì tôi đi.

dù sao bây giờ cuộc sống của tôi cũng chẳng phải lo bị ai quẫn thúc nữa,

4 tháng trước ba đã tống tôi ra đường vì tôi đòi đi làm đầu bếp rồi +____+

mẹ nhét cho vài triệu, thuê 1 căn phòng trọ xong là gần sạch vì đóng tiền cọc, tháng đầu toàn ăn nợ ở quán cơm bà Ba..

anh Hai thì lén đưa cho cái điện thoại để liên lạc, ngoài ra, tôi chẳng có cái gì mang theo hết.

cả tủ quần áo , đầm váy, giày dép tôi cũng bỏ lại cho con út.

“nếu cho là nghề đó có thể nuôi sống mày thì hãy tự lo đi!”

câu cuối cùng tôi nghe từ ba là câu ấy, tôi đã bỗng bật bỏ đi và tự dặn lòng sẽ cho ba thấy, cái ngày tôi làm bếp trưởng nhà hàng!!

1 tuần sau khi ra đi, tôi mới biết mình sai lầm, ko phải vì con đường đầu bếp đã chọn, mà là..

sống xa nhà ko hề đơn giản.

tôi nhớ mẹ, nhớ anh Hai, chị dâu, con Út và bữa cơm gia đình, tôi nhớ con mèo Mon của tôi nữa.....

23 tuổi, tôi mới hiểu sống tự lập là như thế nào.

nhiều người ao ước được tách khỏi gia đình vì cuộc sống như tôi, nhưng thực sự tôi ko thích nó, thậm chí tôi ghét phải sống như vậy.

ko ai lo lắng chờ cửa, muốn đi đâu thì đi, bữa cơm ăn tùm lum giờ, thích ăn thì ăn, ko ăn thì nhịn, chả sao cả.

mà lại vô cùng bơ vơ. con thuyền có neo vẫn tốt hơn.

.....

“hey... Hồng Yên!!”

Thắng cười chiếc xe máy Daehan dừng ở cổng khu nhà trọ, gọi tôi và tươi cười... vai đeo chéo cái túi đen..

tôi đoán anh ta nhỏ hơn tôi vì hình như còn đi học.

“lên đi tôi chở vô!”

“thôi, có mấy bước..”

“ngại gì... hàng xóm cả.

3. Chương 3

tôi vẫn lắc đầu và đi nhanh vào trong..

Thắng chạy tà tà chậm phía sau, tiếp tục liến thoắng, nếu ko nói nhiều quá, có lẽ anh ta rất hấp dẫn với vẻ khôi ngô của mình, nhưng tôi vốn ko thích con trai nói nhiều >_

“đi học hay đi làm vậy? Vần học năm 3, gọi tôi bằng anh, gọi Yên bằng chị, vậy chắc ta bằng tuổi nhau!”

“Thắng học năm 4 hả?”

“uh, năm cuối.”

“kém tôi 1 tuổi, hehe”

anh chàng đột ngột dừng xe, vẻ ko tin, nhíu mày, tôi cười nhẹ nhún vai đắc chí..

ít ra mình làm chị thì dễ cư xử hơn..

“phải ko đó?? vô lý, vô lý thật...trông trẻ thế!”

“gọi chị đi, em trai!^-^”

“ko đời nào, mơ đi!”

ack ack.. ko gọi thì thôi, tôi cũng ko thèm, chẳng qua ở nhà chỉ có em gái, muốn có 1 thằng em trai sai vặt mới đi nói chuyện với cậu ta. -____-

mơ gì mà mơ.

.....

“ủa sao bịch rác ko đem bỏ?”

“của bà Lan đó, bà này quá đáng lắm, để em...”

“thôi, thôi, được rồi, chị đem đi bỏ!”

“chị để đó đi.”

nó lại xách bịch rác ra và định gõ cửa phòng bà Lan, trời ăh, sắp có vụ án nữa rồi..

tôi năn nỉ nó hết nước thì nó chịu để tôi đem đi bỏ, nhưng bà Lan lại mở cửa đúng lúc.

và rồi chuyện gì đến đã đến T_____T

cả khu trọ đều chạy ra xem, bu lại, Vân chống nạnh, cổ gân lên, trông nó mất hết vẻ đẹp bản chất...hic hic..

rồi họ xông vào nhau, mọi người đứng nhìn, ko ai can, cái xóm này là vậy, toàn kẻ thờ ơ, ngộ thiệt..

khu nhà tôi hề có ai lớn tiếng với nhau là hàng xóm đã vội can thiệp rồi..

tôi, Vân, “chiến đấu” với bà Lan và cô con gái, mãi tới khi cánh tay mạnh của anh chàng lạnh lùng Quốc Khải nắm lấy vai tôi kéo ngược, 4 người phụ nữ mới tách được nhau ra..

tóc tôi bù xù và nhỏ Vân cũng chẳng đẹp dễ hơn.

Khải cầm bịch rác đi thẳng ra ngoài, ông bảo vệ cũng tới dàn xếp..

Thắng lôi 2 đứa tôi vô phòng.

một lúc sau thì Khải cũng tới..

“2 người... có cần phải vậy ko?”

“liên quan gì anh, dzô dziên.”

“rần rần cả xóm.. con gái gì dữ quá..”

“ko dữ để bị ăn hiếp hả?? anh thử ở đối diện phòng bà ta coi chịu nổi ko??”

Thắng và Vân liên tục đấu khẩu trong khi tôi cúi mặt im thinh,

Khải cũng chẳng nói gì, ngồi nhìn 2 người họ..

1 lúc thì anh ta lên tiếng..

“em ko khát nước sao?”

“hu...h?”

Vân đang đà nói, bỗng tắt đài, quay sang nhìn Khải.

tôi lại như chết điếng với cái giọng ấm của anh ta.

“tôi đoán chắc em đã nói suốt 1 tiếng đồng hồ rồi..”

“a..anh... thì đã sao???”

“trong này chật quá, đi uống bia đi”

cả tôi và Vân đều trở mắt nhìn Khải, anh ta ko đáp gì

đứng dậy ngay... và phui quần...

Thắng hưởng ứng nhanh nhẩu, kéo tôi và Vân ra theo..

ack...uống bia áh???

.....

gần nhà trọ có quán bia của ông Tám Ký gì đó, lúc nào cũng nhộn nhịp..

dân Sài Gòn toàn là bợm nhậu T_____T

chúng tôi ngồi 1 bàn gần gốc cây me, Thắng gọi 2 chai bia, 4 quả hột vịt lộn, và 1 đĩa xoài tôm khô..

Vân lấy cây dừa bới tóc lên, và rót bia ra ly cho 4 người..

tôi thì cầm dừa thọc vào đĩa xoài, món ấy nhìn chảy nước miếng ^__^

“trời, chị Hai, chưa cạn ly mà đã phá mỗi rồi!!”

Thắng vừa nói vừa giữ tay tôi lại

>___< cái=“” cậu=“” con=“” trai=“” nói=“” nhiều=“” khó=“”>

ko phải hẳn nói ko đời nào gọi tôi là chị à? <>

mặt tôi què què... đành bỏ dừa cầm ly bia lên..

giọng Vân hồ hởi...

“DZÔ ĐI!!!!”

cả 4 cái ly được cụng vào và mọi người đưa lên miệng ực, tôi uống ko được nhiều nên chỉ 1/3 ly là bỏ xuống, cái loại đắng nghét này mà ngon gì...??

2 người con trai cũng bỏ xuống khi được nửa ly, nhưng nhỏ Vân vẫn uống cho tới cạn...

O_____o

“em chết khát à?”

Khải hỏi, giọng hơi đùa 1 chút, tôi thấy anh khẽ cười, nhưng ko rõ lắm...mà hình như...

“anh thích em hả? sao anh hay kiếm chuyện với em thế??”

“?...”

“lúc này hỏi em ko khát sao, bây giờ uống, anh lại bảo em chết khát... hehe, vậy là để ý em...”

Vân nói và nháy mắt với Khải, Thắng cười khi khi liếc nhìn người bên cạnh, tôi vẫn chờ đợi câu trả lời...

vì tôi cũng thấy Vân nói đúng.

“có thể..”

tự nhiên tôi thấy thất vọng, khi Khải nói câu ấy

thừa nhận...sao sớm vậy...

mới quen có 1 lần.

“vậy, ...” – Vân bắt đầu đập quả trứng – “từ giờ, anh phải giành phòng tắm bên đó cho em.”

“tại sao?”

“chỉ có vậy thì em mới suy nghĩ có cho anh cơ hội hay ko?”

“tôi chưa từng nói là tôi sẽ theo đuổi em.”

giọng Khải thản nhiên và cũng đập trứng vịt của mình, Vân bắt đầu nóng mặt lên...nó chia cái muống vào mặt Khải và tròng mắt.

4. Chương 4

“anh ko hối hận khi nói câu đó chứ?”

Khải ko đáp, cười nhạt và cúi đầu ăn..

nãy giờ Thăng im lặng 1 cách lạ lùng, chỉ ngồi cười

bỗng đột ngột gấp 1 đĩa xoài đưa tới trước miệng tôi O___o

“gì vậy?”

“ko phải hồi nãy thèm lắm à?”

“ack... bỏ xuống đi, để tôi tự ...”

“miếng ăn đã đưa tới miệng rồi mà còn từ chối sao, ĂN ĐI!”

gì hả...? lớn giọng với chị à?

tôi quay mặt đi nhất quyết ko ăn, thì anh chàng mới dịu giọng

sau khi tự cho đĩa xoài vào miệng của mình..

“người đâu mà khó khăn...”

.....

chúng tôi vừa vào phòng trọ thì Vân đã nằm lăn ra ngủ, chiếc đĩa chỗ quán ông Tám Ký nó quên đã mang theo về trên mái tóc..

còn chưa rút ra..

tôi đẩy Vân nằm ngay ngắn lại, rồi xách khăn ra phòng tắm rửa mặt, khoảng 10 phút tôi trở về thì thấy Khải đã đứng đợi ngoài cửa.

“anh.. tới có việc gì?”

“cô bé ấy.. có thể sẽ bị sốc men..đây là kẹo viên ngậm để giải rượu.”

“ah...cảm ơn. nếu nó ói thì Yên sẽ cho nó ngậm..”

Quốc Khải gạt đầu khi nhìn thấy tôi đã hiểu ý anh, rồi cho tay vào túi quần đi chậm về phía khu B..

ánh trăng soi cái bóng mạnh mẽ của Khải xuống nền sân trọ, trông cứ khắc khổ làm sao.

tôi bỗng thở dài.

.....

mặc dù uống khá nhiều, nhưng Vân ko bị sốc, nó ko tỉnh nửa đêm và ói mửa như tôi và Khải dự đoán, mà ngủ ngon lành tới sáng, vươn vai chào ngày mới 1 cách sáng khoái, trong khi đầu tôi cứ bưng bưng..
T_____T

“mặt chị lờ đờ ghê quá.. chị ko khoẻ hả?”

“uh... chị thấy chóng mặt...”

“chắc chị uống ko quen...”

“em uống nhiều mà sao tỉnh queo vậy??”

“trời, em quê ở Đồng Tháp, dân Nam bộ uống như thế nhằm nhò gì! hehehe”

ra thế, phải rồi, tôi quên..

có lẽ do 4 tháng ở cùng tôi chưa biết hết về con bé..

nó ko chỉ học giỏi, cãi giỏi, mà còn uống bia giỏi nữa *___*

tôi chỉ có nấu ăn giỏi thôi.

í chết.

hôm nay tôi phải sang Chereston.. argh.

vừa đứng dậy thì đầu tôi choáng váng, quỵ xuống, Vân vội đỡ tôi..

“chị ko khỏe thì nghỉ đi.. em đi mua đồ ăn sáng cho.”

“chị phải đi, sư phụ dặn đầu tháng phải qua...đó...”

“chị như vậy sao mà đi???”

tôi chợt nhớ ra viên kẹo của Khải, nó vẫn nằm trong túi quần, kẹo giải rượu, yeahh... giờ Vân ko cần, nhưng tôi cần!

sorry... tôi sẽ nói cho anh sau..

và thế là tôi cho viên kẹo vào miệng.

“cái gì vậy? sáng sớm chưa ăn gì đi ngâm kẹo?”

“kẹo giải men..um.. rượu bia đó...um...um.. của Khải... anh ta..um.. mang sang cho em.”

“Khải? mang cho em???”

tôi gạt đầu, Thuý Vân tỏ ra ngạc nhiên, rồi nó tủm tỉm cười, dọn đồng sách vở vào túi, và cột tóc cao lên..

tôi ngâm được 10 phút thì hết viên kẹo, nhưng hình như vẫn chưa thấm.

vì tôi vẫn thấy lừ nhừ..

“chị nằm đây nhe, em đi học, chút có người mang đồ ăn lên.”

nói rồi Vân bước ra khỏi phòng, sau khi kéo rèm cửa sổ cho nắng tràn vào, nắng thế này thì chắc 7 giờ mấy rồi..

15 phút sau, tôi bắt đầu thấy đỡ hơn, nên ngồi dậy thay đồ, ko quên nhét tấm namecard của sư phụ vào túi quần...

[cộc cộc]

“ai vậy?”

tôi vừa hỏi, vừa đi ra kéo chốt cửa..

Thắng đứng lù lù với bịch to đựng 2 hộp hủ tíu trên tay, cười toe răng.

“chào buổi sáng. có người bảo tôi chăm sóc bà chị bị bệnh”

“tôi ko có bệnh”

“nhưng vẫn cần ăn sáng”

ko cần tôi đồng ý hay ko, cậu ta đẩy cửa bước vào, ngồi xuống chỗ bàn học của Vân, bỏ sách vở của nó sang 1 bên, rồi dọn 2 tô hủ tíu ra.. sắp đĩa, nặn chanh..

“này... tôi phải đi bây giờ..”

“ko ăn thì ko đi nổi đâu, ngoan đi.”

Thắng gơ tay kéo tôi ngồi xuống, ấn đôi đĩa vào tay tôi, còn bản thân anh ta thì cũng bắt đầu ăn..

tô hủ tíu thơm lừng mùi tỏi phi làm tôi thấy đói,

hic hic..

đành ăn vậy. T_____T

“chuẩn bị đi làm hả?”

“uh..”

“làm ở đâu, tôi chờ đi?”

“ko cần, có tuyến xe buýt mà.”

“thế à.. mà ở đâu thế?”

sao anh bạn này hỏi lăm điều vậy trời..

tôi cười trừ, ko đáp, vì thực ra có chắc gì tôi làm được ở Chereston...

“cậu...học trường nào?”

“Bách Khoa. mà, đừng có gọi tôi là cậu. Yên ko đủ già để kêu tôi như thế! >_<>

“vậy gọi bằng gì?”

“gọi anh đi ^-^”

ack...ack..

“anh khỉ mốc...không đời nào... mơ đi...”

tôi nói y sì cái câu mà Thắng đã nói hôm trước..

hehehe...

“vậy chơi trò này, nếu tôi thắng thì Yên gọi tôi bằng anh, tôi thua tôi gọi Yên bằng chị, ok?”

5. Chương 5

lời đề nghị của Thắng có vẻ rất nghiêm túc,

như thể anh ta đang đánh cược canh bạc cuộc đời vậy T__T

tôi tỏ ra phòng thủ..

“trò gì?”

“oẳn tù tì”

ack, lớn rồi còn chơi oẳn tù tì.

mà tôi chơi oẳn tù tì cũng giỏi, sợ gì chứ...

phải cho cậu em này biết điều mới được.

“Ok, quân tử nhất ngôn.”

“1, 2...3!!!”

bao gặp kéo... ặc... tôi định ra búa mà...

sao lại giờ bao????

thế là...tôi thua á??

“YEAHH YEAHH... nào, gọi anh đi, kakakka”

“-_____” - tôi phải đi làm.”

tôi lật đật đứng dậy, kéo anh ta ra khỏi cửa, đóng sầm nó lại,

khoá xong thì vụt chạy nhanh nhất có thể, hukk...hukk

“này, ko chơi nuốt lời đâu nhé!!!!!!”

tiếng Thắng vẫn còn vang đằng sau, *___*

tự nhiên tôi lại đồng ý chơi trò đó làm gì ko biết.

+_____+

.....

“cô là sao với sư phụ Vĩnh?”

anh ta cao khoảng 1m75, vai rộng, đầu đội cái nón bếp trưởng cao,

làm cho tôi như đứng cạnh con khủng long,

ngước đến mỗi cổ. +_____+

“sư phụ bảo..em tới đây... làm phụ bếp..”

“đùa à??”

gã đầu bếp nhú mày, trông thật đáng sợ với đôi mắt 1 mí,

mẹ nói đàn ông mắt 1 mí khó chịu lắm..

tôi rụt vai lại.

“chuyện này buồn cười thật, tôi đã có bếp phụ rồi. cô về đi”

????

thế là thế nào.

hic hic, sư phụ bảo tôi tới gặp gã này là ok thôi mà,

giờ đuổi tôi về??

ò e ò e te teee...

“tíẾng điỆn thoẠi cỦa ai?? tôi đã bảo...LÀ KO AI ĐƯỢC MỞ MÁY TRONG KHI LÀM VIỆC MÀ!!!”

toàn bộ các nhân viên trong bếp đều nép vào tường sợ hãi,

cái giọng kinh khủng của tay bếp trưởng, ai mà ko sợ,

tôi giật bắn người sờ túi...

cũng may nó ko phải là điện thoại của tôi reo..

mà hình như...nó phát ra từ...túi tạp dề của anh ta??

“của...của...anh reo...reo đó”

“cái gì???”

vẫn cái thái độ quạu quọ đó, lão bếp trưởng khó chịu quay nhìn tôi,

tôi chỉ vào túi chỗ nghe thấy tiếng reo..

khi đó, anh ta mới nhận ra đúng là điện thoại của mình, trời àh..

bằng vẻ tự thấy tội lỗi, gã bếp trưởng khoác tay ọi người tiếp tục làm việc

và đi ra cửa bếp sau..để nghe điện thoại.

tôi chỉ đứng yên tại chỗ chờ.

gian bếp này thật là... to lớn và sang trọng..

đầy đủ các thứ... thích thật..

nhưng có vẻ cái gã bếp trưởng đó nhất định ko cho tôi làm rồi.

T_____T

anh ta ló đầu vào hắt hàm bảo tôi theo ra,

chắc sắp tổng cổ tôi về.

“cô... làm được gì ở đây?”

“dạ??”

“tôi hỏi làm được gì!”

“thì... em nấu được vài món phụ... trang trí..vâng vâng..”

“chẳng có gì đặc sắc.”

tôi như vừa mở miệng là bị xối nước cho im vậy,

đã thế thì anh cứ nói đại 1 câu cho xong,

tôi ko thích cô, cô về đi...

cần gì phải kiểm có thế!!!!!!!!!!

“này, làm gì vậy?”

“thì em đi về.”

“tôi có bảo cô về đâu hả???”

“>_< muốn=”” sao=”” cho=”” vừa=”” lòng=”” anh=”” đây,=”” ngài=”” bếp=””>

mặt tôi xị ra, chán nản, đến khi tôi bị dồn ép là tôi cứ như thế,

mặc kệ nó...

anh ta nhìn tôi hơi bất ngờ rồi đi vào trong,

mang ra cho tôi 1 bộ tạp dề và cái nón đầu bếp màu trắng.

“mặc và đội vào. tôi vì nể lời sư phụ mà nhận thôi.”

thì ra cuộc điện thoại đó là của sư phụ.

xem ra mối quan hệ của anh chàng đầu bếp cau có này với sư phụ,

ko phải bình thường.

.....

“tại sao cho rượu vang vào trước??”

...

“tôi ko phải nói là bật lò ở 150 độ rồi mới cho bánh vào sao??”

...

cả ngày làm trong bếp tôi nghe giọng anh chàng này quát và la hét đến mệt cả đầu,

ai cũng bị mắng như nô lệ T___T

cứ tỏ ra mình như là Phát xít Hít le thời chiến tranh Thế Giới

cần gì như thế, anh là bếp trưởng, ai dám chống lại anh đâu.

như vậy chỉ làm người ta khó gần.....

1 chị hơi lớn tuổi nói nhỏ với tôi.

“hết giờ rồi, em có làm ca tối ko?”

“ca tối? chắc là ko...còn chị?..”

“ah..chị..”

chúng tôi chỉ vừa chào nhau có 2 câu..

chị ấy còn chưa kịp trả lời..thì cái lão bếp trưởng khó ưa đó lại sẵn giọng gọi

“cô kia...”

6. Chương 6

“huh? anh gọi em?”

“chứ ai? 7 giờ bắt đầu ca tối, đi ăn rồi vào!”

“em đâu có làm ca tối??”

“ko làm?? sư phụ giới thiệu người gì thế này!!... vậy thôi về đi. mai ko được trễ như sáng nay, ok?”

“ok”

tôi cười cầu hoà, tháo tạp dề và tung tăng lấy túi xách của mình, chị ban nãy vẫn mang đồng phục..

“ủa, chị làm luôn ca tối hả?”

“uh, làm ca tối lương gấp rưỡi.”

“hả?”

trời, sao ko nói... sớm.....

hic hic, lương gấp rưỡi... tối về nhà cũng có làm gì đâu.

tôi suy nghĩ 1 lúc thì tò tò đi theo gã bếp trưởng, thậm chí tôi còn ko nhớ anh ta tên gì..

lúc này hắn đã tháo nón, tạp dề và cả cái áo trắng dài của đầu bếp ra, để lộ bộ đồ sơ mi bên trong áo xanh dương và quần tây đen..

oh..phong độ quá.. T____T

vì theo quá sát nên khi anh ta quay phắt lại, tôi giật mình ngã ngửa ra sau, nhưng nhờ... anh ta vội chụp tay tôi giật lại để giữ tôi ko té..

“cô đang định móc túi tôi chắc??”

“ah..ko có... em chỉ...xin cho em làm ca tối ^__^”

“giỡn mặt hả?”

lại cau mày sừng sỏ nữa rồi, kiểu người hung dữ thế này, phải nhờ nhờ Vân cái giúp mới mong có cơ may thắng thế..

hic hic..

“ở bên cạnh tôi xin đừng làm khổ tôi”...

ah.

điện thoại của tôi.. hi hi...bài này thịnh hành mà nghe cũng vui..

nên tôi set làm chuông chính..

sư phụ gọi.

“alo? hi, sư phụ!^^”

“buổi đầu thế nào, nó tốt với con chứ?”

“nó? ai là nó ạ?”

“thằng Quân. bếp trưởng.”

“ah... ko tốt lắm...”

tôi nói tới câu đó thì mắt lão Quân nhìn tôi trừng trừng,

môi mím lại..argh..đáng sợ thật...

“cũng tốt ạh.T____T”

“bảo nó nghe điện thoại đi.”

“da?”

“đưa máy cho nó!”

tôi làm theo, chìa cái điện thoại cho bếp trưởng cộc cằn - ____ -

anh ta ngó tôi 1 vài giây rồi cũng cầm máy lên..

“dạ?... ờ..phải..... bữa đầu chỉ cho cô ta... rửa chén... sao?...con ko dám.. dạ?... bây giờ??... con biết rồi...ok... tới ngay.”

bấm nút cúp máy xong,

bếp trưởng Quân nhìn tôi tức tối thế nào ấy..

rồi hỏi giọng khô khan..

“có đi xe ko?”

“ko..?”

“vậy đi theo xe tôi.”

“đi đâu ạ??”

“quán Âu Việt, sư phụ gọi tới.”

ah há... mà, đi theo anh ta ư?

lỡ cái gã này đem tôi đi... giết thì sao...

ko, chắc ko đâu. bình tĩnh..

“ủa anh ko làm ca tối à??”

“ca tối có bếp trưởng khác.”

người khác?? phải chi tôi làm ca tối,

biết đâu gặp vị sếp nào đó dễ thương thì sao...

ai như cái anh này..* ____ *

“lên đi nhưng đừng có đụng vào tôi, giữ yên xe thôi. ai ôm là tôi ko sao chạy được!”

ack.

làm như tôi thèm ôm lắm vậy, buồn cười chưa.

cái xe SH này ... cao quá...

mà tôi thì thấp tè, leo hoài ko được..

“sao thế hả??”

“...cao...hic hic...quá đi..”

“trời ơi, phiền chết được. sao lại có người lùn thế ko biết!”

tôi phải đặt tên lão này là Mr. Khó tính cái gì lão cũng gắt gỏng la lối được cả.

“VẬY THÔI ANH ĐI 1 MÌNH ĐI, EM BẮT XE BUÝT!” tôi nói bực dọc và bỏ cuộc, đi ra hướng trạm xe gần khách sạn, thì anh ta gạt chống xe, chạy tới, bế tôi từ phía sau,

ack ack...

cho lên yên xe.

“lộn xộn.”

??? T____T

.....

sư phụ bảo tôi bưng ra cái lẩu cá chép nóng hổi, quán hôm nay vắng khách.. làm ở đây có phải tốt hơn ko, sao thầy lại bắt con theo cái lão này.. thật kinh khủng.

Quân bếp trưởng cho cái vá vào nồi và mức lên thử, hẩn chép miệng vài cái rồi suy tư..

“cái món lẩu..hôm nay sao vị hơi khác vậy sư phụ?”

“ah, ngon ko?”

“lạ, nhưng ok lắm.. thầy cho thêm gì phải ko?”

“hương quế, sáng kiến của con Yên đó”

tôi ngênh mặt tự hào khi sư phụ khẽ đưa mắt sang tôi hàm ý khen ngợi.. nhưng cái gã bếp trưởng cục cằn đó bỗng đổi sắc mặt, vừa tâm đắc đó lại đâm ra xét nét ngay khi nghe tới tên tôi.

“hương quế? sao thầy lại liều mạng làm theo 1 cô bé chả ra làm sao.”

cái gì...

“chả-ra-làm-sao” áh? whew...>_< hình=“” như=“” anh=“” ta=“” đã=“” có=“” ác=“” cảm=“” với=“” tôi=“” rồi.=“” sư=“” phụ=“” cười=“” xoa,=“” bảo=“” tôi=“” ngồi=“” xuống=“” cạnh=“” ông,=“” rồi=“” mức=“” cho=“” tôi=“” 1=“” chén=“” nhỏ.=“”>

7. Chương 7

mặt sư phụ tỏ ra rất bí mật.

“thử xem thầy đã bỏ thêm cái gì..”

tôi làm theo, cho 1 muỗng vào nồi và nếm..

đúng là vị khác với mọi lần, có hương quế của tôi, nhưng hình như..

“lá chanh?”

“hehehe... Quân, mày thấy ko, sư phụ nhận được đệ tử tốt rồi đấy!”

“đệ tử gì!! sư phụ ko phải nói chỉ nhận con là đệ tử duy nhất hả????????”

“uh thì... con bé này.. nó có khiếu quá... thôi có thêm 1 sư muội cũng tốt mà..”

“KHÔNG!”

àh, thì ra...

cái lão ấy ghen tỵ... ích kỷ thấy ớn..

ko muốn sư phụ nhận thêm tôi..

nên vì vậy việc tôi được thầy giới thiệu theo hần học hỏi là khó mà chấp nhận được.

giả sử như..

tôi là 1 cô nhỏ nào đó lơ mơ vào xin việc, có thể anh ta đã ko ghét tôi như vậy.

“mày cứ cái tính khí đó, Sỹ Quân àh.”

“.....”

“Sỹ Quân? tên hơi ngược ngạo.. gọi...Quân Sỹ có phải ...dễ nghe hơn ko?^-^”

vì thấy ko khí có vẻ căng thẳng nên tôi mới pha trò, ai ngờ câu nói của tôi chỉ làm cho anh ta nổi quạu thêm,ack ack..

anh ta gơ cái đũa dứ vào mặt tôi, trời, đàn ông gì mà vũ phu... định đánh tôi nữa..

“Quân Sỹ ? nghe cũng vui vui phải ko, haha”

tiếng cười của sư phụ làm anh ta tức tối vò đầu, rồi xụ mặt xúc đũa vào nôi cặm cùi ăn..

cái bộ dạng buồn cười làm sao..

hihiii...

“cười cái gì hả?”

“sư huynh... quê độ... thấy dễ thương hơn lúc nổi khùng.. ^o^”

“dễ thương cái đầu cô!”

hần lại cầm đũa gơ lên định hăm dọa tôi, nhưng sư phụ đã nhanh hơn gõ đôi đũa của thầy vào đầu Quân Sỹ ^^

khiến hần giật mình kêu đau..

“AAh!! sao thầy lại đánh đầu con?”

“kiểu cách gọi con gái “cô, cô” hoài ko bỏ được! hỏi sao 1 bếp trưởng đẹp trai phong độ mà lại ko tìm ra người yêu...”

“chẳng cần!”

ah ha... sư huynh này..ế...^_____^

phải rồi, tính cách hung dữ như vậy, ai mà dám yêu..

dù sao tôi cũng thừa nhận là anh ta trông cũng được, chứ ko phải là “đẹp trai phong độ”..

hơi quá lời.

“gọi 1 tiếng sư muội đi, Quân”

“ko gọi.”

“vậy đừng gọi sư phụ nữa!!”

“thầy...”

sư phụ làm mặt giận, khiến cho lão sư huynh khó chịu

tỏ ra lúng túng và miễn cưỡng nhìn tôi..

“sư ...muội!”

“tốt!”

thầy vỗ vai anh ta 1 cái rồi cười khà,

sau đó quay sang tôi tươi tắn..

“con cũng gọi sư huynh đi, từ nay 2 anh em nhớ giúp đỡ nhau!”

ok... với tôi thì anh ta lớn hơn,

theo thầy trước, làm đến bếp trưởng, có gì mà ko gọi được...

dễ dàng thôi..

tôi gấp 1 miếng cá trong nồi vào chén anh ta,

cố gắng làm hoà thật tốt..

“sư huynh ăn miếng cá cho hạ hỏa này!”

Quân Sỹ, àh ko, Sỹ Quân mặc dù vẻ ko thích lắm,

nhưng vì nể sư phụ nên im thinh ko phản ứng..

cố ăn cho xong cái lẩu ngon..

.....

trên đường về, tôi tạt ngang nhà thuốc tây gần khu trọ,

mua ít thuốc nhức đầu,

cái giọng của gã sư huynh làm tôi chịu ko nổi..T____T

mà lão ấy nhất định bắt tôi đi xe buýt,

bảo rằng ko tiện đường gì đó, nên ko thể chở về

mặc cho sư phụ la lối thế nào... -____-

khi tôi xông vào cửa tiệm,

thì thấy cái dáng khắc khổ của Khải, anh chàng lạnh lùng

đi nhanh ra ngoài trong trạng thái cúi mặt..ko thấy tôi..

“ơ... Quốc Khải..??”

chỉ khi tôi gọi hơi lớn, anh ta mới quay lại nhìn,

tôi nhận ra trên tay Khải xách 1 bịch thuốc to..

“anh bệnh hả?”

“ko... tôi học Y, mua về coi công thức thuốc thôi..”

“ah...”

“còn Yên?”

“mua Decolgen.. ah phải rồi, viên kẹo của anh... Yên..ăn rồi. T____T”

“??”

tôi hơi bối rối khi Khải nhìn tôi với đôi mắt mở to,

hình như...anh ta ko nghĩ là tôi có thể ăn...viên kẹo mà lẽ ra là của Vân?

“Vân nó ko sao nhưng mà...Yên thì...hơi bị...choáng...nên..”

“àh..kẹo giải rượu?”

“uh..”

“ko sao, ai cần thì ngậm thôi.”

rồi anh ta khẽ cười, khiến tôi giải toả sự xấu hổ,

thấy nhẹ nhõm hẳn...

“vào mua nhanh đi, tôi chờ về luôn.”

“oh..okay, đợi chút nhé!”

tôi toe toét cười và nhảy tới quầy thuốc,

xin mua 2 viên Decolgen...

Khải đứng ở ngoài, cho 1 tay vào túi quần, tay còn lại chống khuỷu lên cạnh cửa..

tôi thấy thật là..cuốn hút.T____T

...

“anh học năm mấy rồi?”

“năm thứ 6.”

“oh... vậy anh lớn hơn Yên.. lớn hơn Thắng luôn?”

“uh...lớn hơn”

“anh ít nói nhỉ?”

“bản tính rồi.”

Khải trả lời tôi như 1 con robot, ko hỏi thêm, cũng ko giải thích hay bắt chuyện

khiến tôi đâm ra vô duyên khi cứ hỏi mãi..

nên đành im lặng đi song song.

8. Chương 8

chúng tôi gặp Thắng và Vân ở ngay cổng, 2 người họ cũng đang đi cùng về... vui thật...

cũng may tôi ko gặp Thắng mà thay vào đó, là Khải. - ____ -

“ủa 2 anh chị cũng...đi chung?”

“gặp ở nhà thuốc.. còn 2 người?”

“hồi chiều về gặp nên em nhờ Thắng chở đi gửi thư ẹ luôn....”

“uh...”

tôi đang nói chuyện với Vân thì thấy Thắng xông lên, kéo Khải về phía mình..

“ông...lại mua thuốc à??”

“về nhà đi”

“..tui đã nói...nè, nè...chờ đã..”

thế là 2 người họ cứ vậy mà đi về khu B, tôi lẫn Vân đều ko hiểu gì.. nên cũng về phòng mình .. cũng lạ là Thắng ko đòi hỏi vụ hồi sáng gọi “anh”, thậm chí ko hỏi tôi hay nói với tôi câu nào. thế càng tốt.

...

“chị bị sao mà mua thuốc? sáng giờ vẫn chưa khỏe?”

“chị đi làm bị nhức đầu thôi..”

“ah, việc ở nhà hàng sao?? vui ko?”

“đừng nhắc nữa...”

“sao thế?”

“môi trường tốt, mà có ông sếp khó chịu quá.”

Vân hiểu ra, tặc lưỡi tỏ vẻ thông cảm,

tôi thở dài chán chường...ko muốn đi tắm T___T

trẻ quá rồi.

“chị ko tắm à? em thấy phòng tắm trống đó”

“em tắm rồi hả?”

“ya, hồi chiều, em mà ko tắm tới giờ này là chịu ko nổi..”

“chiều phòng bên mình kẹt suốt mà..”

“Khải giành phòng tắm cho em.”

Vân nói và 2 má cô nàng đỏ ửng,

tôi nhận ra hình như nó có vẻ tự hào khi kể điều đó..

còn tôi, có cái gì đó khó diễn tả được..

“Khải có vẻ thích em nhỉ?”

“hì hì, ko biết nữa...thấy cũng... vui”

nói xong, Vân cười tươi bới tóc, bật đèn và tiếp tục học bài,

nó học suốt... ngày nào cũng học tận khuya..

tôi xách khăn ra phòng tắm của khu mình, vì ko có ai giành phòng tắm cho tôi..

.....

“eh! chào anh đi chứ”

buổi sáng vừa tốt xuống cầu thang, Thắng đã túm áo tôi lại và nói câu ấy..

tôi cố gỡ tay cậu ta ra..

“chào anh, được chưa?”

“miễn cưỡng cứ như bị ép gả chồng!!!!”

“vậy muốn sao mới được, anh Thắng??”

chữ “anh Thắng” tôi nhấn giọng đầy bức bối, sáng sớm chưa ăn gì đã gặp... quấy phá rồi.

hic hic..

“đói bụng hả, đi ăn với tôi nhé!”

“ăn gì...?”

“hủ tiếu nam vang? hay cơm sườn? hay bánh bèo chén ngoài hẻm 32? thôi hay ăn bún riêu đi?”

đang đói mà kể nhiều món vậy, chắc chết thèm, tôi còn chưa kịp chọn món bánh bèo chén thì anh chàng đã quyết định..

“thôi, hủ tiếu đi, sáng ăn hủ tiếu nóng cho...nó..”

Thằng đang nói thì điện thoại reo thì phải, anh ta cho tay vào túi lấy ra nghe, sau chữ alo, thì quay mặt đi ko cho tôi thấy...

thậm chí còn đứng xa vài bước.

.....

“xin lỗi, mai tôi bù, hôm nay có chút việc rồi. Yên đi ăn 1 mình nhé”

“trời... vô duyên!! >_<>

hắn vẫy tay, cười nhăn nhăn và vọt lên xe máy, phóng cái vèo... xịt khói đầy phía sau...

T____T

...

trên đường ra trạm tôi ghé xe bánh mì chị Liên, mua 1 ổ gặm trên xe..

bữa sáng hủ tiếu nam vang tự nhiên thành ổ bánh mì, cái tên sinh viên thấy ghét..

7giờ kém 10...

tôi đến sớm 10 phút, phew...

vì vậy chưa vội mặc đồng phục vào, tôi ngồi ở cửa bếp ăn cho xong ổ bánh mì
quan sát mấy anh bếp Trung Hoa đang làm món Dim Sum..

bếp của tôi là bếp Âu.

tôi thần thờ mơ bữa sáng Trung Hoa với Hoàn thánh và Sủi cảo, bánh tôm hải sản nữa...

“NÀY!!!!!!”

ôi trời.. hết hồn.. ổ bánh còn ¼

bị anh ta làm tôi giật mình đánh rơi xuống đất...

arghhh.. cái giọng khiếp đảm..

“hic.. sư huynh.. anh làm... mất bữa sáng của em!”

lão Quân nhìn xuống chân tôi và thấy ổ bánh mì gặm dở, thì cau mặt lại nói giọng nửa quan tâm nửa dạy khôn..

“sáng ăn bánh mì ko thấy khô hả? đầu bếp ko biết ăn sáng phải thế nào hử?”

“nhưng...mà thôi, em sai... hic hic..”

tôi cúi mặt lụm ổ bánh cho vào sọt rác và chuẩn bị đi thay đồ thì, gã sư huynh lại kêu..

“nè.”

“??”

“ở đây gọi tôi là bếp trưởng hoặc anh Quân, ko được kêu sư huynh, biết ko?”

huh?

là sao?

9. Chương 9

tôi tròn mắt nhìn gã bếp trưởng sư huynh, tại sao ko được??

“đừng có tỏ ra thân mật với tôi.”

“gì chứ?”

đúng là... ko biết nói gì luôn, tỏ ra thân mật với anh thì tôi có lợi gì hả?

đồ làm phách.

“tít tít”

tin nhắn của tôi..

vừa móc điện thoại trong túi ra, tôi bị gã Phát xít đó giật luôn, còn chưa kịp đọc..

“hơ....?”

“hơ cái gì, quy tắc là ko xài điện thoại trong giờ làm việc”

“nhưng em đọc nốt cái tin thôi.....”

“ko đọc gì sất, đi thay đồng phục đi. MAU!!”

sư phụ ơi, sư huynh...ăn hiếp con.T____T

lỡ tin của ba kêu về nhà thì sao..

trời ơi.

tôi làm mặt lầy dùng dùng bỏ đi thay đồ, cả buổi ko thèm nhìn anh ta, mà có khi anh ta cũng chẳng nhìn tôi. T____T

.....

“anh để đầu óc ở đâu thế hả?? nước đã sôi 2 lượt rồi...”

mấy câu này gần như tôi phải nghe mỗi ngày, chắc phải uống Decolgen suốt..

vậy mà cái anh bị mắng sau đó ko hề buồn gì, tiếp tục líu lo ca hát..

bữa trưa còn lấy phần ăn giùm tay Quân Sỹ khó ưa đó nữa.

“anh hổng sợ hả?”

“sợ gì?”

“thì bếp trưởng...anh ko ngăn hay giận gì anh ta sao?”

“ah, anh Quân... tạt hay cẩu và lớn tiếng nhưng bản tính anh rất tốt với mọi người.”

“tốt đâu mà tốt”

“tại em mới nên chưa quen.. rồi em sẽ biết...”

ko biết rồi tôi sẽ phát hiện gì, nhưng với tình hình như hiện nay, thì cho dù anh ta có “rất tốt với mọi người” đi nữa cũng là ko tốt với tôi.

.....

“của em đây”

bếp trưởng sư huynh trả lại cái điện thoại cho tôi, sau cả 1 ngày trời giam giữ nó T____T

tôi giật lấy ko nói tiếng nào bỏ đi về, chắc chắn sẽ méc sư phụ. -___-

tin nhắn hồi sáng của Thắng.

“sáng nay ko ăn được hủ tiếu, chiều 6h ở Chợ Bến Thành ăn bù nhé”.

và 1 cuộc gọi nhờ.

tôi nhìn đồng hồ, 6h35 phút rồi.

hắn Thắng đã chờ khá lâu.

tôi chạy nhanh ra đón 1 chiếc xe ôm để tới chỗ hẹn, ko phải vì tôi hủ tiếu nhưng tôi ko muốn để người khác phải đợi..

khi tới được cổng chợ Bến Thành, tôi mở máy gọi cho Thắng, nhưng khi móc điện thoại ra, tôi lại thấy 1 tin nhắn khác.

“tôi có việc ko chờ được, đừng tới. xin lỗi lần nữa nha.”

ack ack..

nếu mà đọc tin này trước, tôi chẳng cần công tốn thêm 10 ngàn xe ôm để tới đây..+_+_

đúng là điên. đàn ông con trai bây giờ sao mà, ko lịch lãm, ko hào hoa, ko galant, chờ có 35-40 phút cũng ko được, nói gì chờ 3, 4 tiếng như...trên phim.T_____T

bụng tôi cồn cào. sẵn tiện cứ tấp vào quán ăn 1 mình thôi..... khoảng 20 phút sau khi ăn xong, tôi đi vòng vòng chợ đêm cũng ko có bán gì nhiều, chủ yếu đi để vận động...

sau bữa tối. rồi Thắng gọi tôi.

“đang ở đâu??”

“chợ Bến Thành.”

“ủa sao còn ở đó, đừng nói là đợi tôi nhé, tôi xỉu vì xúc động đấy”

“đợi anh cái gì... tôi ăn 1 mình và đi dạo mát thôi.”

“chờ 10 phút, tôi qua liền!!”

lại bắt tôi chờ? mà sao tôi cũng chịu chờ mới lạ...có lẽ do chuyện ngày xưa, hồi lớp 2, khi bà ngoại dặn tôi chờ bà đón, tôi vì ham cái kẹo bông gòn mà đi lạc, khiến bà chạy tìm cuống cuống..... và.....bị tai nạn xe...qua đời..vì thế từ đó cho tới bây giờ, khi ai bảo tôi đợi, tôi đã quen sẽ đợi họ..cho đến khi nào họ báo rằng ko tới được thì thôi..

Thắng tới sau 15 phút, mặc nguyên bộ đồ đánh tennis, và đeo 1 cái túi to đựng vợt phía sau..

thở hì hục.

“lên..xe đi... đi uống... sữa tươi...”

“từ từ mà nói...Ặc Ặc...”

ko để tôi nói thêm, Thắng kéo tôi lên và lập tức chạy xe đi, cách đó 1km có quán sữa bò tươi nguyên chất gì đó..tôi thích uống sữa tươi sô cô la.. -_____ -

“đi chơi..tennis hả?”

“uh...”

“ngày trong tuần vẫn chơi? ko đi học sao?”

“sắp tốt nghiệp rồi, chị Hai. làm như tôi còn bé lắm mà cứ học, học”

“mới hỏi có 1 câu mà tự nhiên vậy àh...” tôi tỏ vẻ bất bình, Thắng mới chịu xịu xuống, lấy tay quạt mồ hôi...

“bất đắc dĩ phải chơi. chứ hôm nay tôi ko muốn...”

về mặt anh chàng rất mệt mỏi, tôi cũng ko hiểu gì, thế nào là bất đắc dĩ... chơi tennis mà cũng... bị ép buộc sao?

10. Chương 10

nhưng thôi, hỏi nhiều làm gì, tôi dù sao cũng ko cần biết, uống nhanh rồi về...

“tuần sau lễ tốt nghiệp của tôi, đến nhé.”

“tuần sau? ngày nào?”

“thứ tư.”

“ko biết đến được ko, còn phải đi làm mà.”

“cố gắng đi, tôi chờ.”

lại chờ. sao mà tôi ghét chữ ấy quá...

đừng chờ tôi và cũng đừng bắt tôi phải chờ.

“tôi ko đến đâu.”

Thắng khẽ ngẩng lên, thoáng nét thất vọng..

“sao vậy?”

“đã nói tôi phải đi làm. có nhiều người đến dự rồi.”

“sao biết nhiều?”

“ơ..thì..”

tôi cứng họng.

nhưng lễ tốt nghiệp thì phải có gia đình, bạn bè, người thân, sao ko nhiều??

“chỉ có Khải. mà tay đó thì biết rồi, cái mặt chán đời của hắn chỉ làm tôi mất vui!”

“chán đời gì, đó là sự trầm tĩnh...”

“tôi ko thích. cuộc đời vui vẻ, phải tận hưởng chứ..”

“sao anh biết Khải ko tận hưởng?”

“.... sao Yên bệnh vực hắn quá vậy?”

tôi lại cứng họng lần hai.

giống như bị bắt quả tang đã để ý 1 ai đó, mặt tôi cúi sầm.. rồi ngó vu vơ...

đánh trống lảng...

“thôi về đi, tôi mệt rồi.”

.....

thứ tư tuần sau, tôi hầu như quên khuấy đi vụ lễ tốt nghiệp, mà thực ra có quên cũng ko sao, vì tôi đã nói là ko tới..

nhưng Thắng vẫn sáng sớm nhắn tin cho tôi, bảo là lễ diễn ra lúc 10 giờ sáng..

9h30, tôi mon men tới gần gã bếp trưởng, cố dùng giọng thật đáng thương..

“bếp trưởng..”

“gì vậy?”

“hôm nay.. bây giờ anh cho em ra ngoài... 2 tiếng..trưa em quay lại nha..”

“đẹp.”

O_____o có cần gạt phắt đi vậy ko..

trời ạch.....

tôi cố nài nỉ thêm lần nữa.

“chuyện này.. ko tới người ta chờ...”

“đi làm còn hẹn hò với bạn trai hả???”

“ko phải...”

“tôi nói ko, nghe chưa?!!”

>_____< biết=“” thế=“” nào=“” bi=“”>

lão ấy ko cho thì đành chịu.

tôi lấy máy nhắn tin xin lỗi Thắng.

“này, TÔI ĐÃ NÓI KO XÀI ĐIỆN THOẠI TRONG GIỜ...”

“trong giờ làm việc, biết rồi, sư ... à, ko, bếp trưởng.. anh đâu cần lớn giọng vậy..”

“biết thì cất vô đi!”

tôi ko nghe theo, chạy đi chỗ khác nhắn cho xong cái tin, gã sư huynh bực dọc đi theo, dai gì đâu..

“này, anh 1 là cho em ra ngoài, 2 là để em nhắn tin xong, anh mà bức hiếp em quá là em méc sư phụ cho coi!”

“cô định đem sư phụ ra dọa tôi hảC??”

vừa nói, anh ta vừa túm cổ tay tôi siết chặt, đau gần chết... khiến tôi nhăn mặt...

“ah... em méc thiệt đó!!”

hình như nó có chút hiệu quả khi anh ta bắt đầu nới lỏng tay tôi ra, phew... có thể chứ.....

sao hấn sợ sư phụ vậy nhỉ..

“ở bên người ấy..”

áh, điện thoại reo, tôi vội bắt máy và lên chạy ra chỗ khác nghe, nếu Thắng gọi, sẽ nói luôn mà ko cần nhắn tin..

“alo?? Thắng hả?”

“tôi là Khải.”

O___*?? KHải??

giọng tôi run lấp bắp, thật là kỳ...T___T

“ah..chào...”

“hôm nay có tới trường Thắng ko?”

“ko tới được, sắp ko cho..”

“cố xin đi, tôi sang đón ...”

gì cơ? Khải sang đón tôi ah? oh.....

tôi cúp máy và bắt đầu tìm cách xin ra ngoài.

coi bộ ko đơn giản, gã Phát xít vẫn giữ bộ mặt hình sự đó nhìn tôi.

tôi bay vào toilet.

gọi sư phụ.

sau 10 phút giải thích , sư phụ đồng ý giúp, nhưng ngặt nỗi, lão Quân lại ko mở máy cellphone!! * ____ *

tôi đành đưa máy của tôi cho anh ta.

“cái gì đây?”

“sư phụ muốn gặp anh!^^”

“huh??”

nghe nhắc tới sư phụ, gã ấy giống như trung thần nghe danh Hoàng đế vậy, vội cầm máy nghe và bảo tôi nêem nỗi súp gà.. vì tâm trạng hồi hộp lo cho kết quả của cuộc nói chuyện, giữa sư phụ và sư huynh.. tôi bỏ lộn muối thành đường.. +_____+

“em... đi đi”

ah ha... đồng ý rồi!!^_^

tôi vội cảm ơn anh ta lia lịa, ko quên đây nỗi súp, và biến đi nhanh trước khi gã phát hiện ra. chiều vào chắc chắn tôi bị chém chết.

11. Chương 11

Khải mặc sơ mi trắng sọc ca rô đen nhạt, chạy trên chiếc xe cub 85 xanh dương, đội nón kết xám.

hơi khó để nhận ra...

gặp tôi, anh ta chẳng nói câu nào, chỉ mỉm cười, rồi nổ máy xe chạy băng băng..

whew...

“sao lại thở dài?”

câu hỏi đột ngột của KHaï làm tôi hơi bất ngờ..

nên khá ấp úng..

”huh?? àh...thì... anh lạnh nhạt quá..”

“xin lỗi...vì. tính tôi vậy.”

“uh... nhưng khiến người khác thấy sợ...”

“Vân có sợ đâu...”

giống như buộc miệng nhắc tới Vân, Khải tự ngưng câu nói

như muốn che giấu điều gì đó..

ko biết chuyện gì đã xảy ra giữa họ.

“Vân thế nào?”

“cũng...ko có gì đặc biệt... cô bé ấy...bất trị thật..”

tôi thoáng thấy ánh mắt Khải vui vui khi nói về Vân, có lẽ... anh ta thích nó..

.....

“chị!! này giờ có người nhắc chị hoài nè! biết ai ko? nhân vật chính đang sốt ruột kìa!!”

tôi vừa leo khỏi xe Khải thì Vân đã nhào ra nói liên tục, tay chỉ về hướng chỗ Thắng đang mặc lễ phục tốt nghiệp nhìn tôi tươi cười.

mặt tôi buồn hiu chán nản.

ko biết tại sao.

“chị bị sắp la sao mà mặt mày thảm vậy?”

“.....”

“anh!! anh ăn hiếp chị em hả?? bảo anh đi đón có 1 chút mà làm gì chị em??”

nhỏ từ chỗ hỏi thăm tôi, ko thấy tôi phản ứng, thì quay sang mắng Khải bằng giọng lạnh lạnh của nó.

Khải ra về ko bận tâm, cho tay vào túi quần, bước đi trước..

Vân vẫn giữ cái giọng liến thoắng của nó làm bầm, rồi tôi đi vào trong..

chúng tôi ngồi 1 dãy ghế bên dưới đợi Thắng, cậu ấy nhận bằng xong cũng bước xuống gọi thợ chụp hình..

4 người..

đúng là ko thấy gia đình của Thắng đâu.

“mà sao người nhà anh ko tới vậy Thắng?”

Vân hỏi thay tôi, giọng quan tâm chân thật, đúng ra nó có thể nói giọng như vậy có phải dễ nghe hơn ko..

mà cứ giống y như lão Quân..

arghh... hẳn là gã ấy đang nguyên rửa tôi ở đó.+____+

“ko có, anh lớn lên trong nhà mở.”

“nhà mở?”

cả tôi và Vân đều đồng thanh hỏi, như thể cụm từ đó là rất lạ, tôi hiểu cái gọi là nhà mở..

trẻ lang thang đường phố được mấy người tình nguyện viên gom lại, cho ăn, ở, học.. và dạy chúng làm việc...

chỉ có điều tôi ko nghĩ 1 người trông như Thắng, lại lớn lên từ đó..

“tốt nghiệp trung học thì bọn anh phải rời khỏi đó..giờ cũng ko liên lạc ai..”

“bọn anh?”

“thì anh, và hẳn”

Thắng đáp quay sang khoác vai Khải, thì anh chàng này nhún vai cười mỉm..

thì ra họ đã lớn lên cùng nhau trong một nơi như thế..

tôi và Vân ra về thương cảm.

“các cô đừng có làm như đang coi cái lương! nào, đi ăn uống thôi!!”

“chiều em đi phát tờ bướm..việc bán thời gian đấy!!”

“đẹp đi, phát được bao nhiêu 1 ca anh trả cho!”

“thiệt ko? hứa đó. nếu vậy em bỏ liền, hí hí...”

nhỏ cười tít cả mắt, lắc lư cái đuôi tóc dài mượt, vòng tay vào tay Thắng cảm ơn rồi rút..

nó là vậy, vô tư 1 cách ... quá đáng.

con trai con gái mới quen ko bao lâu mà đã...

“này, bỏ anh ra, có người ghen kia!”

tự nhiên Thắng nói câu đó làm tôi bối rối, ack...

tôi ghen cái gì... T____T

nhưng điều quan trọng là ko chỉ có tôi, có vẻ Khải cũng như đang bị bắt quả tang nhìn cảnh ấy ko hài lòng.

“ai?? anh Khải, hay chị Yên?? hình như cả 2 người họ đều liếc chúng ta khó chịu anh nhỉ??”

lúc nào nó cũng ăn nói hàm hồ như thế..>___

con nhỏ này.. hợp với Thắng quá... sao họ ko thành 1 cặp thì, ko còn gì xứng bằng. -_____ -

“giọng Lưu Chí Vỹ?? điện thoại của chị phải ko?”

“ah.. phải!”

tôi nhận ra máy của mình rung nhẹ trong túi quần, do mãi nghĩ vẫn vợ mà ko để ý tiếng nhạc..

Bếp trưởng đang gọi.

ôi trời. giờ tử đã đến..

tôi thậm chí ko dám nghe máy..

“sao ko nghe??”

Thắng nhìn tôi thắc mắc và liếc nhìn vào màn hình, có lẽ thấy chữ Bep truong calling, anh ta liền đoạt máy và bấm nút nghe.. O___O

“alo?.....tôi là ai ko quan trọng...bây giờ cô ấy ko nghe máy được... cô ta phải đi với tôi..gì?? buồn cười, tại sao phải về??..... bếp trưởng?... sếp thì sao... bộ lớn lắm hả??.....”

trời ăh.. tôi chồm lên giật lại máy trước khi Thắng ném tôi xuống địa ngục, lão ấy mà để yên cho tôi sau chuyện này thì hẳn ko phải là bếp trưởng Phát xít!

“alo?? anh còn đó ko, sư huynh??...”

“cái tên vừa nói chuyện ở đâu ra vậy? cô TRỐN VIỆC ĐI CHƠI VỚI BẠN TRAI hả??”

điếc... tôi sắp điếc rồi..

Quân nói lớn đến nỗi cả 3 người kia dường như cũng thoáng nghe thấy... và Thắng thích thú cười.....

12. Chương 12

trong tình thế như vậy, tôi ko còn cách nào khác, là phải trở về Chereston trình diện với tâm trạng lo sợ..

nào, bình tĩnh...cùng lắm là nghỉ việc.. hic hic..

Thắng bỏ vụ đi ăn uống, đòi chở tôi về nhà hàng cho bằng được, tôi ko muốn.. nhưng lại đồng ý, với mục đích để Vân về cùng Khải, chẳng hiểu tôi đang nghĩ cái gì nữa.

hai người đồng nghiệp làm cùng bếp bước ra, chị Trinh, anh Lý, họ túm áo tôi thông báo... về rất nghiêm trọng..

“chết em rồi, Quân nó đang điên..”

* _____ *

tôi gần như ko bước đi nổi nữa..

“làm gì sợ tay ấy vậy? có tôi đây...”

“anh trả lương cho tôi chắc?? anh nuôi tôi nếu tôi thất nghiệp hả??”

“cùng lắm là lấy Yên làm vợ thôi ^-^”

ack, giờ phút này còn đùa..

tôi đẩy Thắng ra xe và ra lệnh cho hắn về, nếu ko tôi sẽ ko nói chuyện với hắn nữa..
như vậy Thắng mới chịu bỏ đi..

.....

trong bếp vắng hoe, bây giờ là buổi nghỉ trưa, tôi mặc lại bộ đồng phục, tắt luôn máy điện thoại, tiến tới nồi súp gà ban nãy... nó đã vơi gần hết..

ko biết anh ta đã làm gì với nó, nấu nồi khác hay tìm cách chữa?

gã sư huynh thành lĩnh xuất hiện nắm cổ tay tôi, kéo mạnh ra chỗ bàn chính của bếp..

đau nhưng tôi ko dám kêu, chỉ cúi mặt lết theo anh ta như tên tội phạm bị còng..

“em ăn hết đi.”

trước mặt tôi là 1 tô súp to, súp gà +____+

tôi ngồi xuống, ko nói gì cả và múc 1 muỗng..

ngọt quá!!!!!!!!!!!!

như chè.

mà nếu như chè thì ko sao..

chỉ có là chè gà thì mới kinh.

món súp đây đường! nó ko phải tôi đã làm.. tôi bỏ lộn 1 tí thôi..

hơi ngọt, nhưng...ko như thế này!!

anh ta... đã.....

“sao hả? sao ko ăn?”

“anh thừa biết là nó ngọt!”

“dĩ nhiên. đó là hình phạt.”

“anh chọn hình phạt khác đi, em ko thể nuốt nổi thứ này.”

tay Quân vẫn nắm chặt cổ tay tôi, anh ta siết mạnh nó và, kéo tôi sát vào mình , nhìn tôi đặng đặng sát khí
tưởng chừng gã có thể nuốt sống tôi. * ____ *

“em có thể xin 1 lựa chọn khác, em nghĩ tôi có thể sao??”

“.....?”

“tôi phải dọn cho bàn khách 6 người chỉ trong vòng 5 phút với nồi súp gà ngọt của em. em bảo tôi lựa chọn
thế nào???”

“em...em..”

“em thậm chí BỎ ĐI mà ko chịu trách nhiệm với lỗi lầm của mình..!!”

ko còn lời nào hơn, tôi đành im lặng nhận tội,

... anh ta đúng... tôi đã hành động quá vô trách nhiệm..

đây ko phải là gia đình, quán ăn..

mà có thể chọn cách chữa bình thường là đổ thêm nước,

cho thêm muối..

tôi nhận ra mình đã coi thường sự việc quá.

do vậy, tôi ngồi ăn hết tô súp ngọt đó trước cặp mắt còn đang rất giận

của Quân Sỹ sư huynh..
trong sự hối lỗi thực lòng.

.....

buổi chiều tôi im thinh thít, giống như đứa trẻ bị cha mẹ quở phạt,
ko dám hó hé hay làm gì nữa..chỉ lo cho xong phận sự của mình,
anh ta đã ko đá động gì đến Thắng và cuộc điện thoại ban nãy..
tôi đã nghĩ sai phần nào đó về sư huynh..
cuối buổi, tôi cũng lẳng lặng thay đồ, cất tạp dề,
và lui thủi ra về..

khi đi ngang phòng quản lý, tôi thoáng thấy bóng bếp trưởng,
đang bước ra , bên trong có 1 người mặc veston,
cà vạt màu đồng..hình như là Manager..
chị Trinh khều vai tôi.

“Quân chắc lại bị nhắc nhở....”

“sao ạ?”

“thì chuyện hồi sáng nồi súp gà đó. phải nấu lại, để khách chờ 30 phút.bếp mình bị than phiền...”

“hic..lỗi tại em...”

“sao? thì ra là em hả?? vậy mà sáng nó bảo là tại nó sơ suất!”

“hah??”

“chị cũng ko lạ. nó mấy lần nhận phần lỗi thay cho nhân viên rồi.”

tự nhiên tôi cảm thấy mình tội nặng gấp đôi.

có cần phải vậy ko? tôi... ko hiểu.

anh ta ko thích tôi, rõ ràng đây là cơ hội tốt để tổng khứ cái gai trong mắt,
sao lại...

“làm gì đứng đó? còn chưa về?”

“em.....xin lỗi.....”

“đủ rồi, về đi.”

tôi nhìn theo cái dáng to cao của Sỹ Quân,

trong lòng có vô vàng dấu chấm hỏi... 1 con người khó hiểu.

mặc cho tôi tần ngần đứng giữa sảnh, sư huynh đi thẳng 1 mạch ko hề ngoáy đầu, cả câu an ủi hay bỏ qua
cho tôi cũng ko có..

.....

tôi đi lang thang rồi ko biết tại sao tới trước cửa quán Âu Việt, giờ này quán rất đông... gần 8h tối..

sư phụ ở trong bếp, mấy người hồi trước làm chung nhìn tôi chào qua loa rồi lo làm việc của họ..

tôi lấy tạp dề cũ của mình mặc vào, ko nói gì mà chỉ lo phụ mọi người...

do bận rộn nên dù sư phụ có hơi thắc mắc, thầy cũng ko hỏi, chỉ tới khi khách về gần hết, sư phụ mới vừa
lau tay vờ ahỏi tôi.

“có chuyện gì hả?”

“sư huynh... ko kể cho thầy sao?”

“ko... buổi sáng con xin đi đâu .. nó cho phép mà phải ko..?”

“con sai rồi..”

tôi gục mặt thú tội, sư phụ ngồi xuống vỗ vai cười xoa

13. Chương 13

tôi chỉ mong sao thầy cho tôi quay lại đây, áp lực công việc ở đó làm tôi thấy căng thẳng quá..

“biết sai thì thôi, buồn làm gì. vui lên đi, hen?”

“hình như... con ko làm tốt như thầy trông đợi..”

“chẳng ai hoàn hảo cả. hồi trước Quân nó cũng vậy..”

“sư huynh? sư huynh sao ạ?”

tự nhiên tôi lại đi tò mò tìm hiểu về bếp trưởng Sỹ Quân, có lẽ do tôi bắt đầu thấy anh ta hơi kỳ lạ..

xấu tính mà ko phải xấu xa..

“Quân học thầy năm nó 19 tuổi, làm suốt 3 năm để dành tiền đi Pháp học, nó làm cho 1 tiệm ăn ở Paris, bị ông chủ mắng suốt 2 tháng liền, chịu ko nổi, bỏ hết chạy về đây uống bia với thầy..”

“hả? bỏ hết?”

“ừ, nó lúc đó 22 tuổi mà bông bột nông cạn lắm. thầy phải khuyên nó nhiều..rồi đưa nó 1 số tiền để mua vé máy bay trở lại đó.... sau 2 năm thì nó về nước và làm ở Chereston được 1 năm rồi”

“dạ...”

“nó bảo ko nhờ thầy thì giờ có lẽ nó cũng chẳng ra sự nghiệp gì.”

ah...hèn chi...

mà anh ta trọng sư phụ như thế.. gần như tuân theo răm rắp..

tôi tự hỏi ko biết gia đình anh như thế nào?

“Quân nó bị nhiễm tính của cha, 1 phần của ông chủ, cọc cằn, thô lỗ...”

“cha ảnh?”

“uh. ông ta là lão nát rượu, suốt ngày la mắng con cái..lúc nó học ở Pháp, ông bị ung thư gan rồi mất. mẹ nó tái giá với người khác. Quân còn 1 đứa em gái đang sống với mẹ.”

“sao...tội vậy...”

“thầy coi nó như con trai. cái thằng cọc tính nhưng tài giỏi và có cái tâm..”

tôi gật gù lắng nghe, cố xua suy nghĩ xấu của mình về bếp trưởng Quân, đồng thời ình 1 động lực để tiếp tục..

tôi ko nên bỏ cuộc chỉ vì 1 sai lầm nhỏ xíu đó..

cảm ơn sư phụ..

.....

tôi định về nhà trọ thì tự nhiên nhớ ba mẹ, gia đình..

xung quanh tôi, Khải, Thắng và sư huynh John Quân, đều không có 1 gia đình hạnh phúc như tôi...

có những thứ ở trong tay mình mà mình không bao giờ thấy nó quý giá, ai đó đã nói như vậy...

“chị ba??!! trời, ba ơi, chị Ba về nè...”

nhỏ Út nhà tôi nhỏ hơn Vân 1 tuổi, nó cũng nhí nhảnh, nhưng không đánh đá như Vân..

ba tôi đang ngồi uống cà phê, ngó ra cửa nhìn tôi, ánh mắt như thoáng cười, mà vẻ mặt vẫn cứ lạnh tanh.

sao mà... Khải và ba giống nhau quá đôi..

sự lạnh lùng không cần thiết.

“mẹ đâu, Út?”

“mẹ ngủ sớm rồi... gần 10h chứ bộ..”

“còn anh Hai, chị Hai?”

“để em lên kêu, chắc đang thủ thủ rù rì, hí hí..”

“thôi.....chị về..”

tôi túm Út lại vì dù sao trời cũng đã khuya, không nên phiền anh chị..

“tối rồi còn đi đâu? vào nhà ngủ đêm nay đi, đường khuya nguy hiểm”

giọng ba tôi.. uy lực và nghiêm nghị...

chất chứa cả tình thương thầm kín nữa..

Út kéo tôi lên phòng nó, hai chị em ngủ cùng giường như trước đây nửa năm, nó bảo tôi thay đồ ra, mấy bộ đồ của tôi vẫn nằm yên trong tủ áo..

tôi bỗng thấy lòng quặn thắt.

đây là nhà của tôi, ba tôi, mẹ tôi, em gái tôi, anh chị tôi, phòng của tôi...

tại sao tôi chỉ ở lại 1 đêm như 1 người khách lỡ đường...

tại sao.....???

“chị đừng khóc mà..”

“.....hic.....hic.....”

“chị về nhà ở đi.”

“thôi, chị đã nói với ba là...”

“chị cứ đi đâu làm gì..”

tôi im lặng.

dù muốn về nhà đến đâu, tôi cũng không thể...

tôi tin rằng con đường mình đi là không sai, chỉ có ba quá nghi ngờ nó, đầu bếp cũng là 1 cái nghề thôi.....

mẹ nói tôi và ba cố chấp y như nhau.

có lẽ vậy.

.....

12h30 khuya, tôi và Út đang say giấc thì cái điện thoại của tôi réo inh ỏi, bài hát “Người ấy và tôi em phải chọn”...

ack ack..

là Thắng gọi. O _____ O

tôi trả lời máy bằng giọng ngái ngủ..

“alo? gì..vậy?”

“chị? trời ơi chị đi đâu đó... sao ko về??”

“Vân hả?? em đang ở chỗ Thắng??”

“Thắng ở chỗ phòng mình nè, cả Khải nữa... em lo cho chị quá...chuyện gì vậy? chị đang ở đâu..”

tôi ngồi dậy dụi mắt, nhớ ra là mình còn 1 ngôi nhà khác, còn có người chờ cửa ...trời ạch...

“xin lỗi, chị...về nhà chị ngủ 1 hôm..”

“cái gì?”

Vân chỉ nói to giọng câu đó rồi cúp máy ngang, chắc nó giận tôi..cũng phải, tôi ko nhớ gì tới con bé...ít ra là phải báo nó 1 tiếng... T_____T

tôi bấm số gọi lại, nhưng ko ai bắt máy.từ đó cứ trần trọc mãi tới gần 5h, thì mò xuống bếp nấu bữa sáng cho cả nhà...mẹ đã dậy từ hồi nào.

“ngủ ngon ko con?”

“dạ...ngon... mẹ dậy sớm vậy?”

“ngày nào mẹ cũng dậy giờ này, con mới đi khỏi nhà gần nửa năm mà làm như người xa lạ.”

mẹ nói giọng hơi buồn, tôi cười chua xót, tôi đâu có cố tình làm ra vẻ như thế..- ____ -

“để con làm bữa ăn sáng cho...”

14. Chương 14

tôi nói và mẹ lùi ra tránh chỗ cho tôi vào bếp, bún gạo nấu nước lèo xương heo, cho 1 quả hột gà vào là ngon tuyệt...

“con ra dáng 1 đầu bếp thành thạo rồi đó, Yên ả”

nghe mẹ khen, tôi chưa kịp cười vui thì bóng ba tôi từ phòng bước ra tăng hắng làm tôi im thinh.. thậm chí ko dám nhìn ông.

“nếu thích mấy trò nấu nướng đó thì lấy chồng cho rồi, học Đại học chi cho tốn tiền của cha mẹ”

“con...có muốn học đâu...”

“thế ra ba ép mày hả?mày nghĩ ba bắt mày đi học ĐH là lợi lộc gì cho ba??”

“sao ba cứ...”

tôi cất giọng định cãi nhưng mẹ giạt nhẹ tay, nháy mắt bảo tôi nhin ông... thật tình, dù thương ba, thương mẹ,nhớ nhà bao nhiêu...mà hể cha con gặp nhau nói câu nào cũng bắt đồng.

đợi ông đi lên nhà trước,mẹ mới khẽ khàng vào tai tôi..

“ba con cứ bị anh em bên nội rồi bạn bè nói ra vào.. là có con gái đi làm phụ bếp... ba con vốn sĩ diện..con biết mà..”

“nhưng phụ bếp hay đầu bếp có phải là ăn cướp hay ăn mày đâu???”

“với suy nghĩ của mấy người đó thì ... nghề đó thường dành ấy kẻ...ít học.”

“kỳ lạ... ba cũng nghĩ vậy sao chứ??”

“nghĩ hay ko mà bị nói này nói kia thì ba con khó chịu cũng có lý do.”

“thôi, mẹ dọn bữa sáng...con đi..”

tôi thất vọng nói, đi rửa tay và rời khỏi nhà, dù mẹ cố giữ lại, tôi cũng ko còn thấy vui vẻ gì ngồi vào bàn ăn sáng.. ngày nào tôi ko thành đạt với con đường mình chọn, chắc ngày ấy ba vẫn ko chấp nhận tôi...

.....

tôi tranh thủ còn chút thời gian ghé nhà trọ, xin lỗi Vân và mong nó ko giận lâu.. dù chỉ ở cùng nhau mới mấy tháng nhưng chúng tôi gần như là chị em, nó thực sự lo cho tôi.. cửa khoá.

sao nó đi sớm vậy?

tôi đành thay bộ đồ mới và cũng rời khỏi phòng lúc 6h30.. khi tôi hối hả chạy ra trạm xe, thì tiếng Khải, nghe như tiếng ba vậy, gọi tôi..

“Yên...!”

“oh..hi..”

lần thứ hai tình cờ gặp nhau, xem ra cũng có duyên..-___- mà lần này thì Khải thấy tôi trước.

“ko thấy tôi sao?”

“uh... tại Yên đang vội..”

“đi làm sớm quá vậy?”

“đầu bếp mà... luôn sớm hơn những công việc khác.”

Khải gạt gù ra vẻ hiểu rồi, bảo tôi lên xe để anh chở vì tiện đường.. tôi hơi ngại nên tỏ ra ngập ngừng.

“hay Yên ngại gì ?”

“sợ phiền...”

“chúng ta là bạn, đúng ko? nếu là bạn đừng nói chữ “phiền”.”

ya..tôi đồng ý và leo lên xe Khải lần thứ hai, trong 1 tâm trạng vui vui, ko biết nữa.. ít ra là anh ta đã chịu mở miệng nói nhiều hơn.

“tối qua... Vân nó giận lắm à?”

“uh..thấy cô bé khóc...”

nghe Khải nói, tôi lại thấy mình vô tâm.. ít khi nào Vân rơi nước mắt vì chuyện gì đó

vậy mà...

“anh khi nào có dịp..nói giúp Yên 1 tiếng...”

“tôi thì biết gì mà nói giúp Yên?”

“...thì bảo là Yên có chút chuyện ko vui nên...muốn về nhà.. tâm trạng lộn xộn nên chẳng nhớ gì...”

“sao Yên ko tự nói?”

“nó giận vậy chắc ko chịu nói chuyện với Yên.”

tôi nghe tiếng Khải cười nhẹ phía trước, ko hiểu tại sao anh cười.. tôi cũng cười như cười bản thân mình.

“bảo Thắng nói ấy. mà nó cũng chưa gọi Yên à?”

“chưa?”

“hôm qua nó cũng lo lắng ra mặt.”

lo lắng gì? cho tôi à?...anh ta đâu là gì của tôi, sao lo cho tôi?

“ở đây phải ko?”

tôi giật mình ngừng lên khi Khải hỏi, đứng cổng Chereston rồi..

“cảm ơn anh.”

“đường này cùng đường tôi đi học nên sáng cứ đi chung cho tiện.”

“thật ko?”

mặt tôi có lẽ ghi nguyên chữ “sung sướng” hay sao, mà Khải nhìn tôi tròn mắt.. như ko hiểu..tại sao tôi lại mừng rỡ như thế?

T_____T

“chẳng lẽ tôi đang đùa?”

“ah,,ko...chỉ là... Yên... thấy...”

“nếu ok thì mai nhắn tin cho tôi trước khi đi 10 phút.”

Khải vừa nói vừa lấy điện thoại bấm số tôi gọi vào, để tôi biết số của anh.. tôi nói “OK” xong thì Khải chào tạm biệt, đi khuất.. còn tôi cứ đứng ngẩn ngơ nhìn dáng anh xa dần..T_____T

.....

tôi vào bếp lục coi có...bánh mì sandwich còn thừa ko để ăn sáng, ko thì có ít mì làm đĩa spaghetti cũng được.. nhưng Chereston ko phải Âu Việt quán, mọi thứ nguyên liệu thực phẩm đều cho vào tủ có khoá,

chỉ có Bếp trưởng và bếp phó – mới mở được..

hic hic..

“em tìm cái gì?”

giọng sư huynh hỏi khiến tôi giật bắn, như đang ăn vụn mà bị bắt quả tang..dù tôi còn chưa tìm được thứ gì để mà ăn nữa kìa

15. Chương 15

“em định tìm cái gì đó ăn sáng..”

“gì huh??”

mắt Quân sư huynh trừng nhẹ nhưng ko tỏ vẻ hung dữ lắm,

tôi rụt vai cười trừ.. biết là ko thể chạm vào thứ gì của nhà hàng,

nên đành im thinh nhin dói thôi..

“tránh ra đi.”

anh ta nói nhanh, vừa nói vừa đẩy tôi ra,

rồi mở tủ lấy 1 hộp rau củ..

thêm vài thứ nữa..

“đi thay đồng phục rồi lại đây.”

tôi làm theo lời bếp trưởng dù có hơi thắc mắc,

sáng sớm chưa có khách mà anh ta đã làm việc rồi..
tôi vào hơi sớm nên khi tôi đã xong xuôi thì mới thấy mấy anh chị làm cùng lục đục vào phòng thay đồ..
sau 10 phút trở lại, Quân đã hoàn thành xong món ăn nào đó..
nhìn thấy tôi thì tăng hăng giọng..
“tới đây ăn đi.”
“ha? cái này... là cho em?”
“súp nấm. tôi chỉ làm... vì còn thừa...khoai tây và.. nấm rơm..”
tôi vẫn ko tin là bếp trưởng Phát xít vừa làm bữa sáng ỉnh,
trong khi mặt anh ta tỏ ra hơi ngượng ngùng..
thấy tôi còn tần ngần, anh ta trở lại thái độ hung hăng.
“ăn lẹ đi chứ!! để người ta thấy thì ko nên đâu..”
dứt lời hần cầm đĩa súp ấn vào tay tôi giục,
tôi cầm lấy đi tới chỗ bàn trong góc bếp ngồi ăn ngon lành..
vẫn ko hiểu tại sao.. sư huynh tốt đột xuất vậy.
chị Lý và chị Trinh vào bếp, thấy tôi ăn súp nấm,
thì quan tâm hỏi, cũng là chuyện bình thường..
“ủa em làm súp nấm ăn hay ai làm cho em vậy? món này Quân làm ngon lắm áh!”
“vậy hả...cái này là anh..”
tôi đang nói thì bị Phát xít Hít le Quân quắc mắt,
rồi quát cả 3 bọn tôi.. * _____ *
“tới giờ làm việc rồi CÁC CÔ~~!!! ko phải lúc tán gẫu!”
chúng tôi đành nghe theo, cái lão...này..
chẳng biết làm sao nữa..
người gì kỳ cục, khó hiểu muốn chết.
mmam..mam..
mà món này ngon ghê ^__^ súp nấm nấu bằng nước bò hầm..
phải học mới được..
.....
buổi trưa đợi mọi người đi ăn cả, tôi kéo áo sư huynh,
cố nỡ nụ cười cảm ơn chân thành tươi tắn..
“anh dạy em làm món ấy được ko?”
“món gì?”
“món súp nấm hồi sáng anh nấu cho e...”
tự nhiên anh ta bịt miệng tôi kéo vào trong tường,
mắt ngó xung quanh quan sát, giống như điệp viên 007 hành động...

ack ack..

“đừng có nói là tôi làm món ấy cho em chứ!!”

“ủa, sao dzì??”

“ko thích. -____-“

“tại sao ko thích??”

hai chân mày của sư huynh chau lại,

và tôi biết là tôi ko nên hỏi...hic hic..

“ok..nhưng anh chỉ em làm hen??”

“khi nào có khách gọi thì tôi sẽ dạy.”

“YEAH!”

thế là chúng tôi đã thoả thuận xong,

tôi rất vui vì mình bắt đầu có cơ hội học hỏi

vị sư huynh “đáng kính” này..

.....

chiều sau khi dọn dẹp xong chỗ bếp của mình,

tôi định lột tọt ra về thì sư huynh kéo vạt áo tôi..

vẻ mặt nghiêm trọng.

“hợp.”

“??”

“biết hợp là gì ko??”

“biết, nhưng sao ạ??”

“em ko thấy mọi người ko ai về mà em lại về được hả???”

là sao?

thì chị Lý làm ca tối, chị Trinh vẫn hay chờ bạn trai đón,

anh Liêm anh Thành thì cũng ra trễ vì làm nhiệm vụ lau sàn,

ngày nào tôi cũng về sớm nhất mà?

chưa kịp mở miệng thắc mắc thì vị quản lý nhà hàng bước vào,

mọi người lục đục đi theo...

tới cái phòng hôm trước tôi thấy Quân với ông quản lý..

ah phòng hợp.

vậy là có hợp thiệt. * ____ *

.....

“nhà hàng Montana ở Lê Thánh Tôn có món Couple cream rice rất đặc sắc chỉ phục vụ tối thứ 5 . nên tối nay cần sang đó tìm hiểu thử món ấy để cạnh tranh...”

ông quản lý nhà hàng đứng nói đĩnh đạc

bên dưới mấy người xì xào, nhóm bếp chúng tôi và 1 nhóm khác nữa,

chắc thuộc ca tối..

“vậy cũng như những lần trước tôi sang đó ăn thử chứ gì?”

giọng Quân cứng cỏi hỏi rành mạch và chúng tôi lắng nghe chăm chú, ông quản lý gật đầu và nói thêm.

“nhưng vì món Couple nên anh cần đi cùng 1 nữ nhân viên thì tốt!”
bên dưới nhao nhao.

“được, Trinh đi với tôi.”

sư huynh nói như ra lệnh, cứ y là anh ta quyết định vậy là xong. nhưng chị Trinh rụt rè lên tiếng..

“bếp trưởng, em...ko đi đâu... bạn trai em ...ghen lắm..”

“vớ vẩn, tôi có làm gì cô đâu mà ghen!”

“thôi cho em xin ạ.

16. Chương 16

mặt Quân sư huynh quē độ lên, thế là quay sang chị Lý,
chị liền xua tay..

“trời, tôi với cậu đi thì là chị em chứ tình nhân cái gì.”
hahaha.

tội nghiệp chưa, ko ai thề đi với anh, hehhe

“vậy cô bé này đi!”

ông quản lý chỉ ngay vào mặt tôi,
sư huynh ngó tôi đầy đē phòng, lăm le dò xét,
tôi á??

“được ạ!! ^ _ ^”

và thế là cả bếp vỗ tay ầm ầm. T____T

tôi giống vị cứu tinh của họ hay sao áh..

“này!”

cái kiểu gọi ấy thì chỉ có sư huynh khó tính thôi,
tôi mệt mỏi quay lại..

“em định ăn mặc như thế mà đi hả?”

“sao cơ?”

tôi nhìn xuống bộ áo quần của mình, trông cũng ko tệ, quần kaki xám với áo hồng... đẹp mà!

“tôi chở em về thay đồ!”

“về?? ở nhà cũng có đồ nào đẹp hơn bộ này đâu??”

“gì hả? con gái mà ko có áo đầm??”

ko phải ko có nhưng tạm thời là.. ở nhà trọ ko có.. tôi nhớ tới cái đầm xanh lá mạ hai dây của mình, chắc Út nó bận cũng vừa.. sư huynh nhìn tôi 1 hồi rồi kéo tôi đi ra xe, chở tôi tới 1 shop thời trang sang trọng.

wow..sư huynh mua đồ cho tôi!!!!!!!!!!!!!! thật là..... ngọt ngào.....

tôi bắt đầu mơ giấc mơ thiên đường về 1 chàng trai lịch lãm, đưa mình đi mua sắm đồ đẹp để mặc đi ăn tối nhà hàng, ko khác gì trên phim ^ _ ^

nhưng giấc mơ của tôi tan ngay khi thấy sư huynh tỏ vẻ quen biết với cô chủ tiệm, và câu nói của anh ta làm tôi rơi bịch xuống từ thiên đường.

“em có bộ áo nào cho anh mượn 1 lát”

ack ack ack. lẽ ra tôi ko nên mơ tưởng quá xa xôi với anh chàng PHẤT XÍT này. mượn! có cần vậy ko?? tôi cảm thấy mất mặt quá...

“ai vậy? bạn gái anh hả? sao ko mua cho chị 1 bộ hần đi??”

yeah...đó là ý kiến hay mà..sư huynh? mặc cho vẻ mặt nửa bất mãn nửa hi vọng của tôi, lão sư huynh khó tính thản nhiên khoác tay.

“bạn gái gì. cô ta là nhân viên của anh, có chút việc cần nên mượn em 1 tối là xong.”

nhân viên của anh... tự nhiên tôi có cảm giác mình thấp hèn tệ hại. tôi bắt đầu hối hận về việc đã nhận đi chuyến này, thực ra tôi muốn thử cái món cream rice couple gì đó..

tôi bỏ đi. hình như anh ta đuổi theo phía sau và gọi tên tôi. tôi ko muốn làm việc này nữa.

Quân bắt kịp tôi chỉ sau vài bước.

“em sao thế hả??”

“em ko đi nữa.”

“cái gì?”

“em ko cần mượn đồ người khác!! anh ko biết con gái ghét nhất là chuyện đó sao???”

“tôi.....tôi..”

“lại còn...nhân-viên-của-anh! anh cứ phải nói giọng đó mới vừa lòng àh?? anh ko coi em là sư muội cũng ko sao, nhưng cần gì phải tỏ ra cái thái độ khinh người vậy hả?”

sư huynh hơi bối rối, ánh mắt ngơ ngàng..

“tôi..ko khinh người... ko có..”

“anh kêu cô ấy đi cùng là xong. dù sao anh là bếp trưởng, hần anh đủ biết món ấy thế nào..”

“vậy em muốn sao đây??”

tôi ko hiểu câu hỏi đó nên hơi ấp úng. tôi muốn sao áh? anh chịu quan tâm em muốn sao à?

“hay muốn có 1 bộ của riêng mình??”

“???”

tôi vẫn ngơ ngác.cái ý nghĩ được chàng trai lịch lãm mua cho bộ quần áo đẹp đã bay biến từ nãy rồi.. Quân sư huynh kéo tôi trở lại cửa hàng.

“em cứ chọn bộ nào em thích!”

buồn cười thật. ko hiểu sao bây giờ tôi lại ghét cái vụ này... ko cảm thấy thích thú gì nữa..

“ko.”

mặt sư huynh bừng bừng lên, tôi đã quen dần với những lúc anh ta nổi cáu. sư huynh gãi mạnh đầu làm mớ tóc bông bông của anh ta xù lên..

“tôi đến phát điên với em..KO MUA PHẢI KO?? KO THÌ VỀ, KO ĂN TỐI GÌ SẮT!”

về thì về. ai chịu trách nhiệm vụ này? anh. ko phải tôi. anh là bếp trưởng và quản lý sẽ mắng anh. nhiệm vụ của anh là nghiên cứu sản phẩm cạnh tranh...

tôi ko sợ. khi lão sư huynh cục tính bước ra trước với thái độ bức dọc, tôi cũng thản nhiên theo sau... nhưng cô gái ở cửa hàng níu tay tôi lại, mỉm cười thân thiện.

“chị... em nói này.. anh Hai là vậy nhưng ko có ý khinh rẻ ai cả đâu.”

“anh Hai?”

“ạ.. em là em gái anh.. để em chọn cho chị 1 bộ nhé.”

“em gái?ah... thôi ko cần đâu...”

tôi lắc đầu cười nhạt. cô em gái tỏ vẻ buồn nhưng tôi ko thể mua đồ ở đây.. nó quá đắt

17. Chương 17

khi tôi bước ra khỏi shop thì lão Quân đã phóng xe đi từ lâu.. cuối cùng thì chẳng có bữa tiệc nào ở Montana cũng ko có món Couple rice gì nữa...

tôi đi về nhà trọ bằng xe ôm với cái bụng đói meo, 8h tối... thôi tấp đại 1 quán ăn bụi, rồi về ngủ...

tôi nhìn thấy Thắng. anh ta hình như cũng vừa mệt mỗi sau 1 ngày dài, bước chân nặng nề hơn bình thường..

trông thấy tôi, Thắng ko tỏ vẻ vui hay buồn, nét mặt trống rỗng... tôi đành gọi trước.

“ngồi chung đi, Thắng.”

anh ta làm ngơ đi qua mặt tôi.

???

okay... nếu đó là ý của anh...tuỳ thôi.

tôi rút muống nĩa ra và định lau sạch để chuẩn bị ăn, thì Thắng bất ngờ giật lấy..

“để tôi.”

whew.. tôi để mặc cậu ấy muốn làm gì thì làm. đầu óc vẫn lang thang chỗ shop thời trang với những bộ đầm đẹp... chàng hoàng tử lịch lãm vẫn chỉ là cổ tích... ơ hay, tôi có phải lọ lem đâu?

“sao hôm qua ko về?”

...

câu hỏi của Thắng khiến tôi chột tỉnh trở về thực tại... đĩa cơm sườn nóng bốc khói ngon lành, ánh mắt Thắng có gì đó lảng động.

“về nhà.”

“nhà?”

”tôi có 1 gia đình...ở Sài Gòn..”

“gia đình ư? thế sao phải ở trọ?”

“đừng hỏi...”

tôi thở dài cảm muống mức 1 thìa cơm.. Thắng hơi tò mò nhưng rồi cũng ko hỏi thêm gì, gọi 2 ly trà đá và bắt đầu nói đều giọng..

“uh...mỗi người 1 hoàn cảnh. mỗi người 1 giấc mơ.. có giấc mơ của người này là thứ người kia đang có..mà người đó lại ko hề trân trọng giữ...”

“anh đang nói cái gì vậy?”

“tôi nói linh tinh ấy mà”

Thắng khẽ cười. tôi nheo mắt nhìn anh chàng nhiều chuyện thường ngày, hôm nay có cái gì đó rất khác... tôi muốn quan tâm, nhưng khổ nỗi chẳng biết quan tâm thế nào.. đành im lặng ăn hết đĩa cơm.

.....

cửa phòng ko khoá trong nên tôi đẩy cửa vào, Vân đang nói chuyện điện thoại với ai đó... cái điện thoại nó vừa mua thì phải.. trước giờ nó vẫn bảo ko cần thiết mà.

tiếng Vân cười khúc khích vẻ rất vui, nó nhìn tôi cười mỉm – hình như đã bớt giận... rồi nói tạm biệt với người trong điện thoại, xong cúp máy.. tôi hỏi cầu hoà..

“em vừa mua điện thoại sao?”

Vân đứng dậy chống nạnh nhìn tôi.

“chị đó! em mua để chị có về trễ thì nhắn cho em và...ngược lại luôn.”

“trời...đừng nói mua vì chị nha...!!”

“hihi.. vì chị mà.. ko tin chị hỏi Khải đi...anh đưa ra ý này đó”

nhắc đến Khải, mắt Vân lại sáng long lanh, trong khi tim tôi thì loạn xạ đập..rõ khổ... 2 chị em lại đi thích cùng 1 người con trai.

“uh..em nhắn số qua cho chị...”

Vân gật đầu và liền nhá máy cho tôi, nó dường như đã hạ cơn giận chỉ sau 1 ngày.. tôi đoán chắc Khải cũng đã nói gì giúp tôi rồi.

.....

trong lòng tôi tràn ngập nhiều thứ suy nghĩ, nào là sư huynh phát xít đáng ghét, nào là Thắng tự nhiên khó hiểu như vậy nào là Khải và Vân... nên cả đêm hầu như ko ngủ được..

buổi sáng.. hôm qua Khải nói tôi hãy nhắn cho anh nếu cần người chở đi làm. nhưng... tôi ko nên chen vào nếu Vân và Khải thực sự thích nhau.

.....

tôi quyết định đi xe buýt như bình thường. khi tôi đã ngồi yên trên xe thì Khải lại gọi tôi...T____T

“alo?”

“Yên đi rồi à?”

“uh... đi xe buýt.”

“sao ko nhắn tôi?”

“thôi chắc ko cần đâu, vậy nha..”

tôi vội vàng cúp máy vì sợ mình lại ...xao động, giọng của Khải...làm tôi bối rối ko tự chủ được.

.....

“tối rồi kìa... hôm qua thế nào? món ấy ngon ko?”

“nghe nói nhà hàng đó có nhạc trữ tình hả?”

“mà ăn bữa cơm tình nhân với bếp trưởng ko biết thế nào hen!!”

mọi người trong bếp bu vào hỏi han tới tấp tôi ngơ ngác như người mộng du...vừa định nói rằng mình ko có đi, thì tiếng lão Phát xít lại cất lên đồng đạc T_____T

“cái bếp này... LÚC NÀO CŨNG NHƯ CÁI CHỢ!!”

và bọn họ lục tục giải tán...mỗi người đều ko quên lăm bằm, chắc nguyên rửa thềm gã bếp trưởng

18. Chương 18

Quân sư huynh nhìn thoáng qua mặt tôi, ko nói câu nào, cũng ko la lối gì... mà có gì để la chứ?!

tôi thay đồng phục, mang tạp dề vào và làm công việc của mình, suốt cả buổi sáng sư huynh hầu như ko ngó ngang tới tôi.. vậy mà đến trưa khi tan ca ăn cơm, hắn ko rời bếp mà ở lại, và còn gọi cả tôi nữa!

“sao ạ?”

“làm thử món hôm qua.”

“món hôm qua?”

“couple cream rice”

“ơ... anh đi 1 mình à??”

“với em gái tôi. hôm qua tôi quay lại đó nhưng em đã về rồi... tôi đã gọi nó đi cùng.”

thì ra là vậy. thì ra là anh ta có bữa tiệc ở Montana còn tôi thì ko.. sao anh ko quay lại sớm hơn chứ??!

T__T

do lệnh của bếp trưởng nên tôi phải ở lại, cùng anh ta làm thử món couple cơm..loại cơm dẻo Nhật Bản và sốt barbecue với kem tươi béo nhẹ, 1 miếng gà nướng mật ong.. món này cũng ko khó mấy...nhìn hấp dẫn khủng khiếp... bụng tôi đói cồn cào..

“ngồi xuống ăn đi.”

chỉ chờ có thể, tôi xộc ngay cái muỗng của mình vào đĩa cơm và ăn thử...Quân Sỹ bếp trưởng vẫn ngồi chống cằm nhìn.

“thế nào?”

“cũng ngon!”

sư huynh liếc nhìn tôi rồi cũng dùng muỗng thử, tách 1 miếng gà cho vào miệng.. nhưng anh ta nheo mắt lắc đầu.

“ko, thiếu cái gì đó...”

“vậy hả?”

“tôi nghĩ... hình như là...nên thêm tiêu xanh?”

đừng nhìn tôi. tôi có ăn món ấy ở Montana đâu? về mà hỏi em gái anh ấy!

lão sư huynh cứ thử thêm vài muỗng, mặt mày suy tư.. tôi thì ko cần quan tâm mà chỉ lo ăn phần của mình, tuy nhiên để có chút trách nhiệm, tôi cũng đưa ra ý kiến.

“sao phải giống như bản sao nhĩ? ko phải chúng ta cũng làm 1 món y như thế ở Chereston đó chứ?”

“dĩ nhiên là ko. việc của chúng ta là làm ra 1 món xuất chúng hơn.”

“xuất chúng hơn?”

“uhm..”

sư huynh gật đầu và ăn nhanh cho hết đĩa của mình, xong bảo tôi dọn dẹp và rửa bát...

>_____

bữa trưa 1 giờ đồng hồ của tôi trôi qua cái vèo, dù sao thì...

tôi cũng học được 1 món mới. trong thoáng suy nghĩ này, tôi nhận ra hình như sư huynh cố tình bảo tôi ở lại để dạy cho tôi... vì nếu muốn thử làm, 1 mình anh ta cũng đã đủ.. món ấy ko khó lắm.

tôi bắt đầu tin rằng thực ra Sỹ Quân sư huynh cũng tốt... như mọi người đã nói. thế mà ko hiểu sao anh ta vẫn có cái kiểu cư xử ấy, thô lỗ và khó khăn...

.....

giờ ra về. tôi đeo túi uể oải ra khỏi cổng sau nhà hàng, rồi vòng ra trước để đến trạm xe.. nhưng ngay cách cổng chính khoảng vài chục met, tôi thấy Khải, và sư huynh bếp trưởng?

O_____o

cả hai đều ngồi trên xe máy, nhưng ở 2 phía ngược chiều nhau.. tôi vội núp vào vách để quan sát..họ quen nhau ư???

gã sư huynh nói gì đó với vẻ hơi kên kên, Khải vẫn giữ thái độ lạnh lùng thường thấy.. tôi ước chi mình có thể nghe họ nói gì, hic hic.

sau vài câu thì sư huynh chạy đi trước, Khải ko nhìn theo anh ta mà ngóng về phía cổng chính nhà hàng, rồi nhìn đồng hồ... rồi lấy điện thoại... máy của tôi reo lên!!!!!!!!!!!!

anh ta gọi tôi?

“alo?”

“vẫn còn trong đó à? tôi đang đợi ngoài này..”

“Ờ...ra ngay...”

giọng tôi hơi nhỏ và lừng khừng, phần chính là do tôi ko biết Khải đến đón tôi.. hay là quen với bếp trưởng sư huynh nữa?!

ngộ thật. tôi đánh 1 vòng cung quay vào trong rồi ra lại cổng chính, giả vờ như ko thấy gì cả từ nãy giờ.. và mặt ko giấu nổi vẻ hớn hớ (thực sự)

“anh Khải... đón Yên à?”

“tôi ko đón Yên thì đón ai ở đây?”

“tưởng anh tìm người quen nào đó...”

tôi nói và pha chút tò mò trong ánh mắt, nhưng Khải ko cho thấy là anh ta có điều gì đó che giấu tôi, hoặc ko nói cho tôi biết... anh chỉ bảo rằng do hôm nay học buổi chiều nên sẵn tiện ghé ngang đón tôi về thôi.

“khi nào thì anh tốt nghiệp?”

tôi phải suy nghĩ mãi mới hỏi được 1 câu trên quãng đường về nhà trọ, mặc dù tôi có đến hàng chục câu khác để thắc mắc, ko hiểu sao tôi lại chỉ hỏi câu ấy..

“ah..hè này.” vẫn kiểu trả lời khô khan ngắn gọn đó,

Khải đáp.

19. Chương 19

anh ta ko hỏi tôi điều gì cả, gần như lần nào cũng chỉ có tôi hỏi mà thôi... như thể chỉ có tôi quan tâm Khải, mà anh thì ko quan tâm tôi.

vậy thì sao lại đón tôi làm gì.

“sao thở dài vậy?”

tôi giật mình, nhận ra đúng là mình vừa thở dài, Khải khẽ quay đầu ra sao 1 chút, giọng hơi ảm.. tôi bối rối tìm ra 1 lý do vớ vẩn.

“chắc...đói bụng”

“hả? đói à? vậy... ăn gì đi.”

nói xong Khải đưa mắt ngó quanh trên đường, rồi chạy chậm lại để tìm quán ăn.. thực ra..tôi đâu có đói.

nhưng thay vì bảo Khải chạy thẳng về nhà trọ, tôi lại làm thỉnh chờ đợi bữa ăn chung của tôi và anh.. tự dưng tôi thấy mình trẻ con hết sức.

hôm qua trần trọc tôi còn định sẽ thôi, ko nghĩ nhiều về Khải nữa.. vì Vân thích anh, mà anh dường như cũng...

“ăn ở đây vậy!”

tôi ngược lên và đó làÂu Việt quán!!

ôi ko... ko phải chỗ này.

“thôi, ăn ở nơi khác đi... tiệm này hơi sang...chắc ...mắc!”

“ko đâu...tôi ăn 1 lần rồi...”

vì Khải đã cho xe lên lề nên anh Hùng giữ xe nhận ra tôi ngay, cho dù tôi cố tránh mặt nhưng anh Hùng vẫn kêu lên và vỗ vai tôi cái bụp T_____T

“Yên dất bạn trai về ủng hộ hả em! Haha...”

tôi đồ bưng 2 má nhần mặt phủ nhận, nhưng anh Hùng quen tính hay chọc ghẹo mà chịu để yên.. tôi đành đi vào nhanh...

trong quán đã khá đông.. tôi nhớ ra hôm nay thứ 6, chắc do ngày cuối tuần. mấy nhỏ phục vụ cũng chạy lu bu nên ko để ý đến tôi, tranh thủ cơ hội tôi kéo Khải nói nhỏ.

“đông quá..hết chỗ rồi. Hay mình đi ăn hủ tít đi hen”

“uhm..”

Khải ậm ừ nhưng chần chờ nhìn quanh xem còn chỗ nào ko.. chính vì vậy mà tôi bị phát hiện.. nhỏ Lan làm chung trong bếp đi đổ rác đẩy cửa vào, nhìn tôi hơi bất ngờ..

“ủa... đi đâu đây?...”

rồi nó quay sang nhìn Khải nheo mắt, hỏi tiếp – “còn đây là ai?”Khải mỉm cười, chờ tôi giới thiệu, nhưng tôi phải mất 20 giây mới nói được 1 câu đằng hoàng..

“Quốc Khải...bạn cùng chỗ trọ.”

“ah, giới thiệu quán hả? trên lầu còn chỗ đó.. dắt ảnh lên đi!”

nhỏ Lan thân thiện nói rồi nháy mắt với tôi, cái nháy mắt của nó làm Khải nhìn tôi lạ lẫm..

“Yên... biết chỗ này sao?”

“Yên từng làm ... phụ bếp ở đây mà.”

“ah há.”

lần đầu tiên tôi thấy Khải ngẩn người ra cười, xóa tan khuôn mặt đầy băng giá... tôi thoáng nghe tim mình đập mạnh...

“sao lúc này ko chịu vào đây?” câu hỏi làm tôi thực sự bối rối.. tôi cũng ko hiểu tại sao.

chúng tôi vừa ló mặt lên tầng trên, tôi còn chưa kịp hỏi Lan sư phụ có trong bếp ko để ghé chào, thì đã thấy ông và...sư huynh đang ngồi 1 bàn trong góc, ngay sát chỗ cầu thang. T_____T

sư phụ nhìn tôi trước, vì ông thấy tôi trước. cái lưng sư huynh to lớn cũng quay lại khi ánh mắt sư phụ có vẻ ngạc nhiên.. còn nét mặt Quân bếp trưởng.. hình như là cố tình thản nhiên..

vậy là...ngồi cùng thôi. +___+

.....

“đây là...”

“bạn trai.”

ơ hay...cái anh này... bộ Chop đến thế là cùng. tự nhiên ngắt lời tôi? vô duyên kinh dị. >_____

hắn nói mà ko nhìn tôi, mặt làm tỉnh nhìn xuống đĩa cá.. sư phụ khẽ cười và hỏi lại tôi.

“phải bạn trai ko Yên?”

“dạ ko, dĩ nhiên là ko...sư huynh nói nhầm!!!”

tôi gắt gỏng khó chịu nhìn anh ta nhưng lão ấy ko chịu ngẩng lên để thấy bộ mặt bực bội của tôi.. Khải thì vẫn im lặng, ko bào chữa, ko đính chính, như 1 vị khách lịch sự được mời..

“thế sao đưa đi đón về..?”

giọng sư huynh lại nhiều chuyện cất lên, chúng tôi còn chưa ngồi xuống ghế nữa.. buồn cười thật.

“này, Quân... mày hôm nay lạ thật nhỉ? con bé đã bảo ko thì là ko...”

sư phụ gõ cái đũa vào đầu hắn và tôi thì dặc chí trong bụng, Quân bếp trưởng bình thường hống hách thế nào gặp sư phụ thì cứ như con mèo ụt, hehe.

tôi kéo ghế ngồi cạnh sư phụ, còn Khải thì ngồi xuống kế bên sư huynh.. rồi mỉm cười chào. O___o

“lại gặp nhau ở đây nhỉ?”

Sak...she ko dzô được nên kiu SC post dzùm á.....xong.....cung easy thiệt.

20. Chương 20

tôi bắt đầu nhớ ra việc họ đã đứng nói chuyện ở trước cổng Chereston.. nên đôi mắt tôi cứ giương to. O___o

“hai người quen nhau sao?”

“ko quen.” – “mới quen”

họ cùng đồng thanh đáp nhưng lại là 2 câu trả lời khác nhau, sư huynh bảo là ko quen.. còn Khải lại bảo mới quen??

“vậy là sao?”

“uh, thì mới quen...”

lúc này, lão sư huynh phát xít mới chịu ngẩng mặt nhìn tôi, thái độ nửa phớt lờ nửa xét nét.. khó mà diễn tả được. sư phụ gọi người mang thêm 2 cái chén, và 2 đôi đũa.

“hai đứa quen nhau sao vậy?”

sư phụ hỏi và nhìn Khải, anh vừa uống ngụm nước nghe thấy thì trả lời nhanh..

“àh bọn cháu..gặp nhau ở cổng khách sạn..anh này nói là đồng nghiệp của Yên.”

“ko, tôi hỏi cậu và con bé này quan hệ thế nào kìa”

“oh, xin lỗi..cháu cứ tưởng.. cháu và Yên ở cùng 1 khu trọ.”

“khu trọ?...chỗ Khu Phố 5 đường Cô Giang phải ko?...”

sư phụ và Khải trao đổi thêm gì đó nhưng tôi hầu như ko để ý... tôi vừa nghe Khải nói, rằng sư huynh bảo anh ta là... ĐỒNG NGHIỆP của tôi?

ko phải là bếp trưởng hay cấp trên sao? whew..... “đồng nghiệp”... tôi đưa mắt liếc nhìn sư huynh, bất chợt, thấy anh ta cũng đang nhìn tôi...T___T

thế là cả hai cùng lúng túng ngó chỗ khác. ờn trời chẳng có ai chứng kiến vụ này cả.

-_____ -

“hai đứa này...câm hết rồi hả?”

“T___T dạ...tại thầy với Khải đang nói...”

“có học được của nó món nào hay chưa?”

“ch...”

tôi mở miệng định bảo “chưa”, nhưng rồi có ý nghĩ nào đó chợt ngăn lại, hoặc là tôi chợt nhớ ra cái món couple cơm ban trưa.

“ah... có ạ.”

câu trả lời của tôi dường như làm Quân ngỡ ngàng thì phải, vì đang ăn bỗng anh ta sững người ngược lên nhìn... giọng phát xít thường ngày bỗng trở nên nhẹ tênh.

“có.. sao..?”

tôi ko đáp, cũng vì ko biết nói sao.. và rồi xộc đôi đũa của mình vào chén và gấp món mì xào Hải sản, Khải cũng vừa bắt đầu ăn...

do quán đông nên sư phụ chỉ ngồi thêm 5 phút thì bỏ xuống bếp, nên thành ra chỉ còn lại 3 chúng tôi.. điều quan trọng là 3 người ngồi cùng bàn, mà chẳng ai mở miệng hỏi ai câu nào..

tính của Khải, người ta ko hỏi mình thì thôi, ít khi nào anh chịu bắt chuyện với ai đó.. còn anh kia, sư huynh bếp trưởng, chả biết vì sao cũng câm như hến, như thế anh ta ko hề quen biết chúng tôi.

ko khí làm tôi khó chịu quá.. hít 1 hơi sâu, tôi bắt đầu xóa tan bầu tĩnh lặng của bữa cơm tối. bằng 1 lời giới thiệu..

“anh này... tên Quân, là bếp trưởng, cấp trên của Yên.”

“ah, vậy à?”

Khải ngừng ăn, quay sang Quân, bày tỏ sự tôn trọng xã giao gã sư huynh nhìn tôi trước, rồi cũng quay nhìn Khải..

“và là sư huynh của cô ta.”

O___o ???

tôi ngậm 1 họng mì ngạc nhiên khi sư huynh nói câu ấy, ko phải anh ta ko hề muốn thừa nhận điều đó hay sao?

Quân đưa tay chỉ ra hướng cầu thang.

“chúng tôi cùng học 1 thầy, là người lúc này, chủ quán.”

Khải có vẻ thấy thú vị với những bật mí mà sư huynh vừa nói, mắt anh sáng và môi khẽ nhướn cười..

“thế sao 2 người có vẻ ko... thân thiện với nhau lắm?” câu hỏi khiến tôi lẩn sư huynh đều cứng họng, rõ ràng là Khải nhận ra điều gì đó ko được tốt đẹp cho lắm giữa chúng tôi.

21. Chương 21

“tại sao phải thân thiện? chúng tôi đâu có phải là anh em.. hay bồ bịch đâu!”

Khải nhún vai, cười mỉm.. trong khi tôi chỉ muốn bắt chước sư phụ, gõ cho anh ta 1 đũa vào đầu...>__

ai lại trả lời kiểu vô duyên thế...

“xin lỗi, tôi có điện thoại chút!” nói xong Khải áp điện thoại lên tai và đi ra ban công ngoài, còn lại tôi và gã, tôi lập tức lên giọng trách cứ..

“ko lẽ chỉ có anh em hay bồ bịch mới cần thân thiện?!”

“em muốn thân thiện với tôi hả?”

“trời...anh ...anh...”

tôi giơ tay cầm đũa chìa ra trước dứ dứ, thì bị anh ta nắm lấy đầu đũa kéo mạnh..

“đừng có chỉ vào mặt tôi như thế!”

anh ta.... dứ quá. +__+

tôi đâu có muốn đấu với gã.. chỉ là nói chút lý lẽ... vừa sợ vừa nản, tôi bỏ luôn đôi đũa và ko ăn nữa, dùng muỗng húp 1 ít canh rong biển trên bàn..coi như tôi đấu hàng cuộc chiến tranh này đi.

“ở lại vui vẻ, tôi về.”

sư huynh dần cái khăn lạnh xuống bàn và đứng dậy.. tôi đã ngưng muỗng canh nhưng cũng ko ngẩng lên nhìn, 1 phần tôi thấy hơi khớp....

khi bóng gã sư huynh hung dữ đã khuất hẳn sau cầu thang, cũng là lúc Khải quay trở vào..

“ơ... anh ta đâu?”

“về trước rồi..”

“uh.. Yên...ăn tiếp chờ Thắng nhé. tôi vào bệnh viện gấp.”

“huh?? bệnh viện?”

“có ca mổ.. tôi vào xem để học ...”

tôi nghe và chỉ biết gật đầu, dù ko hiểu sao lại phải chờ Thắng.. nếu anh bận việc, tôi có thể đi xe ôm về..

nhưng vì còn ngơ ngác nên tôi cũng ko hỏi, và vì ko hỏi nên tôi chỉ biết chờ... ặc ặc.. sao tôi cứ phải chờ anh chàng Thắng này ấy nhỉ!!!

từ bữa ăn 4 người, giờ chỉ còn mỗi tôi, hình như tôi có 1 định mệnh nào đó mang tên “cô đơn”..

-____-

Thắng đến sau khi Khải đi khoảng 7 phút, gương mặt đã tươi tắn như thường, ko còn vẻ ảm đạm của tối qua..

“ăn gì chẳng chờ được món nào thế này?!”

“.....”

“sao vậy? no quá ko nói được à?”

“.....”

“này, tôi đang hỏi Yên đấy!”

thì tôi biết anh ta đang hỏi tôi, chứ ai nữa, nhưng mệt mỏi làm tôi lười đáp lời.. chỉ khẽ thở dài và đứng dậy.

“mới đi với lão Khải 2 bữa mà đã nhiễm bệnh cảm của hắn rồi!”

“huh? sao biết...đi 2 bữa?”

“buồn cười, thế Yên nghĩ tự nhiên nó lại đưa đón Yên à?”

“là sao?”

“tôi bảo đấy.” gì cơ?

việc Khải “thuận đường” đưa tôi đi hôm trước, rồi đón tôi hôm nay, đều là do Thắng yêu cầu hay sao? tôi bỗng thấy mình...té đau thêm lần nữa. cảm giác hụt hẫng lan tỏa khiến tôi cứ trơ ra.

“ko sao chứ?”

giọng Thắng hỏi lo lắng, tôi cố ổn định cảm xúc, rồi kéo anh ta đi khỏi đó... tôi muốn về và lăn ra ngủ.

hễ có gì ko vui là tôi lại ngủ. người ta bảo mất ngủ vì buồn hay suy nghĩ, nhưng tôi lại rất dễ khò khò sau những chuyện ko hay.

.....

Thắng sớm nhận ra thái độ ủ rũ của tôi, thay vì chở tôi về nhà trọ, cậu ta lại đưa tôi thẳng tới...sân Tennis?!!!

“sao tới đây vậy?”

“thì chơi đánh banh, ko lẽ tới đây ngủ?”

chữ “ngủ” cứ như đi guốc trong bụng tôi, sao anh ta biết tôi đang...thèm ngủ? T___T chỉ mới gần 8h30.

“nhưng... tôi ko muốn....cũng ko biết”

“rồi sẽ muốn, rồi sẽ biết.”

Thắng nói giọng người lớn, còn tay thì khoác vai tôi lôi vào trong sân, nơi được bao bọc bằng những tấm lưới cao và đèn sáng choang....

22. Chương 22

đã có 2 người đàn ông đang chơi và 1 cô gái ngồi bên ngoài, tất cả đều mặc quần áo thể thao trông rất sành điệu.. tôi hơi chùn chân ..

“ko có gì phải ngại cả”

Thắng khẽ thì thào.. tôi ko ngại, chỉ mệt thôi.

cô gái ngồi uống nước vừa thoáng thấy bóng Thắng, thì đứng nhanh lên cười rạng rỡ..

“anh Thắng đến hôm nay sao? thế mà Loan cứ nghĩ là anh chơi ngày lễ chứ.”

“hôm nay đưa người bạn tới tập thử.hehe”

cô bạn tự xưng tên Loan đưa mắt sang tôi, dò xét, rồi cũng chìa tay ra.. bắt tay hả? sao giống...đối tác quá..+___+

“mình là Loan”

“mình tên Yên.”

“bạn gái của anh Thắng hả?”

“ko, ko phải.”

sự phũ nhận của tôi có vẻ làm cho cô bạn này thấy nhẹ nhõm, vì nét mặt đã có phần giãn ra... cô ấy bắt đầu cười mở hơn và kéo tôi ngồi xuống ghế.. trong khi thái độ ban nãy hơi có gì đó ko thích.

“người đánh gần đây là ba Loan, còn kia là chú Ngọc, bạn của ba.”

“uh..”

“Yên vào chơi thử 1 set nhé?”

tôi chưa kịp trả lời thì ba Loan, người đàn ông dáng tầm thước, đeo kính gọng vàng bước ra sân với mồ hôi đầm lưng áo...

“đang thiếu người ko biết gọi ai thì cậu tới. vào chơi thay đi, Thắng”

Thắng khẽ đứng dậy, tay trái nắm tay tôi.. ... anh ta kéo tôi đứng lên theo.

“Loan cho anh mượn chìa khóa tủ đồ.”

cô gái ko cười, cho tay vào túi đựng vợt trước mặt và rút cái chìa khóa trao cho Thắng. tôi thực sự ko muốn tham gia vào môn này, lúc này, tâm trạng này... tôi chỉ muốn....ngủ. T____T

vì vậy, khi ra khỏi sân về hướng phòng thay đồ, tôi rút mạnh tay ra khỏi tay Thắng.

“tôi ko thích chơi. tôi muốn về.”

“vậy đi... nếu Yên chơi 1 lúc ko thấy xả được stress, tôi sẽ lập tức đưa Yên về.”

Thắng nhìn tôi, vẻ rất dứt khoát, và phần nào đó... thực sự thuyết phục. mặc dù tôi ko có bị stress gì hết và ko cần phải xả, tôi chỉ buồn....Khải..nhưng ko hiểu sao tôi lại bị Thắng gợi hứng thú với cái môn mà tôi vốn nghĩ mình ko thể nào chơi nổi...quần vợt.

..

“tủ đồ của ai vậy?”

“của những người chơi chung. bộ này của 1 chị đã nghỉ, Yên mặc có lẽ vừa. mà mặc tạm thôi, nếu quyết định chơi thì mua bộ khác, ko phải bắt Yên xài đồ cũ của người ta”

“có ai nói gì đâu mà giải thích lung tung vậy?”

“tôi thừa biết con gái vốn dễ tự ái mấy chuyện này lắm, nói trước đề phòng.”

câu nói của Thắng làm tôi nhớ sư huynh, vụ việc ở shop quần áo... rõ ràng, Thắng rành tâm lý phụ nữ hơn lão kia nhiều.

.....

tôi thay bộ đồ của ai đó, mặc hơi rộng, nhưng cũng ra dáng thể thao phết..hehe..

Thắng vận bộ hôm nọ tôi gặp ở chợ, quần thêm 1 cái băng thun ở cổ tay, trông anh ta khá bánh trai... nhưng hơi khác với 1 anh chàng Thắng bình dân trong khu trọ.

“sao nhìn tôi dữ vậy?”

“ko...chỉ là...”

“thấy tôi phong độ quá hả?^^”

“nhảm nhí. -____-“

tôi làm mặt khinh bỉ quay đi, giọng Thắng vẫn hí hửng phía sau..

“này, trong mắt Yên tôi thấy 2 chữ... “xao động” rồi đó!”

xao động khỉ mốc. tôi ko phải loại người dễ chao đảo bởi mấy gã bảnh bao, mà trái lại, tôi thấy sợ những chàng như thế.

....

tôi vác cây vọt bằng 2 tay và ì ạch như 1 con vịt tha theo cái xềng xới đất, khiến Loan khúc khích cười...ở đầu sân bên kia...

“cho 5 phút hội ý!

23. Chương 23

Thắng giơ tay nói to và chú Ngọc gật đầu..tôi – Thắng đánh với chú Ngọc và Loan.

ặc ặc.

tôi nghĩ ít ra thì phải dạy tôi trước chứ.

“đứng trên lưới, banh tới chỉ việc quất nó qua bên, ok?”

“uh...”

“nếu banh xuống sâu thì để tôi.”

“uh..nhưng... anh ko dạy tôi cách đánh sao?”

“hôm nay Yên đánh cho đỡ buồn thôi, muốn học thì ko phải 1 bữa là xong”

okay.. đánh cho đỡ buồn...cứ xem nổi buồn như trái banh, tổng nó đi.

với suy nghĩ đó, tôi ôm khư khư cây vọt nặng hơn 2kg, cứ thấy banh tới tầm tay là quất hết mình, có trái nó văng lên rào lưới, có trái bay tuốt vào vách chắn cuối sân, đánh cái rầm.. còn có trái xổng thẳng vào mặt chú Ngọc nữa.

T_____T

họ ko bực dọc mà...cười lăn cười bò... ban đầu tôi còn què què, nghĩ mình giống con hề nhưng chốc sau tôi cũng quen, đâm ra thấy vui... lúc nào đỡ được banh mà ko bay ngoài quỹ đạo thì tôi thấy phần khởi ghê lắm

^ _____ ^

thoáng chốc, tôi cảm giác mình ko còn buồn chán nữa.

Thắng nói đúng. – rồi sẽ muốn, rồi sẽ biết. ko ai tự nhiên sinh ra đã mê làm đầu bếp, ko ai tự nhiên sinh ra đã biết đi.

quan trọng là mình có thử hay ko mà thôi. ko mở cửa thì ko biết bên trong có những gì...

“vui chứ?”

“uh...vui..”

tôi đáp, trả lại bộ đồ cho Thắng cất vào tủ, Loan cũng thay áo sơ mi ko tay và quần jean lửng.. trông xinh xắn hơn cả khi này. ba Loan rủ chúng tôi đi ăn khuya..

“ko, cô bạn của cháu hôm nay hơi mệt. để dịp khác”

Thắng từ chối, và 2 người lớn gật đầu, riêng Loan có vẻ thất vọng...

“hôm nay...anh ko như mọi lần... Loan ko thích.”

mặc dù Loan nói giọng nũng nịu, nhưng tôi vẫn cảm giác có gì đó bất mãn..

Thắng tỏ vẻ khó xử, anh ta kéo Loan ra chỗ phía sau, ko biết là họ làm gì, nói gì, nhưng hình như Thắng đang giải thích, và cả năn nỉ nữa.. trong tôi có 1 câu hỏi lớn – “quan hệ của họ là thế nào?”

.....

cơn thèm ngủ của tôi qua đi và thay vào đó, là sự tò mò khó cưỡng lại, về Loan, về những người tôi vừa gặp.

Thắng ko có gia đình, nên hẳn ko phải họ hàng, vậy...họ là ai?

“toàn là đại gia cả.”

“huh?”

“ko phải Yên thắc mắc về họ sao?”

“uh... mà sao anh quen họ vậy?”

“khi muốn tiếp cận thì ai mà tôi lại chẳng quen được.”

câu nói của Thắng làm tôi khá bất ngờ, nó khiến tôi “hả?” 1 tiếng to ngay sau lưng anh ta..

có lẽ do nghĩ tôi hiểu lầm, Thắng vội đính chính.

“ko phải nói Yên, tôi quen Yên ko vì mục đích nào cả...”

“ủa ko lẽ anh cố tình tiếp cận họ và vì 1 mục đích nào đó?”

“có thể nói vậy.”

tôi nghe tiếng Thắng cười khê, hơi...đều, xin lỗi nhưng thực tình tôi ko biết dùng từ nào diễn tả thái độ của anh ta lúc đó.

Thắng ko đơn giản như tôi vốn biết.

...

“chị, em bắt quả tang rồi nhé!”

Vân chống nạnh đón tôi ngay khi tôi vừa đẩy cửa phòng nét mặt láu lỉnh..

“bắt quả tang gì?”

“Thắng chở chị... đi chơi mới về phải ko?”

“đi đánh tennis, mà thế thì sao?”

“có sao đâu.hehe”

cái kiểu cười gian xảo của Vân cứ như là.. nó nghĩ tôi và Thắng đang...quen nhau vậy..

“đừng có xuyên tạc vụ việc đó cô nương!”

24. Chương 24

Vân ko xuyên tạc thắng, mà nó cứ im im, cả buổi tối liếc tôi tùm tùm cười.. làm tôi khó chịu gần chết.

“nè, em ko nghĩ chị và Thắng...có gì chứ??”

“em ko nghĩ, chỉ thấy thôi, hí hí.”

“thấy gì? Thắng chở chị hả?”

“^ ^”

>_< thế=”” sao=”” hân=”” ta=”” cũng=”” chỗ=”” em=”” hoài=”” mà=”” chị=”” ko=”” nói=”” gì=””>

“vì Thắng hồng thích em, Thắng thích chị.”

“nhưng chị ko thích Thắng!”

tôi đâm cẩu và đập cái gối mạnh xuống sàn, xong nằm xuống quay mặt vào vách.. Vân ko nói thêm gì 1 lúc, rồi như nó nhận ra tôi bức thực sự, nó mới sà tới sát tôi thì thầm..

“em...xin lỗi..tại em thấy...Thắng cũng tốt mà..”

“.....”

“chị ko thích thì thôi em ko chọc nữa.”

“sao em nghĩ...Thắng...thích chị?”

“Khải nói.”

cái tên của Khải lại được nhắc tới trong 1 tình huống mà tôi ko hề muốn nghe.

“mà em cũng thấy thế...”

“vậy...em thích Khải hả? Khải nói gì cũng theo!”

tôi buột miệng hỏi mà ngay khi thốt ra, mới biết mình đã ...quá hồ đồ...nhưng ko kịp rút lại. mắt Vân hơi ngỡ ngàng, nó ko nghĩ tôi lại hỏi câu đó, dĩ nhiên..cả tôi còn ko nghĩ tới nữa. tôi vội nhăn răng cười, chữa cháy cho câu hỏi ngu ngốc của mình

“hihi.. tại hôm trước em cũng nói là Khải thích em đó mà.”

“...chắc...em cũng ...thích ảnh”

Vân đỏ mặt thừa nhận 1 cách bối rối, tôi nhận ra đó là gương mặt của 1 cô gái đang yêu, trẻ trung, rạng rỡ, ngượng ngùng, nhưng hạnh phúc khi nhắc tới người ấy..

chỉ có tôi nuốt nghẹn sự thật dù đã mơ hồ biết trước. tôi cố cười vô tư 1 cách giả tạo..

“hehe, thế thì 2 người ... yêu nhau đi. ^o^”

Vân đánh tôi bằng gối ôm, ra vẻ hung dữ nhưng miệng nó thì cười, tôi cũng cười... nhưng nụ cười của chúng tôi mang 2 tâm trạng khác nhau. một ở trên cao hạnh phúc, một ở dưới đất chơi vơi.

.....

đã nói tôi hề buồn là ngủ rất ngon, ngon đến nỗi sáng phải nhờ cuộc điện thoại của Khải tôi mới dậy nổi!

T__T

“alo?”

“hôm nay Yên đi trễ vậy?”

“hả?”

“7h 15 rồi”

“thôi chết!”

tôi tung mền và quơ cái đồng hồ đeo tay trên bụng, ack ack. đúng là 7g15. thế này thì Phát xít Quân cho tôi xuống địa ngục mất!

sau 10 phút chải đầu, đánh răng, thay đồ, tôi ào xuống cầu thang và gặp Khải, đang chờ tôi trên xe máy.

những điều hôm qua tôi đã nghe... khiến hình ảnh đó ko còn làm tôi bối rối, mà cực kỳ chán chường.

“anh ko cần chờ đưa Yên đi làm đâu, về cũng khỏi đón.”

“tại sao?”

“Yên đi xe buýt được rồi, trước khi quên anh, Yên vẫn đi xe buýt!”

“trạm xe cách cũng xa, đã tiện đường, tôi chở ko tốt hơn sao?”

“ko...Yên chỉ muốn đi xe buýt.”

Khải im lặng, trước sự kiên quyết của tôi, anh gật đầu, ko nài ép, rồi quay đầu xe ra, tuy nhiên, Khải ko chạy đi mà nhìn tôi..có lẽ anh chờ tôi đi trước. thế thì tôi đi trước. tôi cố đi nhanh ko nhìn lại, và sau mấy bước, tôi nghe tiếng xe vọt đi..

.....

gần 8h tôi mới mò tới cửa bếp ở cổng sau nhà hàng, trong đầu chuẩn bị sẵn lý do đi trễ, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi kinh khủng.

vừa ló mặt vào, tôi đã nghe tiếng quát của Bếp trưởng, giật cả mình.

“LÚC NÀY ANH BỎ BAO NHIÊU RƯỢU??”

oh, ko phải quát tôi, hú vía...phew...anh Tâm đứng gãi đầu, lí nhí đáp lời...

25. Chương 25

tôi tranh thủ lên vô chỗ chị Trinh, nhỏ Thanh, anh Lý, làm như mình đã có mặt ở đó lâu rồi. ^ _ ^

“này, cô em, bước ra đây!”

* _ * thôi rồi.

người tranh thủ thoát khỏi tra tấn ko phải tôi, mà là anh Tâm. sư huynh hướng cơn thịnh nộ sang tôi nhanh vô cùng,

hic hic.

mọi người đều bận việc của mình, ko ai dám theo dõi màn tra khảo tội nhân.. tôi bước ra 1 cách run rẩy.

sư huynh khước tay với tất cả, bảo – “làm việc đi”, rồi hất hàm kêu tôi ra chỗ góc bếp.

“bao nhiêu phút?”

“...?...ah...55 phút ạch.”

“lương bị trừ 55\$, ok?”

cái gì, trừ 55\$?

lương phụ bếp của tôi có bao nhiêu đâu!

ác đến thế là cùng.

tôi cố gắng cứu vãn tình thế..

“anh...đâu có nói trước... là trễ mấy phút thì trừ mấy...USD đâu...hic”

“ko nói trước nên em COI THƯỜNG CHÚ GÌ??”

T__T ko, ai dám coi thường... nhưng mà...

“tại sao trễ?”

sư huynh bồng hạ giọng khi thấy vẻ mặt sầu đời của tôi, câu hỏi tôi vốn chuẩn bị trước lý do, nhưng vì đột ngột nên tôi tự nhiên lúng túng, ko hiểu thế nào lại đi nói thật..

“em... ngủ quên..”

“hả???”

Ặc Ặc... mặt sư huynh... ko phải là giận dữ, mà giống như mới nghe điều gì kinh khủng lắm T____T vậy là 55\$ lương tháng của tôi....55\$...gần 900 ngàn.. trả được tiền trọ thêm tiền xe buýt 1 tháng lận.

“ngủ ngon ko?”

“huh?”

đầu óc tôi lảm nhảm tính con số 55\$ nên khi gã hỏi, tôi chẳng biết là ý gì nữa, mắt cứ tròn ra.

“hôm qua đi chơi vui nên ngủ ngon quá hả?”

“đi chơi cái gì??”

“làm việc đi -_-“

vậy là sao??có trừ lương ko? tôi muốn hỏi nhưng chỉ sợ lỡ còn lải nhải nữa, có khi anh ta ko trừ 55\$ mà là nhiều hơn...

cứ thế tôi chỉ cặm cụi làm việc như 1 con ong cần mẫn, cả khi hết việc của mình, tôi tự nguyện ôm luôn việc của người khác.. mong sao bếp trưởng sư huynh thấy động lòng.^-^

“buổi tối em ở lại, có tiệc.”

Ặc Ặc.

ko những ko động lòng, anh ta còn bắt tôi làm thêm nữa. mặt tôi cứ ỉu xiu dù đầu vẫn gật.

“ko thích thì có thể ko làm. tôi ko ép!!”

“em có nói câu nào ko thích đâu.”

“nhưng bộ mặt lúc này của em làm tôi có cảm giác em đang ở địa ngục ấy.”

“yeah, bộ mặt của em chỉ có lúc này là vậy, còn anh...LÚC NÀO CŨNG VẬY. lúc nào trông anh cũng HẦM HẦM HẦM!!”

chị Trinh đứng gần giật mình, làm tôi nhận ra mình vừa...lớn giọng với bếp trưởng T____T

dù sao đó cũng là do 1 tâm trạng bùng phát... chứ tôi đâu có điên mà kiếm chuyện với anh ta.

Quân sư huynh ko nói, mắt nhìn tôi 1 lóang rồi ngó xung quanh, thấy chị Trinh lảm lét nhìn, gã cũng ko nổi dóa quát tháo như tôi nghĩ, chỉ lệt bở cái nón bếp trưởng và... bỏ đi.

việc đó khiến tôi thấy mình...quá lời.

T____T

lạ nhỉ, khi anh ta nạt nộ kẻ khác, ko biết anh ta có cảm giác này ko?

.....

khi tôi cầm thực đơn tiệc phải chuẩn bị, món khai vị Súp nấm đập vào mắt càng làm tăng thêm sự ray rứt trong tôi đối với sư huynh Quân Sỹ..

anh ta đã hứa sẽ dạy tôi, cái món ấy.. đó là lý do tại sao Quân bắt tôi ở lại làm tiệc. nhân giờ ăn chiều được 30 phút, tôi bùng cái mâm cơm của mình mon men tới gần bếp trưởng..

“anh...”

26. Chương 26

bếp trưởng sư huynh ngẩng đầu ngó tôi, tự nhiên mấy lời tôi định nói lại bay đi đâu mất... hình như lần đầu tiên anh ta nhìn tôi với ánh mắt đăm đăm như thế. chân tôi dợm bước khi mâm cơm còn chưa đặt xuống bàn.

“ngồi đi.”

câu nói bằng giọng sắc gọn nhưng cũng ko có vẻ mệnh lệnh, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại như bị điều khiển, lập tức ngồi xuống. T____T

“ko phải định nói gì với tôi à?”

“umm...em...ah.. hôm nay có món súp nấm hen!^-^”

dù miệng cười tươi roi rói nhưng rõ ràng, câu nói của tôi thật sự vô duyên...T_T

“thì sao?”

“thì.. em hiểu là anh muốn dạy em..”

“ăn đi. -_-”

Quân cúi mặt uống cơm vào miệng, rồi gấp 1 đũa rau.. về ngưỡng ngừng như ko muốn nghe tôi nói thêm.

“hồi nãy...em ko có ý nói anh vậy đâu. em xin lỗi”

cuối cùng thì tôi đã nói được điều mình muốn, thực ra cho dù tôi ko nói câu này, tôi biết sư huynh cũng ko giận gì lâu.

“nếu em ở đây, em phải quen với điều này...”

bếp trưởng cầm ly nước uống lấy giọng, khác với vẻ khắt trương và dứt khoát thường thấy, lúc này anh ta tỏ ra khá trầm tĩnh.

“yah?”

“bộ mặt tôi thì lúc nào cũng HẦM HẦM vậy đấy.”

trời àh.. đàn ông con trai gì mà nhỏ mọn, tưởng hấn ko dễ bụng, nhưng xem ra vẫn cay cú hai chữ đó... còn nghĩ anh ta đang truyền đạt gì sâu sắc lắm.

“em đã nói là ko có ý đó mà...”

“có hay ko thì tôi cũng nói thế. em nên quen đi thì hơn.”

“nhưng sao anh ko thể có thái độ vui vẻ với mọi người?”

“em có từng làm bếp trưởng chưa?”

ơ hay.. tôi làm được bếp trưởng thì cần gì ở đây phụ anh, bị anh la mắng quát nạt đủ thứ?

“....biết còn hỏi >_<>”

“muốn thử ko? chiều mai tôi cho 1 buổi làm thử.”

“huh? làm bếp trưởng của Chereston hả?”

“để tôi bị đuổi việc à??”

“vậy thử ở đâu...?”

tôi còn đang ngơ ngác hỏi, mà gã sư huynh đã đứng dậy, sau khi lau tay và uống hết ly nước lọc, gã thúc tôi ăn nhanh cho xong.

“mau, còn 1 giờ nữa là tiệc bắt đầu rồi.”

.....

buổi tiệc là dành cho lễ đính hôn của chú rể người Anh, nên thực đơn có đến 3 món Âu.. bếp chúng tôi ngoài tôi và Quân Sỹ sư huynh, còn có 5 người khác phải làm cật lực.

Quân bảo tôi theo sát anh ta, có lẽ để hướng dẫn trực tiếp 2 món khai vị súp nấm và salad cá ngừ.

dù đã làm ở Chereston gần 1 tháng, nhưng đây là lần đầu tiên tôi được bếp trưởng chỉ dạy cụ thể,

“ném thử nào.”

Quân cho 1 muỗng súp lên ngang miệng tôi và nói, vì chưa từng nghe anh ta dùng giọng “hiền lành” thế bao giờ, nên tôi theo phản xạ ngửa đầu để phòng..

“sao hử? hả họng ra!”

tôi liếc Quân nghĩ ngợi vài giây, nhưng sợ làm anh ta nổi cáu nên cũng mở miệng..

chep..chep..

“thieu dầu mè?”

“giỏi.”

vẻ hài lòng, bếp trưởng của tôi bỗng nhoẻn miệng cười đắc ý, tôi nghe rạo rực vì được khen, mặt vênh lên.

“dĩ nhiên, anh mới biết hả!^^”

“trời... cô nương ...chảnh vừa thôi chứ.”

ah ha... hóa ra sư huynh cũng biết nói kiểu ấy.. vậy có phải dễ thương hơn ko? hihi..

27. Chương 27

trong giây phút cả hai chúng tôi đang khá vui vẻ với món súp nấm song...dao hợp bích.. thì 8 con mắt của những người xung quanh như camera quay phim, chĩa thẳng vào tôi và Quân sư ca.

sắc mặt của bếp trưởng bỗng đổi ngay.

“nhìn gì thế hả??? LÀM VIỆC ĐI!!”

thế là cái gã phát xít ấy đã trở về T___T hắn ta bảo tôi tự lo phần còn lại của nồi súp còn bản thân mình thì vọt đi lo món gà quay kiểu Pháp..

“Quân bếp trưởng lần đầu tiên như vậy đó em.”

chị Trinh tiến tới sát và thì thào với tôi, tuyên bố 1 thông tin có vẻ bí mật..

“lần đầu tiên sao hả chị?”

“ánh mắt thích thú say sưa... có vẻ tâm trạng rất tốt.”

“ủa chứ trước giờ...anh ko có tâm trạng tốt sao?”

“vậy thì ko phải, nhưng tốt mấy cũng chưa từng có ánh mắt như hồi nãy với em...”

“ah..”

tôi gật gù tiếp nhận dữ liệu cập nhật, hôm nay, lần đầu tiên, bếp trưởng Sỹ Quân đã có thái độ khá tốt, với 1 cô phụ bếp, là tôi..

.....

“chú rể đẹp trai quá! ^o^”

chị em phụ nữ chúng tôi đứng nép phía sau cột, ngấm chàng trai người Anh lịch lãm trong bộ vest đen.. trằm trồ.

“sao ham làm...cô dâu ghê nhỉ.”

nhỏ Ngân nói giọng mơ màng, mấy chị đứng cạnh cười tủm tỉm, họ cũng đã lập gia đình.. có tôi với Ngân là còn...cô đơn thôi.

trong lúc còn đang mơ mình cũng được mặc áo cô dâu, mái tóc muối tiêu với cái dáng gầy gầy cao cao của ba xuất hiện lần trong khách mời dự tiệc lọt ngay vào mắt tôi.

đường như cha con thường có thần giao cách cảm. ba cũng như vừa phát hiện ra tôi..tôi vội quay đi bỏ chạy. huk huk huk...

1 kẻ nào đó túm áo tôi từ phía sau.

“em đi đâu?”

giọng ko lẫn vào đâu của bếp trưởng, tôi đứng khựng lại nhưng tim vẫn cứ đập dồn và mặt đơ ra.

Quân lên tiếng 1 lần nữa.

“sao thế hả?”

“ba em...trong đó.”

“vậy ư? nhưng... ba em trong đó thì sao phải chạy trốn?”

tôi ko biết.. tại sao tôi lại bỏ chạy? trong khoảnh khắc ban nãy, tôi chỉ sợ để ba nhìn thấy tôi đang làm cái nghề mà ba...cho là “thấp kém”..

nhưng bây giờ tôi bắt đầu nghĩ rằng tôi phải đối mặt như tôi đã từng quyết tâm.

“uh, sao phải chạy? em đi vào đây. -___-“

mắt Quân sư huynh nhìn tôi với 2 dấu chấm hỏi to đùng, còn tôi chỉ cố thu hết can đảm xông trở lại sảnh tiệc... ko phải đi vào sâu, tôi gặp ba ngay tại khu vực hành lang.

“hình như vừa tránh mặt ba?”

“con.. làm ở đây.”

“uh, thấy rồi... làm cái việc tạp dịch cho tiệc tùng thế này.”

ba nói với thái độ tôi có thể dự đoán trước, nửa buồn, nửa chán nản... tôi ko biết làm sao để ông hiểu được giá trị của công việc này, rằng chúng tôi đã phải chuyên nghiệp và nghiêm túc đến đâu..

“xin lỗi, hình như ông ko phân biệt được đầu bếp và tạp vụ khác nhau ra sao?”

cả tôi và ba đều nhìn ra khi tiếng bếp trưởng John Quân cất lên đầy khí thế chiến đấu T____T ba tôi với vẻ của 1 người lớn, cẩn trọng và nhã nhặn nheo mày hỏi.

“cậu là..”

“tôi là bếp trưởng.”

“con Yên...nó là thuộc cấp của cậu?”

Quân ko trả lời ba tôi, anh ta sẵn tay cầm cái nón bếp trưởng của mình, đội ngay lên đầu tôi và chỉnh nó lại ngay ngắn.. xong quay sang ba tôi.

“con gái ông là 1 đầu bếp, ko phải tạp vụ. tạp vụ ko mặc bộ đồng phục đẹp đẽ này.”

28. Chương 28

ba tôi cười, nhưng tôi biết nụ cười đó ko phải hài lòng hay vui vẻ ...mà nó nhạt nhẽo cay đắng làm sao.

“đẹp à?...tôi lại chỉ mong nó mặc bộ váy kia..”

vừa nói, ba tôi vừa hướng mắt sang chỗ chị phụ trách tổ chức, mặc đồng phục màu nâu sậm, váy ngắn và áo vest ngoài.. tóc búi cao, vớ đen cùng giày cao gót.. dĩ nhiên là bộ đồ ấy đẹp hơn so với cái áo trắng cài nút 2 hàng của tôi,

nhưng mà...

“con chỉ thích..bộ này thôi ba.”

tôi lên tiếng hơi rụt rè, mặc dù đã cố gắng giữ thái độ kiên định. mặt ba tôi tối đi thêm chút nữa... ông thở dài, ko nói tiếng nào bỏ vô trong.

“có vẻ...em đã khó khăn để theo nghề này?”

“uh... ko dễ chút nào.”

tôi đáp trong lúc mắt vẫn nhìn theo sau lưng ba tôi, đôi khi tự nhiên tôi thấy mình bất hiểu... cha mẹ nào chẳng mong điều tốt nhất cho con cái?!

Quân bỗng nắm vai tôi.

“cố lên..!”

tôi ngược nhìn hấn, cái gã sư huynh cao to mạnh mẽ với mái tóc lò xo đang đứng trước tôi, đôi mắt sáng cương nghị.. cung tay làm cử chỉ động viên.

“ủa, bếp trưởng! Yên! thì ra 2 người ở đây!”

tay Quân sư huynh rút lại tức thì và lùi cách tôi 2 bước khi vừa nghe tiếng anh Lý gọi..

O__O

“đang dọn món cừu nướng... ủa, sao Yên đội nón của bếp trưởng?”

“ah, cái này là..”

tôi mới mở miệng định giải thích, nhưng gã sư huynh phát xít thiệt ko hiểu nổi, giật ngay cái nón từ trên đầu tôi xuống và nói nhanh như cướp lời vậy.

“đội đủ rồi. đã bảo mượn vài phút thôi! vào lo món tráng miệng đi!”

thế là gã bỏ đi sau khi đội lại nón lên đầu, còn chấp tay sau lưng và đi dáng đi sếp sòng..*__*

“em mượn nón Quân đội lấy hên hả?” anh Lý sờ cằm thắc mắc..

ack ack.

tôi mượn hồi nào? là hấn tự đội cho tôi mà. sao phải nói khác đi?! tuy nhiên tôi chỉ cười ruồi, thay vì kể cho anh Lý sự việc, bởi có lẽ cũng ko cần thiết.

.....

so với công việc khác, thì đầu bếp vất vả hơn, một tuần chỉ nghỉ mỗi ngày chủ nhật... do đó tôi cố nằm tận hưởng giấc ngủ nướng đến hơn 10h mới lò mò dậy ăn sáng. vừa xách cái ca với bàn chải ra cửa, đã thấy ngay nguyên thau đồ, ặc ặc.. 2 đứa con gái..cả tuần mới giặt 1 lần..T__T

Vân ghi 1 mảnh giấy nhỏ – “hôm nay em đi dạy sớm, chị giặt đồ nha!” đi dạy gì nhỉ? chắc làm gia sư... thế là đánh răng xong, tôi ị ạch bê cái thau ra sân sau.. vì nắng trưa chói chang, nên tôi trùm ình cái nón lá, cộng thêm bộ đồ trong nhà và cái áo dài tay khoác ngoài, trông tôi chẳng khác nào bà ve chai. chỗ vòi nước đang có người..bà Lan +__+ cái bà đối diện phòng tôi, ko ưa gì Vân nên cũng chẳng ưa gì tôi. tránh chuyện phiền phức, tôi chỉ ôm thau đứng đợi.

10 phút...

20 phút..

trời ạch, tôi sắp chết vì chờ rồi.

“cô ơi...”

“gì??”

“cô xong chưa?...nãy giờ...lâu quá..”

“ko thấy đang rửa rau sao hả?”

“cô có nước rồi thì cô tránh sang chỗ khác rửa..vì cháu đang cần..”

tôi cố nói giọng dễ nghe và lễ độ, nhưng xem ra bà ta có cảm giác tôi và Vân giống nhau, nghĩa là luôn kiểm chuyện gây sự..

“cái con nhỏ này.. tránh là tránh chỗ nào..?? tới sau thì chờ người ta chứ?!”

“...nhưng...ai lại ngồi ngay cái vôi...”

vì bất bình, tôi gân cổ cãi.. bà Lan cũng đứng dậy, bước tới chỗ tôi..chống nạnh.. T__T

“bà ra đây ngồi, mát mẻ ko chịu, hứng nắng làm gì?”Thắng xuất hiện như 1 anh hùng.

29. Chương 29

vừa nói, Thắng vừa bê rổ rau của bà ta sang 1 góc dưới mái hiên gần đấy rồi tiến lại chỗ tôi... mặt cười tinh ranh...

“ơ...cậu..liên quan gì mà xía vô?”

bà Lan to giọng nhưng Thắng ko đáp, giật cái thau của tôi rồi tới chỗ vôi nước thì bà ấy chạy tới kéo anh ta ra..đánh vào lưng Thắng mấy cái...ack ack. nhưng dĩ nhiên ko làm gì hấn nổi. cuối cùng, bà ta chỉ chửi đồng vài câu, rồi ôm rổ rau đi vô trong.

“với những người ngang tàng thì phải ngang tàng theo. điều này Yên nên học ở Vân”

“ngang tàng theo làm sao? chẳng lẽ lại đánh lộn?”

Thắng toét miệng cười, còn tôi chỉ thở dài bước tới, cho OMO vào thau và bắt đầu...giặt. bỗng tôi nhớ cái máy giặt ở nhà quá! T__T

“mà sao anh lại sang đây?”

“bên đó vôi nước đang sửa. tôi còn chưa đánh răng nè.”

Thắng rút cái bàn chải trong túi áo ra, nó đã được quét kem sẵn,tôi hứng 1 ca nước chia cho cậu ấy.

“dậy trễ thế?”

“uh.. tối qua đi uống hơi khuya”

“nhậu hả?”

anh ta lại cười, ko trả lời tôi mà bắt đầu cho bàn chải lên miệng..tôi khệ nệ định bưng cái thau ra chỗ mát ngồi.

“eh..um...để đó..tôi..!”

miệng đầy bọt kem, Thắng vội nín thở lại..rồi phun nhanh ngụm nước ra..để đỡ cái thau hộ tôi.xem ra anh chàng này cũng được..cái khoản galant với phụ nữ ^^

“nói đi đánh răng sao ra đây giặt đồ?”

giọng nói đó ko hiểu sao vẫn còn sức..quyến rũ tôi,tôi giặt bắn người bối rối khi nghe tiếng anh.

“ai vậy?”

Khải cúi đầu thấp để nhìn mặt tôi,có lẽ do cái nón lá che khuất và bộ dạng “bán ve chai” làm anh ko nhận ra..ack ack T__T

“Yên mà.”

“trời.. tôi cứ tưởng...ai...”

“nhìn...ghê quá hả?”

tôi hỏi nhưng trong lòng thì biết chắc là vậy rồi,sao mình lại..ăn mặc xấu xí thế này...hic hic..

“đâu có, dễ thương mà!”

dĩ nhiên Khải ko nói câu ấy,là Thắng, anh ta vừa xắn tay áo xong..dễ thương con khỉ! trêu tôi hả?>__

“uh.. đội nón lá nhìn buồn cười..nhưng dễ thương.”

oh..Khải cũng công nhận... tôi dễ thương...ah ha...hihi...

ay, tôi đang nghĩ gì vậy? lại thế rồi.....đã nói ko nghĩ tới Khải nữa..Khải thích Vân, Vân thích Khải..quên đi, quên đi! -__-

“hehe..mà mày kiếm tao hả?”

“uh, điện thoại mày reo 2 cuộc rồi.. chắc có việc quan trọng.”

Khải đáp, chìa điện thoại cho Thắng, Thắng vội lau tay và cầm máy xem...về suy nghĩ 1 hồi, rồi nhét trở vào túi, tiếp tục ngồi xuống thau đồ.

í mà, anh ta định giặt đồ cho tôi ư?? ko được!! toàn đồ con gái!

“tránh ra, đừng đụng vào!”

tôi bay tới xô Thắng ra, khiến cả 2 anh chàng chưng hửng ngó tôi,rồi nhìn xuống thau quần áo vẽ đầy tò mò..

“có vàng 4 số 9 trong đó hả?”

lại kiểu nói cà rồn của Thắng...>__

“chỗ giặt giũ của phụ nữ, 2 ông con trai đứng đó làm gì?”“hmm... định bỏ show để giặt đồ cho Yên mà ko chịu.. tôi đi đánh tennis đây”

cái anh chàng này định làm tuyển thủ Wimbledon hay sao mà cứ hờ ra là đi đánh tennis.. tôi còn chưa kịp nói suy nghĩ này ra, Khải đã lên tiếng, có vẻ ko thích.

“đã nói mày đừng chơi trò đó nhiều lần rồi.” “tao cũng đã nói mày đừng cản nữa, vô ích.”

họ nhìn nhau hơi căng thẳng, dù ko hiểu Khải phản đối việc Thắng chơi tennis hay là phản đối việc Thắng làm gì đó ở sân banh.. nhưng tôi cảm giác Khải thực sự có thái độ nghiêm trọng, và Thắng cũng vậy.

30. Chương 30

Thắng phủ tay đi trước, thậm chí ko chào tôi nữa...đợi anh ta đi được vài phút, tôi lí nhí hỏi Khải.

“có chuyện gì hả anh?” “ah...ko có...Yên...cần giúp ko?” “ko, anh về phòng đi..”

Khải bỗng đưa tay nâng vành nón lá của tôi lên, rồi mỉm cười, tôi ko hiểu anh cười điều gì.. bộ dạng này của tôi ư?

“sao anh cười?”

“cười vậy thôi.. tôi về nhé.”

O___o tôi vẫn ngơ ngác trong khi Khải đã quay lưng bỏ đi, tại sao tôi lại luôn bận tâm tới mỗi cử chỉ và phản ứng của anh? ko lẽ...tôi ko thể quên ý nghĩ về Khải?

.....

buổi chiều nóng hắt đến khó chịu, đầu tôi cứ bưng bưng nên phải uống 2 viên Panadol extra chắc buổi sáng giặt và phơi đồ ngoài nắng lâu quá. mà cái khu phòng trọ này chẳng chịu yên tĩnh cho người ta nhờ, lúc nào cũng ồn ào náo loạn. * _____ *

Ring.....

tôi đang nằm thiêu ngủ thì bị cuộc điện thoại dựng dậy, số máy nếu ko phải ghi Chef Quân có lẽ tôi đã làm lơ. chẳng nào thì gã ấy cũng đang là sếp của tôi.

“em tới Chereston ngay đi” “hôm nay ngày nghỉ mà..” “tôi đã nói hôm nay cho em làm bếp trưởng, ko muốn à?”

tôi ngồi bật dậy, đầu vẫn nặng chịch nhưng cố hỏi lại lần nữa, 3 chữ “ làm bếp trưởng” cứ hấp dẫn thế nào ấy..

“sao ă?? anh cho em làm thiệt hung?” “tôi đùa bao giờ. mau đi, tôi chờ.” “í mà.. anh nói ko cho em làm bếp trưởng Chereston...vậy sao tới đó?!” “đến đây tôi dắt đi, chứ chẳng lẽ tôi phải đón em hả?” “ko dám..chỉ là.. em mệt quá.. mà thôi, để em đi ra đó.”

tôi nói thù thì như lẩm bẩm, rồi định bỏ máy, nhưng tự nhiên câu nói của sư huynh làm tôi quá đổi bất ngờ.

“em mệt gì?...uhm... ở đâu tôi qua đón.”

tôi hả hống và mặt nghếch ra đến nỗi Vân đang ngồi đọc sách phải chồm tới nhìn tôi quan sát, nó sợ tôi bị trúng gió hay sao áh.

“anh.. đón...đón em sao?” “nói địa chỉ nhanh ko thì tôi...đổi ý!” “anh làm như.. đang ban ân huệ vậy... thôi ko cần..”

tôi nói giọng tự ái, có lẽ tôi ko thích cái kiểu ấy của anh ta, làm như việc hắt đón tôi là phước đức của tôi vậy. mặc dù nếu nghĩ kỹ thì, hình như tôi đúng là người đang chịu ơn.

Vân giựt điện thoại của tôi.

“alo?... anh qua đón đi, Khu trọ Bình Long, số 39/2 Trần Quốc Thảo. vậy hen”

rồi nó tắt máy tỉnh khô.

“ sao em..?” “chị ko khỏe thì để anh đó đón đi. mà làm bếp trưởng gì là sao? công chuyện hả?” “anh ta là bếp trưởng của chị. nói hôm nay...cho chị thử...” “uhm... chị về sớm nhe. tối Thắng đãi mừng tìm được việc làm.” “vậy hả?”

.....

tôi thay đồ xong thì Quân gọi, bảo đang ở cổng nhà trọ. Vân tò mò xuống theo tôi. từ xa khi vừa trông thấy dáng sư huynh trong bộ quần Jean và T-shirt, Vân đã xuyết xoa.

“chời, SH nha.. bếp trưởng chị...phong độ ghê á!”

“-___- bếp trưởng nhà hàng mà cưng”

tự nhiên nghe khen tôi lại thấy hãnh diện ??mà..khen anh ta chứ có phải khen tôi đâu..T___T nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi thấy hân ăn mặc trẻ trung thế.

“hì hì.. hèn chi hồng thích Thắng!” “hả??có liên quan gì đâu?”

Vân lại cười tủm tỉm, cái kiểu cười tôi ko chịu được,ko hiểu nó nghĩ gì trong đầu khi cười như thế nữa.

“7g về nha chị.”

“ok.”

tôi bảo Vân lên phòng đi, nhưng nó vẫn đứng đó nhìn theo còn tôi thì lọ mọ trèo lên trên chiếc SH của Quân bếp trưởng như đang leo núi...

“ngồi xong chưa?”

mới hỏi dứt câu, tôi còn đang cố nín cái yên xe, gã đã rồ ga vọt cái vèo..và tôi té lật khỏi xe.

31. Chương 31

ọach. tôi cảm giác như mình mới bị đập văng ra khỏi xe T_____T gã sư huynh “đáng quý” gạc chống nhanh và nhảy xuống đỡ tôi dậy.

“em... ko sao chứ?”

“...đây sao..>_<”

tôi đáp giọng quạu quọ lẫn mệt mỏi, thậm chí tôi ko buồn la lối phàn nàn anh ta nữa. bàn tay trái tôi rướm máu do phải chống khi ngã xuống..

“chảy máu rồi, đưa tôi xem.”

hắn cầm tay tôi sẫm soi, còn tôi thì ê ẩm đầy mình, đã cái đầu đang nhức, lại thêm vụ này.. làm tôi chẳng còn chút hứng thú nào với màn bếp trưởng nữa.

“anh về đi. em lên...ngủ” “chỉ vậy mà bỏ cuộc à? em có sứt mẻ gì đâu.”

hả? ko sứt mẻ?anh có thử té như tôi ko mà biết? mặc kệ phản ứng bất hợp tác của tôi, anh ta chỉ bế thốc tôi lên và cho lên xe, hết như khiêng 1 bao gạo..ko cần hỏi ý kiến của nó T___T

và rồi hắn vuốt lại quần áo tôi, phúi bụi trên tay chân tôi, còn thổi vào cái bàn tay đang trầy của tôi nữa.. xong hắn leo lên xe.

“em nắm yên xe được chứ?” “được. còn tay phải mà.” “vậy thì giữ chặt ...”

lần này tỏ ra cẩn thận hơn, Quân nhìn tôi 1 lượt để kiểm tra khi biết chắc rằng tôi ko thể lộn...xe lần thứ hai, hắn mới rồ ga cho xe đi chậm.

...

cái chỗ mà gã Quân Sỹ cho tôi làm bếp trưởng, là 1 quán ăn nhanh kiểu Việt có tên là GOGO ở trong cư xá Nguyễn Văn Linh, tận quận 7.

xe vừa dừng, tôi định leo xuống thì sư huynh lập tức cản lại rồi dựng xe nhẹ nhàng, đứng sát tôi..giờ tay đỡ.. nói giọng ôn tồn.

“xuống được rồi.”

tôi hơi buồn cười trước bộ dạng của bếp trưởng, hình như do sợ cú tai nạn lúc nãy mà anh ta đâm ra thận trọng 1 cách thái quá.

“anh tránh ra đi, làm như con nít vậy.” “tôi làm sao biết được, lên té thì xuống cũng té.”

Ặc, đây là chân lý kiểu gì vậy? +___+ tôi ko muốn cãi cộ với gã, trong tình trạng ko mấy khỏe khoắn này, và nhất là tôi đang được tạo cơ hội tốt..

bếp của GOGO ko lớn, nó nhỏ hơn cả bếp ở Âu Việt, quán chỉ có 2 gian, khoảng hơn 1

0 bàn..

“ah, anh Quân! ghé chỉ dạy bọn em món mới nữa ha?” “ko, hôm nay mượn mấy đứa làm phụ bếp cho cô này.”

một cậu thanh niên trẻ, có vẻ cũng trạc tuổi tôi hoặc nhỏ hơn, đang mang tạp dề đồng phục của quán... nhìn tôi quan sát, rồi khẽ cúi đầu chào.

“chị này là...” “phụ bếp ở chỗ anh. tên Yên. Hồng Yên phải ko?”

Quân sư huynh trả lời, đến khúc sau thì quay sang tôi, tôi khẽ gật đầu.

“ah thế...?” “tôi nhắc kêu Vạn bếp trưởng các cậu nghỉ chiều nay rồi.” “hèn chi anh nói ko tới.. vậy ...chị hôm nay làm bếp trưởng của tụi em?”

tôi ngại ngừng cúi mặt, thiệt ngại quá.. lúc ban đầu ham hố, tôi ko nghĩ là mình lại đi làm sếp của 1 quán ăn hẳn hoi, có đến 3-4 phụ bếp.. dù chỉ 1 buổi..

“chính xác. hỗ trợ cho cô ta hết sức của các cậu, ok?” “O.K ạ! Em là Thành.”

cậu thanh niên tự xưng em nên tôi cũng nghĩ chắc là ít tuổi, Thành trao cho tôi 1 cái tạp dề cùng loại của cậu ấy, nhưng tôi có thêm 1 cái túi khác màu..

“bắt đầu đi”

32. Chương 32

sư huynh của tôi vẫn quen giọng kẻ cả, hần nép vào 1 góc, đứng khoanh tay dựa tường.. cứ như đang theo dõi buổi huấn luyện.. ack ack.

mặc tạp dề xong, tôi đi tới chỗ Quân, cố dùng giọng ngọt ngào nhất có thể. “anh...đi chỗ khác được ko? đứng đó em ko sao làm ...bếp trưởng được”

“em có cần...ngon vậy ko? đuổi cả tôi à?”

“T___T”

mặt tôi xụ xuống nhưng đó là bản mặt thừa nhận. anh ta mà còn ở đó là tôi ko thoải mái chút nào.. vì chắc hẳn khi tôi làm cái gì sai, hẳn sẽ bực mình mà xen vô cho coi..

“tôi ra kia. quán đang đông khách. em đừng...làm sao mà đuổi khách đi hết đây” “hehe, được mà.”

tôi cười toe, ko ngờ cái gã này cũng dễ...đuổi đến thế. từ giờ tôi sẽ tha hồ..làm bá chủ!kakaka

.....

“chị bảo là em sắp sà lách trước mà?” “hả? chị bảo em hay bảo Thành?”

tôi đến loạn cào cào khi mà với hình thức quán ăn nhanh, khách gọi là phục vụ cứ hồi như giặt..vừa xong bên này, bên kia lại kêu đã vậy cái bếp lại bé xú, quay đi quay lại đụng nhau um sùm. và bây giờ thì 2 đứa đi sắp cùng 1 đĩa sà lách trong khi cánh gà thì ko ai chịu chiền.

>___<>

“BÂY GIỜ 1 ĐỨA ĐI CHIÊN ĐI, ĐỨNG ĐÓ CẢI LÀM GÌ”

tôi nói to tiếng và chỉ muốn...bỏ cái đĩa trên tay, đã ko khỏe, thêm bị té, giờ lại gặp cảnh này.. đầu tôi như nổ tung ra.

“chị ơi, còn món bò xào tỏi nữa..” “lúc này chị chưa nêm..” “chị ơi khách gọi khoai tây nghiền mà họ ko ăn hành...khoai tây nghiền ko hành thì dở và ngán lắm...làm sao giờ?”

chúng nó liên tục hỏi tôi những câu hỏi khác nhau, trong khi tôi đâu phải ba đầu sáu tay...có muốn gì thì cũng việc này xong mới tính tiếp việc khác chứ. +___+

tôi đành chọn giải pháp đáng xấu hổ..

“Thành ơi em ra gọi ...anh Quân vào giúp chị T___T”

.....

bây giờ thì tôi mới nhận ra tài năng của sư huynh, anh ta giải quyết mọi vấn đề cùng 1 lúc, trong 1 thời gian cực ngắn. tay vừa làm, miệng vừa ra lệnh, mắt vừa quan sát, tôi tự nhiên thấy Quân như 1 chỉ huy quân đội.

lạnh và dứt khoát.

gã giao hẳn 1 người chuyên làm về đồ nguội, như sà lách và trang trí 1 người đứng ngay chảo dầu, phụ trách chiên xào. 1 người khác lo nồi nước sôi..người còn lại rửa bát.

bản thân Quân đứng ở giữa, nhận order, nhìn danh sách và chia việc ngay, điều này cần tư duy rất nhanh và kinh nghiệm.. tôi còn lâu mới theo kịp.

nhưng quan trọng là tôi vừa học được 1 bài học của quản lý. đó là phân công và bao quát. trong lòng tôi bắt đầu hình thành sự kính phục thực sự dành cho sư huynh.

“em đứng nhìn tôi làm gì? lo đĩa bò xào của em đi.”

Quân trợn mắt bảo tôi, tôi mới nhớ mình vẫn còn mang tạp dề bếp trưởng... ặc ặc.. tôi có lẽ tạm thời chỉ làm được phụ bếp thôi. hic hic

.....

khoảng gần 7g thì bếp trưởng thực sự của GOGO đến, 1 anh đeo kính và hơi tròn người.. tôi trả lại cái tạp dề của bếp trưởng cho anh ấy, mắt tôi cũng bắt đầu mờ đi..mồ hôi trên trán tôi ướt đẫm, cả người lả ra..

“thế nào? em đã biết bếp trưởng phải chịu đựng những gì chưa?”

tiếng Quân sát cạnh mà sao tôi nghe cứ ang ang,tôi chống tay lên bàn để ngồi xuống ghế..

“em biết...rồi..”bàn tay sư huynh bỗng đặt lên trán tôi.

33. Chương 33

“nóng vậy... em bệnh thiệt hả?” “chứ ko lẽ giả, ặc ặc..”

Quân tỏ ra 1 chút gì đó ân hận.. có lẽ anh ta cảm thấy mình đã ép tôi làm vụ này. dù thực sự tôi ko trách hẳn, trái lại tôi cảm kích điều đó.

“em ngồi đây, tôi đi mua thuốc..” “thuốc gì... anh biết gì mà mua...chở em về nhà ngủ đi..T___T” “sao ko biết?? tối ngày cứ đòi ngủ !”

nói xong, sư huynh kêu 1 người coi chừng tôi rồi vụt ra ngoài, chắc đi mua thuốc.. cô bé phục vụ bảo tôi lên tầng trên để nằm nghỉ, do thấy mệt và chóng mặt, tôi cũng nghe theo.

vậy mà tôi ngủ luôn 1 giấc tới gần hơn 7g30.

lúc tỉnh dậy, bụng tôi hơi cồn cào, đầu vẫn nặng nhưng đã bớt mỏi mắt do ngủ được 1 ít. trên bàn cạnh chỗ tôi, có 1 đĩa súp và ly sữa tươi vài viên thuốc..

có lẽ là do Quân sư huynh đã mua. mà thường như thế này phải có giấy nhãn lại mấy chữ chứ nhỉ?

“em dậy rồi hả?”

anh Vạn bếp trưởng GOGO bước tới, đẩy đĩa súp về phía tôi. tôi cầm mấy viên thuốc và uống cùng ly sữa..

“Quân mua và làm đó. tôi tự hỏi cô em có phải thần thánh ko mà khiến nó như thế?” “thần thánh gì ạ?”

vì mới nuốt 2 viên thuốc đắng nghét, tôi ko rõ ý của anh Vạn lắm, mặt cứ nhăn lại.

“hì hì. em về đường nào?” “à, khu Bình Long, Quận 3.. mà anh...Quân đâu?” “nó về trước rồi.”

“hả?”

trời ạch. cái lão...sư huynh. đem con bỏ chợ thế này à? nhìn vẻ mặt chán đời và bất mãn của tôi, anh Vạn cười xòa giọng trấn an.

“anh sẽ đưa em về, nhưng em ăn xong đi đã” “anh...?” “uh..mà điện thoại em reo thì phải?”

điện thoại của tôi? ah... nó nằm trong túi áo khoác.. Thắng gọi..Ayyyy... 7g có party của Thắng mừng việc làm mới. bây giờ đã gần 8h rồi. * _____ *

“Thắng hả? xin lỗi, tôi ngủ quên...” “ngủ quên?????” “hay mọi người cứ ăn trước, tôi đến sau. đừng đợi...”

“Yên đang ở đâu?” “Quận 7 lận. tôi sẽ tới mà, cho địa chỉ đi..” “ngay Chereston đây này.”

“cái gì?”

tôi thật ko biết có phải mình nghe lầm ko, Chereston? chỗ nhà hàng 4 sao ấy hả? Thắng...chơi sang quá. O__O

chỉ khi tôi được anh Vạn chở về Chereston, tôi mới tin rằng đó là sự thật, chứ ko phải mình bị sốt mà nằm mơ. Thắng, Khải, và Vân ngồi trang trọng tại khu vực tiệc tối. ai cũng ăn mặc đẹp đẽ..Vân còn vận cả áo đầm.. tôi nhìn lại bộ dạng của mình, chắc chỉ khá hơn buổi sáng khi giặt đồ chút xíu.

“Yên...ngủ ở đâu vậy hả?”

giọng Thắng hơi gắt gỏng, tôi có thể hiểu, vì trên bàn mấy món ăn dọn ra hình như rất lâu rồi.

“Thắng à... chị Yên bệnh đó...còn phải đi công việc mà.”

Vân chạy tới kéo tay tôi vào bàn, Khải vẫn làm nhân vật cảm lạnh như vốn anh đã như thế. còn Thắng bắt đầu xuống giọng quan tâm.

“bệnh...làm sao? bệnh mà còn đi công việc gì. dẹp quách đi”n“thôi, ăn đi hen. chúc mừng công việc của Thắng!”

tôi đánh trống lảng và chụp ly nước trên bàn giơ lên, Khải là người hưởng ứng tiếp theo, anh nâng ly chạm vào ly của tôi và hất cằm kêu Thắng cầm ly lên.....

34. Chương 34

bốn cái ly cụng vào nhau..lần đầu tiên tôi ngồi ăn trong chính nhà hàng mà mình phục vụ.

“Yên làm ở đây đúng ko?”

tôi gật đầu khi Thắng hỏi, nhưng tinh thần thì hơi lo ra...phần lớn là vì tôi cảm thấy ko khỏe, dù đã uống thuốc, mà ko hiểu sao vẫn thấy chóng mặt. một phần nhỏ khác...là vì món súp gà trên bàn, nó làm tôi nhớ tới sư huynh. sao anh ko thể chờ em dậy để đưa em về...?

“Yên coi bộ bệnh nặng rồi?”

đó là giọng của Khải...ấm đấm, nhưng...cũng xa xăm thế nào.. tôi ko ngẩng đầu lên, mà chỉ nhìn bàn tay anh, đang gấp 1 miếng thịt bò cho...Vân. T___Tchứng kiến việc ấy, tôi càng nản và buồn đến ko muốn trả lời.

“ah ha, phải rồi, anh Khải. anh là bác sĩ mà, anh xem chị Yên bệnh gì đi!” “tôi còn nửa năm nữa mới thành bác sĩ, cô bé ạ.”

cái cách mà Khải nói với Vân, sao mà gần gũi đáng yêu thế.. còn tôi..anh luôn giữ 1 khoảng cách hay phong thái gì gì đó, tôi ko biết nữa. điều đó làm tôi cảm thấy hình như mình chán chán thế nào.

“Yên đi toilet 1 chút.” “đi được ko?”

tôi vừa đứng dậy nói, Thắng đã chụp cổ tay tôi hỏi, câu hỏi buồn cười ko chịu được.

“điên hả? sao ko được?”

vì bệnh, vì mệt, vì buồn, giọng tôi câu thấy rõ, cả 3 người họ nhìn tôi hơi lạ, có lẽ do lần đầu thấy tôi như thế. tội nghiệp Thắng, anh ta khẽ buông tay tôi và giọng yếu xìu.

“tôi chỉ...lo.. mặt Yên nhìn tái lăm”

“ko sao đâu”

tôi nói nhẹ hơn, hơi cười. dù sao thì hôm nay là ngày mừng Thắng.. tôi cần phải tiết chế cảm xúc của mình 1 chút.

“em đi với chị hen?”

Vân đề nghị nhưng tôi khoác tay bảo nó cứ ngồi đó, tôi lánh mặt đi vì muốn ở 1 mình.. 1 lúc thôi, 5 phút cũng được.

...

tôi gặp chị Bích bếp Hoa trong toilet.

“bếp Âu tối nay tăng ca mệt hen?” “dạ? em đi ăn với bạn..ko phải tăng ca. mà sao chị hỏi thế?” “chị thấy bếp trưởng của em tắt bật trên lầu áh..” “bếp trưởng em? anh Quân à?” “uh... nghe nói có tiệc chiêu đãi gì đó..”

chị Bích có vẻ vội, nên lại chào tôi đi trước. tôi đi lẩn thẩn ra ngoài nhưng rồi lại mò lên lầu T___T trên đó là khu vực dành cho thương gia, hạng VIP.

“Yên!”

tôi vừa đẩy cửa lối thang bộ để đi lên trên, thìThắng bỗng gọi lớn giọng rồi chạy lại.

“đi đâu vậy?” “àh..tôi..tôi...định..” “định sao? hay Yên chóng mặt? hay Yên đau ở đâu?có thấy buồn ngủ hay sao ko?...”

những câu hỏi của Thắng dồn dập tôi nghe càng lúc càng ko rõ nữa... gương mặt Thắng cũng mờ dần.

“ko ổn rồi, nhìn Yên cứ như...sắp chết.. về thôi!”

Thắng nắm chặt tay tôi và kéo đi tôi thấy mình đuối gần như sắp xỉu, vì mới ăn được mấy bữa.. trước khi bị Thắng dắt đi thẳng ra ngoài, tôi chỉ kịp ngược lên tầng trên 1 thoáng.. anh ở đó, phải ko, sư huynh?

.....

anh ko đưa em về vì anh phải tăng ca, chứ ko phải anh bỏ mặc sư muội trong lúc bệnh hoạn thế này.. đúng vậy ko, sư huynh?

em ko bị bỏ rơi....“Yên lắm lắm gì vậy?ai bỏ rơi Yên..?”

35. Chương 35

tiếng gọi làm tôi giật mình, mở mắt.. một khung cảnh lạ hoắc. tôi đã...ngất ư??

sao tôi ko nhớ gì cả vậy? còn... cái người ngồi cạnh giường tôi, ko phải Thắng, ko phải sư huynh, ko phải Vân.. mà là Khải.

“anh... sao Yên ở đây vậy?” “Yên xử cái đùng ngay bãi xe. thằng Thắng nó xanh cả mặt.”

bãi xe à? hình như tôi có mang máng nhớ...lúc ra ngoài... tôi đứng chờ họ lấy xe..Vân cũng ở ngay cạnh bên. và rồi...tôi tỉnh lại ở đây T____T

“nhưng...đây là đâu mới được?” “phòng trọ của tụi tôi.” “gì cơ? phòng...2 người..?”

Khải gạt đầu, chống tay đứng dậy lấy cho tôi 1 ly nước lọc, tôi cố ngồi dậy nhìn quanh tìm...Vân.. sao nó để tôi ở trong phòng đàn ông con trai thế này chứ?!+_+_

“Yên uống đi. có thấy đói ko?” “Vân đâu hả anh?” “ở ngoài kia...”

Khải chỉ tay về hướng có 1 cái rèm, rồi như hiểu sự ngỡ vực của tôi, anh đi tới đó, khẽ kéo nhẹ để tôi thấy Vân đang ôm gối ngủ trên 1 cái ghế dài.

“Yên tâm chưa?”

anh sinh viên Y khoa năm cuối tự nhiên nhoẻn miệng cười kiểu như buồn cười thái độ lo ngại của tôi, khiến tôi đỏ mặt...vừa uống nước, vừa giả bộ ngó lung tung.

“phòng các anh...rộng gấp đôi phòng tụi Yên áh.” “vậy thì 1 cô sang đây ở cùng cho bớt rộng.”

Khải nói với vẻ mặt tỉnh queo, thậm chí ko hề cười, khiến tôi ko hiểu đó là lời đùa hay nghiêm túc.. tôi lại phải nhìn chỗ khác.. trên đầu giường, 1 quyển sách có bìa xám..

“If you are here? tiểu thuyết hả anh?” “của thằng Thắng. nó rình đâu về tôi cũng ko rõ.” “nội dung thế nào nhĩ? hay ko? mà..Thắng cũng ở ngoài đó hả?” “Thắng đi mua cháo cho Yên rồi.” “giờ này áh?”

tôi tròn mắt hỏi vì cái đồng hồ trên tường chỉ 2h khuya, ặc ặc. ko lẽ tôi lại xứng đáng để 1 người lặn lội ra ngoài mua cháo lúc đêm hôm khuya khoắt thế này?”

“nó đợi Yên ổn mới đi mà.”

giọng Khải hơi chùng xuống, tôi còn nghe 1 thoáng thở dài, anh ko hài lòng? anh ko thích Thắng làm thế vì tôi? mà sao cứ phải quan tâm việc Khải nghĩ gì thế chứ?! thôi mệt quá. >_>

“nhắc cũng thấy hơi đói...hình như Yên chưa ăn gì từ chiều.” “uh, mà ai cho Yên uống thuốc vậy?” “thuốc nào?” “có lẽ là liều hạ sốt. nhưng uống thuốc mà ko ăn chính là thủ phạm làm Yên ngất.”

àh ra thế. liều hạ sốt của sư huynh. anh Vạn có bảo tôi ăn chút gì đi, nhưng khi đó do vội tới chỗ Thắng và mọi người..

“đó là do Yên..ko phải tại người mua thuốc đâu.” “tôi có bắt tội ai đâu mà phải giải thích vậy?” “Ơ..hơ..thì tại...anh nói thủ phạm...nghe ghê quá T____T”

tôi lại lúng túng, ko hiểu sao mình phải biện hộ cho cái “người mua thuốc” kia đúng là Khải có trách cứ hay đổ tội gì cho hắn đâu.. vì bối rối, tôi chỉ biết cúi mặt đan 2 tay vào nhau... và nhờ vậy tôi nhận ra tay mình có 1 vết băng cá nhân nho nhỏ??

“tôi truyền 1 chai cho Yên đấy.” “sao ạ? chai...nước biển hả?” “uh. nếu ko thì giờ này Yên chắc ko tỉnh nổi” “truyền nước biển..tại đây hay sao?”

Khải mở miệng định trả lời tôi, nhưng nghe tiếng kéo cửa, anh ngừng nói rồi đi ra ngoài đón Thắng..

tôi cũng tranh thủ bước xuống giường. bởi lẽ tôi vốn đã thấy ko ổn khi ở trong phòng của 2 gã con trai rồi, giờ lại còn nằm trên giường của họ nữa thì...ack ack.

36. Chương 36

cái khu trọ này mà muốn đồn ầm lên, ko chừng cả quận cũng biết ấy chứ. lỡ như nó mà tới tai mẹ hay anh hai tôi, chắc tôi bị lôi cổ về nhà chửi cho 1 trận quá.

“khỏe chưa mà đi lung tung đó chị hai?” “gọi tôi chị Hai hả? hihi, giỏi.” “phew..giọng vậy thì chắc ko chết được hen.”

nét mặt Thắng có vẻ mệt mỏi, nhưng cũng như vừa trút được nỗi lo nào đó.

“cảm ơn ...”

tôi thôi kiểu nói gây sự mà thay vào đó, là 1 giọng chất chứa cảm kích thực sự. Thắng kéo tôi trở lại giường và ấn tôi ngồi xuống, xong đặt 2 tay lên má tôi, argh..

“này, lần sau, ai bắt Yên đi làm vào ngày nghỉ, hay vào lúc Yên ko khỏe, tôi sẽ giết người đó. nếu ko muốn có án mạng thì ko đi, biết chưa?” “anh bị khủng hã? có ai bắt tôi đâu!”

tôi nhăn mặt khó chịu, và cố gỡ 2 cái tay của Thắng ra, bóng Khải lục đục phía góc trong chỗ đựng mấy cái chén.. hơi khựng lại như lắng nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi.

“vậy sao đang đau đầu ko chịu nghỉ ở nhà? Yên muốn bệnh chết hã??” “anh chết thì có...>_< anh=”” có=”” phải...ba=”” tôi=”” đâu=”” mặc=”” kệ=””>

Thắng cười rất lạ, vừa nham nhở, vừa buồn buồn sao đó, rồi ngồi xuống sát bên, khoác vai tôi..ack ack. cái anh này, tay chân cứ phải tấy mảy mới chịu được thì phải?!!

“tôi chết thì sao. Yên chết thì sao. Ai chẳng tới lúc xuống đó.”

“...??”

“mày nói nhảm quá. Bệnh nhân, ăn cháo đi”

Khải bê tô cháo nóng bốc khói ra, vừa đặt xuống cái ghế cạnh giường thì liền kéo Thắng khỏi tôi

và kêu anh ta đi rửa mặt gì đó.. tôi ko để ý nữa...vì đã bị tô cháo thơm thu hút.

T__T

“anh ko ăn à?”

tôi hỏi trước khi ăn muống đầu tiên, nhưng Khải có vẻ suy nghĩ gì đó, ko trả lời. vì vậy tôi cũng ko cần khách sáo nữa...ăn ngon lành....^_^

.....

sau khi ăn xong, tôi thức chơi ca rô với Thắng 1 lúc, còn Khải mở đèn ngồi đọc quyển sách dày cộm..ko ai ngủ cả, ngoại trừ con bé đang say giấc ngoài kia..

“ăn gian! sao tôi thua hoài vậy?!” “Ặc, tôi thắng vì tôi chơi hay, sao bảo tôi ăn gian?” “ko chơi nữa T____T”

tôi quăng cây bút và ngửa ra cạnh giường, nãy giờ ngồi dưới đất mỏi cả lưng... đầu tôi chạm phải quyển sách ban nãy.

“àh, Thắng đọc cái này hã?” “uh.” “nó...là truyện tình cảm à?” “muốn biết thì mang về đọc. mà ko chắc Yên có đọc được ko.. vì toàn Tiếng Anh thôi”

__ này..cứ như dòm mặt tôi là dốt ngoại ngữ lắm chắc?! tự ái dồn dập, tôi dùng dùng cảm quyển sách đứng dậy...

“tôi đọc xong viết bình luận còn được. xí.” “vậy tại hạ chờ quý cô nương ment nhé.”

Thắng ngược nhìn tôi bằng đôi mắt tinh quái, vừa khinh khỉnh, vừa trêu ghẹo làm tôi tức điên và dùng đùng đòi về.

T__T

đồng hồ mới chỉ 3h hơn. tôi lay Vân dậy..

.....

room sweet room. whoa.....

“chị khỏe hẳn chưa?”

Vân hỏi giọng vẫn ngái ngủ, mắt nó lơ đãng chẳng kém gì tôi. tôi khẽ gật đầu, cài chốt cửa, rồi lăn ra đệm..

“giờ chị chỉ buồn ngủ thôi.” “vậy mình ngủ tiếp nha chị?!”

37. Chương 37

thế là chúng tôi mỗi đứa ôm cái gối của mình, sau vài phút là ngủ thẳng cẳng tới “sáng”..dù giờ đó lẽ ra đã là sáng của người ta rồi, những người buồn gánh, bán bưng...những người chạy xe buổi sớm..

mười sinh bao giờ cũng là 1 cuộc chiến.

...

“chị, hôm nay nghỉ đi. 2 ông ấy bảo đấy!”

tôi còn đang dụi mắt trong khi Vân đã sẵn sàng tới trường, trước khi ra cửa, nó quay lại nói vậy với tôi.

“để xem đã..” “chị mà đi làm là ông Thắng nổi điên đấy.” “thế thì chị đi xem hẳn điên ra sao >__<” “hì=”” hì...=”” nhưng=”” mà=”” thiệt=”” tình=”” em=”” thấy=”” chị=”” nên=”” nghỉ=”” 1=”” ngày=”” để=”” lấy=”” sức..chứ=”” hôm=”” qua=”” chị=”” làm=”” em=”” sợ=”” gần=””>

“uh...”

tôi mỉm cười, đáp cho nó yên tâm. vì thực bụng tôi cũng định nghỉ hôm nay, dù sao bây giờ cũng hơn 7 rưỡi rồi.. và lại tôi còn cảm thấy hơi ỏi trong người.

“sao em ko bệnh để người ta lo như Thắng lo cho chị nhỉ?”

Vân nói nửa đùa, nửa thật, lại còn tỏ ra ganh tỵ với tôi, trời ạh.trong khi tôi đang ganh với sự khỏe khoắn năng động của nó, ai lại đi thêm bệnh như tôi chứ?! mà “người ta” nó đang nói có phải ...Khải ko?..

sau 1 hồi nhiều chuyện, Vân cũng rời khỏi phòng. tôi nằm ườn ra, nhắm mắt 1 lúc...sực nhớ phải xin phép nghỉ, tôi lôi điện thoại ra để gọi bếp trưởng phát xít.

khi tôi còn đang dò số của Quân trong máy, cuộc gọi tới báo số chính anh ta làm tôi giật mình làm rớt luôn cái điện thoại xuống cái bịch.

tất ngủm.

nấp sau bị hở nên cục pin bị long ra, tôi lật đặt lắp vào và khởi động lại..

ko có tín hiệu là cái điện thoại của tôi có thể hoạt động.

* _____ *

tôi định tìm cái điện thoại công cộng để gọi cho gã, nhưng nghĩ lại tôi đâu có nhớ số..

vì ko còn cách nào khác vì nghĩ rằng chắc hôm nay có việc quan trọng sư huynh mới phải gọi tôi...

tôi đành thay đồ, mua 1 ổ bánh mì và bắt xe ôm tới Chereston.

.....

khó mà diễn tả cái mặt của Quân Sỹ đại ca khi anh ta giáp mặt tôi tại phòng thay đồ của bếp..

nó giống như là anh ta sẵn sàng...ném tôi ra khỏi nơi đó hoặc cho tôi lên ghế điện vậy. tay tôi run như cây sậy.

“bếp trưởng...cái điện thoại của em nó....” “em ..khỏe?”

câu hỏi khiến tôi ngạc nhiên lẫn hoang mang, giọng gã nặng như đeo cục chì..

“uhm..em..khỏe..” “em KHỎE??? thế mà... TÔI CÒN ĐỊNH TỐI ĐÓ COI...hóa ra..em GIỖN MẶT với tôi hả?”

T___T tôi có cảm giác mình vừa trải qua 1 trận sét đánh, mồ hôi hai bên thái dương của tôi bắt đầu đầm ướt.. gã sư huynh dùng dùng giật bộ đồ bếp trưởng mạnh khỏi cây treo, rồi quay vào phòng thay áo sập cửa cái rầm..

khi đó tôi mới để ý..anh ta đang mặc đồ thường, ko phải đồng phục.. có vẻ như hắn vừa thay ra để định đi đâu? thăm tôi chăng?! O_____o?

tôi đứng chờ cho bếp trưởng quay ra để giải thích chuyện cuộc gọi bị ngắt ban nãy.. nhưng anh ta nhìn tôi vô cảm và đi như đóng búa xuống sàn. khiến tôi mở miệng nhưng lại ko thể bật thành tiếng.

38. Chương 38

sư huynh đi khỏi được một lúc, tôi mới lủi thủi vào thay đồng phục của mình. ko hiểu sao tôi thấy buồn đến nỗi ko muốn ăn ổ bánh mì đã mua ban sáng.

...

“ủa chuyện gì vậy em?”

anh Lý túm áo tôi thì thảo khi vừa thấy mặt, tôi chỉ thở dài và lắc đầu..

“bị bếp trưởng la đúng ko? sáng giờ ổng như ngồi trên đồng lửa. còn bây giờ thì ...núi lửa phun luôn rồi.”

anh nói với vẻ mặt lấm lét sợ hãi, tôi cũng sợ, nhưng thấy bứt rứt thì đúng hơn. mặc dù tôi có gì sai đâu mà phải bứt rứt chứ?!

..

suốt 1 tiếng đồng hồ, tay Quân Sỹ ấy ko nói với tôi câu nào, anh ta thậm chí ko thèm nhìn tôi. cứ như tôi đã cố tình giỡn mặt với anh ta thật vậy.

“lấy cho tôi ít nước súc!”

sư huynh đang cầm cúi vào món thỏ nấu vang, ra lệnh. thấy xung quanh ai cũng bận tay, tôi mới lật đặt mang cho anh ta bình nước súc gà.

“đổ bao nhiêu ạ?”

nghe tiếng tôi, gã bếp trưởng hơi quay đầu nghiêng nhưng ko nhìn mặt tôi, hắn im lặng 1 lúc rồi cũng lên tiếng đáp.

“nửa chén.”

tay tôi nghiêng bình đổ vào cái xoong to trước mặt sư huynh, lẽ ra tôi định tranh thủ cơ hội này để giải thích, vậy mà miệng tôi cứ như bị dán keo...hết ậm..rồi ừ..

“có gì muốn nói sao?”

thì ra điệu bộ ngập ngừng của tôi ko qua khỏi mắt của bếp trưởng, vì đã được mở đường, tôi bắt đầu thấy thoải mái hơn..

“em ko có giỡn mặt với anh..chuyện là hồi sáng, em đã định nghỉ...sau cơn sốt tối..qu.” “ehh...ĐỦ RỒI!!”

tôi đang nói rất đều và trơn tru, thì gã sư huynh bạo lực đột ngột chụp cổ tay tôi ghì chặt và la to. O__O khổ nỗi cái chỗ anh ta đang siết bằng sức mạnh của mình, lại là nơi tôi đã được Khải truyền nước biển hôm qua...

“AHHHH!”

tôi kêu lên và mím môi, Quân vẫn nắm chỗ ấy cho tới khi hiểu ra anh ta đang làm tôi đau, gã mới buông n hanh cổ tay tôi rồi lại cầm nhẹ nó lên xem..

“thế này ..là sao?” “..chỗ người ta rạch để cho đường ống truyền dịch vào chứ sao.” “truyền ...dịch ..? sao phải vậy?” “thì em đang kể hôm qua bị sốt..anh lại bảo “Đủ rồi”, và...>__<.” “tôi=”” nói=”” đủ=”” rồi=”” là=”” nói=”” cái=”” lượng=”” nước=”” súp=”” em=”” đang=”” đồ=”” đủ=”” rồi!”=”” “ủa=”” vậy=””>

ah ha... vậy là sư huynh nắm tay tôi để ngăn tôi đổ quá nhiều, do mãi giải thích và kể chuyện, tôi quên để ý là mình đang làm việc gì. +____+

“vậy hã..vậy hã cái gì. ko dừng em lại thì em biến cái món này thành thử nấu súp.” “hihi...sorry...” “mà này..hôm qua em..bệnh nặng lắm hã?” “ko hẳn là nặng lắm..chỉ xui cái bụng à!” “gì chứ..?”

Quân đang tròn mắt bất ngờ, tôi cũng vừa hã hợng định kể tiếp, thì nhỏ Ngân phục vụ ló đầu vô bếp kêu tôi

“chị Yên có người tìm!”

ai tìm tôi lúc này trời? chẳng lẽ là ...Vân? hay Thắng? hay ..Khải?..

ah...ko phải ai trong 3 người đó. mà là mẹ tôi.

“ủa..nhà có chuyện gì hã mẹ??” “con bệnh sao còn đi làm?! mẹ liên lạc ko được..mẹ sốt ruột quá.”

tôi thở phào, nỗi lo lắng cũng giải tán.. lúc này thấy mẹ tôi còn tưởng ở nhà có chuyện gì xảy ra nữa.

“àh... điện thoại con mới bị hư..mà sao mẹ hay con bệnh?!”

39. Chương 39

“thì gọi máy con ko được, mẹ tới nhà trọ..nghe nói con bị xui.. còn ở lại trong phòng 2 đứa con trai nào đó nữa.”

ack ack. +____+ thế mà tôi cứ nghĩ chuyện đó đã được bùng bít rồi chứ. xem ra thì khi tôi được đưa vào phòng Khải và Thắng, cả xóm trọ đã biết hết.

“bên đó...có 1 người học Y Khoa.. nên họ đưa con sang để coi sóc cho dễ...”

tôi vội vã giải thích 1 cách thật thà, nhưng có lẽ do mẹ lo cho tôi nhiều hơn là để tâm chuyện tôi ngủ lại phòng của 2 gã nọ.. ko la rầy gì mà chỉ lo sờ trán, sờ mặt, rồi nắm cánh tay, bàn tay tôi..

“mẹ biết...nhưng sao ko nghỉ 1 hôm hã con..?” “tại..bếp trưởng con gọi...”

“ai gọi cũng mặc!”

tôi chưa kịp nói hết câu, tiếng Thắng cùng với cái đầu thù lù của anh ta xuất hiện thì ra mẹ đã gặp Thắng ở nhà trọ...hèn gì..

“ko phải tôi đã nói sẽ giết người nào bắt Yên đi làm trong lúc bệnh hoạn sao?!”

nơi chúng tôi, gồm mẹ, tôi, và Thắng đang đứng, là cái khoảng trống giữa cửa bếp với cửa ra sảnh nhà hàng.. người ta đi lại rất nhiều, có quản lý, có phụ trách bộ phận, và cả bếp trưởng của mấy bếp ở khu vực khác nữa..

vì vậy, tự nhiên cái anh chàng bộp chộp này nói câu có “giết chóc” trong đó, hầu hết họ đều đứng lại nhìn 3 người bọn tôi bằng cặp mắt hãi hùng. T_____T

tôi cười thật hiền lành với mọi người và kéo mẹ cùng Thắng đi ra sau bếp, ko thì chắc tôi bị tổng ra đường cùng với 1 số tiền cho thôi việc..

hic hic.

tuy nhiên, khi tôi lôi được 2 người này vô bếp, tôi mới biết tôi chỉ phạm thêm 1 sai lầm khủng khiếp khác.

Thắng nhìn ngay ra ai là bếp trưởng, vì cái nón cao của Quân khác hẳn mọi người.

ko suy nghĩ thêm giây nào, anh bạn cùng khu trọ của tôi đi nhanh tới chỗ sư huynh.

“này, anh là bếp trưởng đúng ko?” “xin lỗi, nếu anh cần liên lạc với ai thì vui lòng ra khu vực reception..”

oh.....gã bếp trưởng phát xít của tôi... thực tế lúc này... là tuyệt đối.. lịch sự. O____o lịch sự đến tôi ko dám tin đó là anh ta nữa. sư huynh nói rất điềm tĩnh và còn chìa tay mời Thắng ra khu tiếp khách..

“tôi tìm anh đây”

Thắng đáp lại với giọng đầy tự tin, mẹ giật tay tôi, có lẽ mẹ thấy ko thoải mái.. tôi cũng vậy thôi.

“vậy chúng ta sang kia 1 chút”

bếp trưởng lau tay, gỡ nón và dặn dò anh Lý 1 ít việc, xong ra hiệu cho Thắng, tôi, mẹ tôi ra chỗ kho bếp, khu vực này khá vắng vì nó là nơi lưu trữ 1 số dụng cụ chuyên dùng.

trước khi nói chuyện với Thắng, sư huynh khẽ cúi chào mẹ tôi, ko cung kính lắm, nhưng đó là 1 hành động lễ độ. còn Thắng, anh ta kéo mẹ tôi ra xa nói xì xầm gì đó, cứ như thân thiết với mẹ lắm vậy. O____O

sau khoảng 2 phút nghe Thắng rủ rừ rì rì gì đó, mẹ tôi quay ra nói với Quân..

“Yên nó bệnh, bếp trưởng cho nó nghỉ hôm nay nhé?!”

tôi có định nghỉ đâu chứ.T____T

“ok.. em vào thay đồ rồi về đi” “ơ... mẹ, con làm được mà...” “làm gì mà làm... mặt con xanh thế kia..”

mẹ nhăn mặt và rồi kéo tôi đi, để lại 2 gã ấy trong kho, tôi cảm thấy hoàn toàn bất an về những gì sẽ xảy ra sau đó.. dường như tôi sẽ là đề tài chính, ack ack.

.....

tôi đón xe buýt cùng mẹ về nhà, nhưng ko vào theo, mẹ bước vào cửa rồi bỗng quay lại nói với tôi.

“thằng Thắng...là bạn trai con hả?” “hả?? O____O” “nó biết lo cho con vậy là tốt.”

40. Chương 40

tôi quay phắt lại nhìn mẹ tròn mắt, bạn trai gì ở đây chứ?

“cậu ta..là bạn trai con hồi nào trời?” “ko phải sao quan tâm xông xáo chuyện của con vậy?”

“ah..thì.. ai biết.” -____-

mẹ tôi cười tỏ vẻ thông thạo mọi góc ngách suy nghĩ của con gái, rồi đánh nhẹ vào vai tôi..

“đang còn làm giá chứ gì..mẹ biết mà..” “..ko..ko phải...”

“hay đang chọn lựa? mà nếu chọn thì chọn người giống ba con ấy.”

ack ack. xem mẹ kia. khoe chồng thấy rõ luôn. ^_^ giống ba ư? có ...giọng giống giọng ba thôi thì được ko?
T_____T

....

vì nghỉ làm nên tôi về nhà trọ nằm ngủ tới hơn 5h chiều, lâu rồi ko được ngủ nhiều như thế. bỗng có người đập cửa phòng tôi.

“Yên sao rồi? thấy khỏe hơn ko?” “đỡ rồi...ngủ 1 giấc thấy khỏe lắm!”

“hả?? con gái mà ngủ ngày! chồng nào dám lấy..”

“ai bắt anh lấy đâu..”

trong lúc tôi nói, Thắng cúi thấp người quan sát vẻ mặt tôi, khiến tôi thấy ngượng..và phải kiếm chuyện hỏi để xua cái ko khí này đi..

“mà anh sang có chi hung?”

Thắng ko đáp, cũng ko xô cửa vào phòng như mọi khi, chỉ đứng yên hỏi tôi 1 câu khác..

“điện thoại sửa chưa?”

“chưa.”

“đưa đây.”

nghĩ Thắng chắc định đem sửa dùm, nên tôi quay vô lấy đưa cho anh ta.. Thắng tháo sim tôi ra rồi nhét nó vào máy của mình, còn cái điện thoại của tôi thì hất cất lại trong túi.

“Yên cầm xài tạm cái này của tôi.” “huh? còn anh thì sao?”

“ko phải lo.. tôi còn 1 cái khác..hehe”

nói xong Thắng tự khép cửa phòng lại, rồi lúi đi sau khi giơ tay chào tôi..

“ngủ tiếp đi, Nobiyen.”

Nobiyen? 1 cái tên? hay tiếng...nước ngoài? tôi vội túm áo hắt..

“khoan, Nobiyen là gì???”

“biết Nobita ngủ ngày ko?”

trong tích tắc tôi suy nghĩ ra ý chọc phá của Thắng, anh ta đã vọt chạy đi mất tiêu..>__

đồ...con nít..-_____ -

.....

lẽ ra tôi đã hỏi Thắng về chuyện giữa anh ta và sư huynh buổi sáng, nhưng nói 1 hồi thì tôi lại quên bồng đi..

cho nên đợi tối ăn cơm tắm rửa xong, tôi nhắn tin cho Thắng, hỏi thực ra 2 người họ đã nói cái gì.. vậy mà câu trả lời của Thắng .. lại trớt quớt.

“muốn biết thì sáng hỏi gã ấy đi. ngủ ngon, Nobiyen”

trời ơi. tôi tự dưng có 1 cái nickname kỳ cục dễ sợ. nhỏ Vân mà biết thế nào nó cũng khoái chí hùa theo cho coi.

ặc ặc.

“chị làm gì nhìn em lăm lét vậy?” “à...ko, em đang đọc gì kia?” “cuốn truyện chị vác bên đó về nè...còn hỏi nữa.” “ủa vậy hả?”

tôi bỏ tới xem quyển sách mà Vân đọc ngẫu nhiên suốt từ chiều tới giờ, cuốn “If you are here” tôi mượn của Thắng hôm qua.

“bộ hay lắm sao mà em đọc say sưa vậy?” “hay áh. em thích nhân vật Jason trong truyện....” “kể chị nghe đi -_-” “trời. chị phải đọc chứ... kể làm sao thấy hay...”

nhìn quyển sách dày hơn 200 trang, tôi đã thấy oải, hic hic.. nào giờ tôi có đọc ba cái loại này đâu.. toàn coi sách nấu ăn ko à. T__T

“thôi em đọc hết đi rồi kể chị. chị lười...tra từ điển lắm”

tôi cười hì hì, Vân cũng cười theo. và nó tiếp tục cắm cúi vào quyển sách khi tôi bắt đầu ôm gối lim dim.. có lẽ hôm nào phải đọc thử mới được.

41. Chương 41

thế rồi cái chuyện tôi thắc mắc muốn biết hôm ấy,
phải mất 4 ngày mới hỏi được Quân vì anh ta đi công tác ở đâu tận Phú Quốc.
bình thường thấy gã bếp trưởng của mình sao thấy ghét, khó ưa gì đâu,
vậy mà 4 bữa nay làm việc với ông George, bếp trưởng ca tối
một người nước ngoài nhã nhặn và điềm tĩnh..

tôi lại thấy...nhớ cái giọng phát xít của anh ta.T_____T

“hôm nay...bếp trưởng Quân về chưa chị?”

tôi hỏi chị Trinh mà mặt cứ đơ đơ, què què thế nào,
cũng may chị ko để ý thái độ kỳ quặc của tôi..

chỉ coi lịch rồi gật gù..

“nếu ko có gì trục trặc thì hôm nay cậu ấy về rồi.”

ko hiểu sao nghe vậy tôi bỗng mừng trong bụng, ack ack.

chả nhẽ tôi thích...làm việc với hần vậy sao?!

cái gã ấy thậm chí 4 ngày nay còn ko thèm hỏi thăm sức khỏe tôi,

1 cuộc gọi cũng ko có. _

42. Chương 42

“thôi bỏ đi”

tôi nói hạ giọng, rồi cho cái vỏ ốc vào túi đeo. chiều nay bầu trời ngả màu vàng rực , cái màu thật lạ.. lạ như những gì đang diễn ra trong tôi vậy.

im lặng 1 hồi, tôi quay lưng đi chậm ra ngoài, và rồi sư huynh cũng đi theo tôi, song song bên cạnh.

“người hôm đây là mẹ em?”

“uh...”

tôi đáp kèm theo cái gật đầu, kể cũng ngộ, mới có vài tháng mà sư huynh gặp lần lượt cả ba, lần mẹ tôi.*_*
mà nhắc tới hôm ấy mới nhớ.

“àh bữa đó... anh với Thắng nói gì vậy?” “cậu ta bảo tôi hãy đối xử đàng hoàng với em.”

“Ặc..hắn tưởng mình là ai chứ..”

câu ấy tôi buột miệng lẩm bẩm, nhưng do đi sát nên có lẽ Quân cũng nghe được.

“ko phải bạn trai?” “trời ơi..sao ai cũng nghĩ vậy hết?” “tôi ko nghĩ...” “anh ko nghĩ sao anh lại hỏi như vậy?” “tôi hỏi để xác minh.. mà sao hôm nay em cứ hoành hợc tôi hoài vậy?”

sư huynh hơi ngửa đầu, cau mày lại, ừ.. hôm nay tôi ...giống bị ai nhập vậy.. ko nói thêm nữa, vì chắc thế nào cũng tới lúc sức chịu đựng của gã bếp trưởng vượt quá mức cho phép..

xe buýt tới trạm. cửa xe xịch mở ra.. tôi đưa tay chào, rồi bước về hướng cửa xe.

chợt anh ta nắm cổ tay tôi.

“??”

“hay là...”

“sao?”

“.....”

sư huynh Quân cứ giữ tay tôi mà chẳng chịu nói là anh ta đang muốn gì nữa..

“có lên thì lên mau đi chứ!”

chị soát vé xe kêu lên bực bội, tôi đành phải rút tay mình ra..

“hay để tôi chở em về?”

.....

ko giống Khải khi chở tôi, sư huynh thỉnh thoảng vài phút lại quay ra sau nói 1 câu gì đó, tôi cũng ừ hử, rồi thôi.

giống như chỉ là hắn muốn kiểm tra xem tôi có còn ngồi ở đó hay ko thôi. tôi cũng ko suy nghĩ vất óc để gọi chuyện như đã cố với Khải, mà ngồi nhìn... sư huynh từ phía sau. một cái cổ hơi cao, tóc hớt gọn đàng gáy, và 1 bờ vai rộng.. nếu ai đó có thể tựa vào, hẳn là cực kỳ bình yên và dễ chịu..

“ủa, em ko xuống được sao?”

“huh? àh..tới rồi hả.. em xuống đây.T___T”

hơi khó khăn để xoay trở với cái xe quí quái ấy, nhưng ko phải vì vậy mà tôi vẫn ngồi lì trên xe dù đã đến nhà trọ. mà là do..tôi đang mơ màng ngắm đôi vai..Ặc Ặc.. cũng may mà gã ko hề biết lý do đó, hihi..

“Này!”

nghe tiếng kêu, tôi ngẩng đầu ngó quanh và nhận ra Thắng, đang ngồi ở bậc thềm gần chỗ căn tin nhà trọ.. hôm nay họ đóng cửa sớm thì phải.

Thắng mặc bộ đồ sơ mi nhưng áo tháo ngoài quần, cái túi đựng vợt để kế bên.. mồ hôi đầm ướt trên trán và dưới cằm nữa.

“mới đi làm về? hay đi chơi banh về?” “đừng yêu người khác sớm quá.”

“huh? O___O”

tôi chưa ăn gì mà cậu ấy làm tôi sứt ọc hết mọi thứ trong bụng, sao lại có câu nói kỳ quặc đến thế?

“nếu đang sắp yêu thì... đừng lại đi..coi như tôi xin Yên..” “trời Ạh..anh nói linh tinh gì vậy, Thắng?”

“..tôi ko nghĩ mình có thể bắt đầu lại để yêu 1 người khác.” “sao lại ko? mà tôi có đang yêu hay sắp yêu ai đâu chứ?”

Thắng kéo giật tôi ngồi xuống, trên cùng bậc thềm.

“tôi đọc thấy niềm hạnh phúc trên mặt Yên.. khi vừa đi vừa tủm tủm cười 1 mình..” “..sao..? tôi...tôi như vậy thiệt hả??”

“hắn là vừa xuống khỏi xe người đó...”

tôi há miệng và lỗ tai hình như đổ bưng, chả lẽ...tôi yêu cái gã đã chở tôi về?

KHÔNG THỂ NÀO

43. Chương 43

Thắng siết chặt quai túi vớ, vẻ mặt như sẵn sàng lao vào cuộc chiến sinh tử, tự nhiên tôi cũng bị anh ta làm cho hoang mang theo.

“ko cần biết người đó là ai...tôi phải đá anh ta ra khỏi Yên.”

“ôi trời..mặc dù ko yêu anh, nhưng tôi cũng ko nghĩ là mình yêu gã ấy đâu.”

“vậy hứa đi, trong vòng 2 tháng, ko hẹn hò với anh ta.”

“sao tôi phải hứa 1 điều như thế? để làm gì?”

“vì tôi. làm ơn đi.”

nét mặt Thắng rất tha thiết, tha thiết đến nỗi tôi từ chỗ đang cứng rắn, bỗng như bị thôi miên..xiêu theo.. chắc do 1 phần ánh mắt cậu ta có cái gì đó quá buồn.

giờ tôi mới nhận ra điều đó. bảnh trai, sáng sủa, hiểu chiến, nhưng Thắng có đôi mắt sâu và xa vời làm sao. như là...như là.. bất mãn với cuộc đời vậy.

“ok, ko hẹn hò với hắn. haha, đằng nào thì tôi với cái gã đó làm gì có chuyện hẹn hò nhau..”

“then kiu!!”

“coi như trả ơn mua cháo với sữa điện thoại cho tôi đó..dù ko hiểu tại sao lại là vì anh mà hứa như vậy.”

“hehe..”

“anh đừng có nghĩ là dành ra 2 tháng để khiến tôi..yêu anh.. tôi còn chưa tính sổ vụ anh nói với mẹ tôi rằng anh là bạn trai tôi...”

tôi vừa chuẩn bị tuyên án, thì tên bị cáo Minh Thắng đã vội vã đứng dậy, xách cái túi lên, định chuồn êm mà tránh phiên xử tội sao?? >__

“thôi về ăn cơm, pa Khải chắc đợi lâu rồi..”

“êh...êh...tôi đang hỏi mà?...ai cho anh nói vậy hả?”

tôi đuổi theo Thắng, còn hắn thì bước mỗi lúc 1 nhanh, rồi chạy.. tôi cũng chạy theo tới khu B thì ko tiện vào nên đành dừng ở ngã ba, bỗng anh chàng đó quay lại, đưa tay vẫy tạm biệt tôi và nháy mắt cười..

mặt trời đã lặn tự khi nào.

.....

tôi đã giữ được lời hứa đó suốt hơn 1 tháng, dù thực sự mà nói, nếu bắt tôi hứa...12 tháng cũng được, bởi như tôi nghĩ, chẳng đời nào tôi lại đi..hò hẹn với Quân bếp trưởng.

thế mà 1 ngày chiều thứ bảy, tôi có nguy cơ vi phạm lời hứa chỉ vì... 1 vụ bốc thăm. số là Chereston mừng kỷ niệm 5 năm thành lập khu nhà hàng Âu, mọi nhân viên thuộc bộ phận này đều có 1 lá phiếu để tham gia, giải nhất 1 chuyến du lịch Xuyên Việt gì đó, giải 2, giải 3 là mấy thứ đồ điện gia dụng như tủ lạnh, ti vi.. đáng nói ở đây là giải khuyến khích.

một cặp vé vào khu vui chơi và xem phim nữa. và tôi trúng được giải đó. ^o^

thực ra tôi đã định bụng rủ con Út, lâu rồi chị em chúng tôi ko có gặp nhau nhiều.. lúc trước khi bỏ ra khỏi nhà, tôi vẫn hay cùng nó đi ăn bột chiên, coi ca nhạc ở mấy sân khấu sinh viên...

“sướng nha, đi với bồ hen cưng?”

anh Thanh, phụ bếp mới, rất cởi mở quàng vai tôi hỏi, kèm theo cái xuyết xoa đối với cặp vé giải thưởng.

“ah, chắc em đi với em gái..”

“trời àh. mấy cái vụ này đi với người yêu mới thú chứ..”

“vấn đề là..em chưa có người yêu..”

“gì cơ? Hồng Yên của chúng ta dễ thương thế mà chưa có ai nhận thấy sao?..”

“hihihi...”

tôi cười nhưng mặt cũng hơi què què, dù biết anh Thanh ko có ác ý khi nói câu ấy. có điều, mấy nhỏ phục vụ với phụ bếp mới ở đây đa số trạc tuổi tôi hoặc nhỏ hơn tôi, hầu như ai cũng có bạn trai hết cả rồi...

“hay cho anh đi với em nhé?”

“huh? O____o”

tôi tròn mắt nhìn anh Thanh còn mọi người xung quanh thì cười ồ, cái anh này vui tính thật đấy.. giọng sư huynh tự nhiên ở đâu chen vào.

“7 giờ mấy rồi , về ăn cơm với vợ đi ông?!”

“tôi chưa có vợ mà bếp trưởng..”

“vậy về ăn với ai cũng được, tha cho cô bé này đi.”

anh Thanh quay sang nhìn tôi rồi gãi đầu cười khì, tôi cũng nhún vai chào tạm biệt anh... rồi nhét 2 tấm vé mời vào túi áo.

“về chưa?”

“ah.. bây giờ về luôn... anh lại chở em về hả?”

“ack. tôi có phải xe ôm của em đâu”

“tại anh hỏi..”

“đi cùng .. ra cổng thôi.”

tôi “àh” 1 tiếng rồi cũng đội nón, quàng túi đi chung với anh ta ra cổng.. nói là đi chứ đúng ra tôi gần như bước marathon, gãi ấy đi nhanh kinh khủng, lúc nào cũng làm như vội vã.

“huk..huk.. anh đi...chậm chút được ko..hic hic.” “sao?? tôi đi nhanh hả?” “chân anh bước 1 bước bằng em bước 2 bước! T__T” “ah há...haha...chân em ngắn! hahah...”

44. Chương 44

lần đầu tiên tôi thấy hắn cười..1 cách sáng khoái như vậy. *___* cười xong, vị bếp trưởng khó tính của tôi cũng cố đi chậm lại dù cả 2 chúng tôi chẳng nói được gì với nhau. mãi tới khi anh ta vào lấy xe, tôi đưa tay vẫy để đi về trước, gã mới chịu lên tiếng.

“vụ cặp vé.. cứ gọi người nào em thích ấy.”

“uhm.. tạm thời em cũng ko nghĩ ra nữa.”

“nhiều mà. cái anh chàng hôm nọ tới đây.. rồi cái gã đi cùng em tới Âu Việt...”

“anh muốn nói Quốc Khải hả?”

“tôi chẳng quan tâm anh ta tên gì..”

“Ờ.. nhưng Khải ko thích em đâu..”

tôi cúi mặt thở dài vẻ chán đời như con mèo ươn, nhớ tới Khải là lòng tôi nó bức bối khó chịu lắm.. giống như 1 cái gì đó xa vời, với mãi ko tới mà nó cứ hiển hiện trước mắt chứ ko chịu biến đi cho khuất mắt dùm >___

“vậy nếu... ai đó ở Chereston này thì sao? như..Toàn chẳng hạn, Lý chẳng hạn, hay tôi..chẳng hạn... T___T”

“GÌ HẢ? ANH?”

chính xác là bản mặt tôi còn shock hơn ban nãy khi anh Thanh bảo cho anh ấy đi cùng. bởi cái người vừa đề nghị ko phải ai khác, mà là bếp trưởng của tôi – gã sư huynh khô khan của tôi.

“thôi quên đi, tôi về.”

“khoan.. anh nói là.. kể cả anh??”

tôi nín vạt áo của hắn và hỏi lắp bắp, bởi tôi chẳng thể tin những gì mình vừa nghe. O___O sư huynh ko quay lại, chỉ lấy tay gỡ áo mình ra rồi đi 1 mạch.

chắc tôi nghe nhầm? chuyện này mới kỳ cục làm sao.

.....

suốt chặng đường từ trên xe buýt về nhà trọ, tôi ko tài nào tống cái câu ấy ra khỏi đầu.. “..tôi chẳng hạn..” rõ ràng là tôi nghe vậy mà.. nói đã rồi ko chịu nhận. <>

nhưng nếu như tôi nghe đúng, thì có nghĩa là.. anh ta cũng muốn đi với tôi? một cuộc đi chơi chỉ có 2 người, lại còn xem phim nữa mới ghê chứ. nghĩ tới tự nhiên bỗng nổi da gà, ack ack.

căn tin khu trọ giờ này vẫn còn đông, dù đã gần 8h tối, tôi tấp vào định mua 1 hộp mang lên phòng, thì trông thấy Khải... ngồi ở bàn gần cửa ra vào.

vì thế nên tôi vào ngồi cùng. lại sắp có màn im lặng nhìn nhau mà ăn rồi đây. #___#

“về trễ vậy?”

“uh, chỗ Yên nó mừng 5 năm thành lập..”

“có tiệc mừng mà sao phải về ăn cơm bụi?”

“hôm nay chỉ bốc thăm may mắn thôi, mai mới đãi tiệc. mà đầu bếp như Yên thì có tiệc lại càng khổ..”

“uh.”

thôi rồi, chữ uh đó là coi như kết thúc cuộc trò chuyện, theo cách của Khải.. cho dù tôi đã nói mở ra 1 đề tài khác. nếu anh ko còn gì để thắc mắc, hay quan tâm, nghĩa là anh sẽ ko cần phải bắt chuyện hay hỏi han gì cho có thứ để nói mặc cho ko khí trầm mặc anh cũng ko thấy vấn đề gì.

còn tôi thì như đeo gông vậy.

nhất là khi chúng ta phải đối diện với 1 người chúng ta yêu mến, mà lại phải chịu đựng sự lạnh băng kinh khủng đó.

điều đáng nói là tôi ko thể bộc phát hay “hoành hộc” Khải, như tôi đã làm 1 cách tự nhiên với gã sư huynh phát xít, hay là với Thắng cũng vậy. tôi cứ ngồi lì chịu trận mà ko hề phản đối hay cho anh ta biết là tôi khó chịu ra sao.

“Yên ăn ko thấy ngon àh?”

“sao anh hỏi vậy?”

“thì Yên dập muỗng nãy giờ vô đĩa cơm mà ko ăn được bao nhiêu..”

“àh..chắc do quá bữa, cũng ko thấy đói.”

“sau hôm nọ, Yên có còn gặp tình trạng tương tự ko?”

“huh? àh.. ko sao rồi. Yên lại khoẻ như voi ấy ^-^”

Khải khẽ cười, nụ cười nhạt thôi nhưng thoáng chút vui.. nhìn anh lạnh lùng vậy nhưng ko có nét phong sương như Thắng. ko hiểu sao tôi thấy Khải dù chừng chặc mà lại có vẻ ít từng trải hơn.

“anh lại mua thuốc để nghiên cứu àh?”

tôi hỏi khi thoáng thấy 1 bịch thuốc đủ loại để ở góc trong của bàn ăn, chợt nhớ lần trước gặp anh ở Hiệu thuốc.. Khải bảo là mua về nghiên cứu hay gì đó.

“ah...uh.. mà Yên ăn ko nổi thì bỏ đi. lát tôi bảo Thắng mua hủ tiếu sang cho.”

“trời, thôi ko cần, để Yên ăn hết đĩa này. anh xong rồi thì về phòng trước đi..”

“tôi đợi được. cứ ăn từ từ đi.”

tôi có ăn từ từ được đâu khi mà Khải cứ ngồi nhìn tôi như vậy, đặc biệt anh lại chẳng chịu nói năng gì hết nữa. vì ngọt nhạt mà tôi cảm đầu ăn như bị giặc đuổi ráo riết.. bỗng tự nhiên Khải bật cười rồi đưa tay ngăn tôi.

“ăn chậm đi, đau dạ dày bây giờ!”

45. Chương 45

tôi ngược nhìn anh với 1 họng đầy cơm ngón trong má. Khải lại nhìn tôi cười lần nữa T_T

“sao nãy giờ anh cười hoài dzì?”

“tôi đã hiểu tại sao Thắng nó lại thích Yên rồi.”

“sao chứ?”

“Yên có cái gì đó..ko biết phải nói thế nào.”

“trời...”

“có lẽ.. bên cạnh Yên người ta cảm thấy vui và dễ chịu.”

“vui và dễ chịu thật hả? ^^”

thay vì trả lời câu hỏi, Khải lại tỏ ra nghĩ ngợi gì đấy, rồi hơi nghiêng đầu về phía tôi.

“tôi biết tình cảm ko thể miễn cưỡng, nhưng .. hãy yêu Thắng như nó đã yêu Yên.”

“.....chuyện này.....”

“tôi cũng chẳng biết tôi nói thế là đúng ko nữa..”

Khải thở dài, cầm ly trà đá lên và uống cái ực, tôi cố nhai hết cơm trong miệng và ăn cho xong đĩa cơm cơm đã khó nuốt, mà sao lời Khải còn khó nuốt hơn... tôi ko hiểu thực sự anh muốn nói cái gì.T____T

....

“chị ăn với anh Khải hả?”

tôi vừa ló đầu vào phòng, Vân đã hỏi như nó chỉ chờ có thế.. tôi khẽ gật đầu.

“anh có nói gì về em ko??”

“nói gì?”

“vậy là ko có rồi...cái lão đáng ghét..hừ..”

“nhưng chuyện gì mới được??”

“hì hì.. cuối tuần em rủ lão đi xem ca nhạc! em vừa lãnh lương gia sư này.”

Vân cho tôi biết bằng gương mặt lém lỉnh của nó, sao nó làm được điều đó nhỉ.. rủ ai đó đi chơi cuối tuần, lại còn là kẻ lạnh lùng như Khải nữa. mà cũng phải, Vân nó bạo miệng, một phần cũng là vì Khải cũng thích nó. chứ tôi thì.. hẹn kiếp sau đi +____+

“vậy Khải có đồng ý chưa?”

“chẳng nói chẳng rằng.. nhưng em nghĩ chắc ok rồi. nếu ko thì hẳn đã từ chối”

thôi thế là hết. họ đã bắt đầu hẹn hò nhau.. mà cuối tuần tôi cũng có cặp vé để hẹn hò đây này sư huynh bảo mời ai đó tôi thích đi xem, cái người tôi thích đã có người khác book chỗ rồi, huhu..

“mặt chị sao bí xị vậy..?”

“huh.. đâu có.. àh, tại cơm căn tin hôm nay khó ăn quá!”

“em đã nói rồi, cái chỗ ấy bán cơm cảm chứ cơm tấm gì.. mai phải tới “làm việc” với bà Hai mới được”

“trời, thôi đi em..”

mặt Vân nó lại bùng bùng lên còn tôi thì phải đỡ nó gần chết, nếu ko là nó sẽ kiếm chuyện chỗ quán cơm sáng mai thiệt cho coi..con bé này tính cứ như Hoả Diệm Sơn ấy.

....

“alo?”

“mẹ hả? có Út ở nhà ko?”

“nó đi học thêm Anh Văn rồi, có gì hả Yên?”

“con định rủ nó cuối tuần đi chơi, có 2 vé..”

“cuối tuần này hả? mẹ nghe nó nói đi tham gia hội diễn văn nghệ gì đó..”

“ah.. vậy thôi.. hic”

tôi cúp máy và nhìn cặp vé trong sự chán nản. có vé mà ko có ai đi chung.. đúng là “buồn như ly rượu đầy ko có ai cùng cạn..”

“vé gì đấy chị?”

“vé mời đi Parkson Games và xem phim Mr Bean ở đó. chị trúng thưởng dịp Chereston mừng thành lập khu nhà hàng Âu”

“thích vậy? Parkson Games mới mở đó.. vui lắm..”

“hay em cầm vé đi với Khải thì khỏi tốn vé ca nhạc?”

“trời, em mua trước rồi. chị cứ kêu anh nào đẹp trai đi cùng ấy..^^”

“anh nào đẹp trai.. trời ăh..”

“bếp trưởng SH đó! hehehe”

tự nhiên nó lại nhần tới sư huynh John Quân, “tôi chẳng hạn”, ặc ặc.. câu ấy...thật ko thể hiểu nổi.

mà nếu đúng là hần đã mở lời thế, thì gọi hần đi cùng cũng tốt chứ sao.. dù sao sư huynh cũng đã ít nhiều nâng đỡ dạy dỗ tôi. coi như đền đáp ân nghĩa..? ack, đền đáp kiểu gì ngộ quá T_____T

“nhưng chị đã hứa với Thắng ko hẹn hò với bếp trưởng rồi.”

“hả? Thắng bắt chị hứa vậy hả? haha...cái ông này muốn sở hữu chị tui hay sao đây!”

“sở hữu gì chứ??? ai để anh ta sở hữu bao giờ?”

“thế sao chị đồng ý hứa?”

“.... chẳng biết nữa..”

thực lòng là tôi ko biết, tại sao tôi chấp nhận hứa như vậy nhưng cho dù vậy, tôi cũng ko hối hận. nếu giờ quay lại thời điểm hôm ấy, tôi cũng hứa. tôi nghĩ Thắng thật sự cầu xin tôi điều đó, nó ko khó với tôi thì tại sao tôi ko làm?

“vậy chị kêu Thắng đi chung đi. bảo đảm hần sướng điên!!

46. Chương 46

Vân đã đoán sai. Thắng ko hề “sướng điên” hay đại loại là mừng rỡ theo cái kiểu của nó phán đoán, trái lại, thái độ của Thắng làm tôi cũng hơi ngạc nhiên..

nhưng nếu nói đúng ra, tôi ko chủ định gọi Thắng, vì với tôi, cái việc chủ động gọi rủ một gã con trai đi chơi là kỳ kỳ sao ăh. tôi đã nghĩ bụng đem tặng cho...sư phụ, để sư phụ đi với sư mẫu ^^ nhưng rồi ý trời cho tôi gặp Thắng vào hôm tối thứ 6..

cách hồ nước sân sau khoảng 10 mét, – chỗ này 1 số thanh niên ở trọ hay ra hóng mát hoặc chơi cầu lông, Thắng ngồi đốt thuốc trong bộ quần short và áo thun. anh ta ko trông thấy tôi mà ngó mông lung suy nghĩ, tôi phải đưa tay ra hươ trước mặt, hần mới như quay lại thực tại.

“nghĩ gì mà nhập tâm quá ăh?”

“ngồi ko?”

Thắng hỏi nhưng ko đợi tôi trả lời, mà xích qua 1 bên sẵn.. sau khi dụi điếu thuốc cháy dở trên tay. tôi ngần ngại rồi cũng ngồi xuống.

“ở đây mát hen.”

“tôi lại thấy lạnh mới lạ.”

“chắc do hơi sương... hay anh bệnh?”

tôi nghiêng đầu nhìn Thắng lo lắng chút xíu, dù sao trông cậu ấy có vẻ xanh xanh..

“tôi bệnh thì ai lo cho Yên? haha”

“còn đùa được thì biết là ko sao rồi..hic hic”

“đã đọc hết quyển sách chưa?”

“huh? sách nào?... ăh, If you..gì đó hả?”

“If you are here, please hold me tight.”

“hả? hold..? là sao?”

Thắng nhìn mặt tôi đăm đăm rồi cười khì khì, trong khi tôi vẫn còn ngờ nghệch với câu tiếng Anh đột xuất tôi nghe rõ câu ấy nhưng ko dám chắc lắm..

“mặt Yên ngố ra là biết chưa coi rồi.”

“T___T đúng là chưa vì... lười quá. chắc đợi khi nào rảnh...”

“vậy đừng coi nữa.. rảnh thì đi chơi đi, đọc sách mệt lắm.”

“đi chơi hả? àh.. mai anh có bận gì ko?”

“mai nghỉ, chắc nằm nhà ngủ”

“anh muốn đi khu Parkson games ko? mới mở đó.. tôi đưa vé free cho...”

“vé đôi hả?”

anh ta chống cằm ngồi quay hẳn sang phía tôi, dù hỏi nhưng có vẻ hẳn ko quan tâm lắm câu chuyện tôi đang nói, mà quan sát 1 cái gì đó trên mặt tôi.. 1 cách chăm chú. T_____T

“uh, vé đôi 2 người. còn có coi phim nữa”

“sao ko đi chung với gã ấy?”

“gã nào????”

“Your Chef”

“Chef? .. bếp trưởng hả?.. ko phải anh bảo tôi hứa ko hẹn hò với anh ta sao?”

chợt Thắng ném ra 1 cái cười nhạt, vẻ như biết trước tôi sẽ nói vậy, kèm theo vẻ gì đó bất mãn hoặc..bất lực..

“vì lỡ hứa với tôi nên Yên ko thể?”

“cũng ko hẳn... dù sao.. anh ta cũng..”

Thắng ko nghe tôi nói hết câu, đã đứng ngay dậy, rồi nói giọng buồn buồn.

“Yên cứ đi với anh ta. coi như Yên chẳng hứa gì với tôi cả.”

“anh sao vậy?!...nè! nè..! Thắng?!”

tôi đứng dậy gọi với theo nhưng do phải xách cái xô nước.. nên ko đuổi kịp anh ta được... nước lại văng tung toé giảm hơn 1/3 xô T___T

tôi đành đứng lại và gào to.

“nếu đi sáng mai gọi tôi nhé!”

.....

sáng thứ 7, tôi được cho nghỉ vì ai cũng biết tôi trúng cặp vé đi chơi vào ngày hôm đó. dĩ nhiên sư huynh cũng biết. biết điều cũng được, hoặc miễn cưỡng cũng được, tóm lại là bếp trưởng đã cho tôi nghỉ mà ko trừ lương. hehe..

“hôm nay có đi chơi ko chị?”

“àh.. chắc ko. chị về nhà..”

“sao chị ko đi với Thắng?”

“hôm qua chị có nói với Thắng nhưng cậu ta có vẻ ko mặn mà lắm”

“trời, phải ko dzị?”

nhỏ Vân vừa gài nút áo vừa quay lại trợn mắt nhìn tôi, như vẻ nó ko tin là tôi đã rủ (thực ra tôi đâu có rủ) mà Thắng lại từ chối. nó ngồi sà xuống..

“chị đưa vé đây.”

“em đi với KHaỉ hả?”

“chị cứ đưa đây đi”

tôi lục túi đưa cặp vé cho Vân, lòng đầy thắc mắc.. sao hôm trước nó bảo ko lấy mà? T__T

“em đi dạy giờ, còn chị ở đây nha, chút Thắng sang rồi đi.”

47. Chương 47

tôi ko biết Vân xách cặp vé đi đâu, chắc là nó mang qua cho Thắng... vì sau đó khoảng 20 phút, anh ta gọi cửa phòng tôi. bộ dạng ko có vẻ gì là chuẩn bị đi chơi cả, vừa nói giọng uể oải vừa chìa cặp vé ra..

“Vân đưa tôi cái này. lúc đó đang ngái ngủ nên ko rõ cô ta nói gì hết...”

“àh, để anh cầm đi chơi với người nào đó..”

“ko phải Yên rủ tôi sao?”

“trời... nó nói vậy hả?”

Thắng ko cười, cầm tay tôi lên rồi nhét trả cặp vé vào đó, khẽ lùi ra ngoài.

“có lẽ Vân muốn gán ghép. nhưng tôi ko thích miễn cưỡng, mà cũng ko tốt cho Yên.”

“ko tốt gì chứ?... thì mình đi chung có sao đâu..”

“tôi ko có tâm trạng đi chơi hôm nay.”

ack. bây giờ thì đúng là tôi rủ mà anh ta từ chối. T__T đàn ông trên đời này ai cũng khó hiểu phức tạp quá. vậy mà họ cứ bảo phụ nữ chúng tôi rắc rối..

“vậy thôi!”

tôi quē độ sập cửa, vò 2 cái vé và quăng vào sọt rác ở góc phòng. cái phần trúng thưởng này nó gây ra phiền phức quá.. phải mà tôi ko được bốc trúng thì mọi chuyện vẫn bình yên rồi. >__>

....

khoảng 10h, tôi giặt đồ xong, thì đi ra ngoài cổng để đón xe về nhà, lâu lâu tranh thủ được thêm 1 ngày nghỉ, tôi nhớ mẹ, anh Hai, và ba nữa..

“NobiYen!”

cái người gọi tôi tên ấy, thì chỉ có Thắng thôi. anh ta như 1 người hoàn toàn khác ban nãy, tươi tắn, trẻ trung, yêu đời trở lại. quần áo rất bảnh bao.. * ____ *

“tôi nghĩ lại rồi, chúng ta đi Parkson games đi ^__^”

“xin lỗi, quá muộn, tôi ném vé đi rồi. - ____ -”

“vậy khỏi cần vé mời, vào đó mua luôn”

“sang hen. dẹp đi >__<”

tôi bắt đầu tỏ ra chảnh chọe 1 cách ko cần thiết, bởi nó đâu phải tính cách của tôi..

“thôi mà, đừng giận. tôi muốn chơi games quá.” “vậy sao anh bảo ko có tâm trạng gì đấy?”

“đã bảo nghỉ lại rồi... hôm nay ta cứ vui..biết đâu ngày mai vẫn thế..”

Thắng nhăn răng cười, vừa nói, vừa hát. tự nhiên tôi thấy Thắng lạ lạ, mà hay hay, ngờ ngờ sao ấy. anh ta thay đổi như 1 con tắc kè, chẳng biết đâu mà lần, nhưng chung quy vẫn là 1 người náo nhiệt và cởi mở.

“vậy để tôi lên...lụm lại cặp vé! T___T”

.....

thế là tôi quay về phòng, tìm sọt rác để lấy lại 2 cái vé bị vò nhàu, cũng đỡ đó là cái sọt rác giấy.. nếu ko chắc tôi bỏ luôn quá, mặc dù người lục lọi trong ấy ko phải tôi, mà là Thắng. ^^

kể ra, đi với Thắng vui hơn đi với Khải là khỏi nói rồi, nhưng tôi đoán chắc cũng ít thoải mái hơn nếu tôi đi với sư huynh Quân.. Thắng như 1 cậu nhóc teenboy dù anh ta đã 23 tuổi, chơi hết cái này tới cái khác, trong khi tôi chỉ ngồi đập quĩ.. tức là cái trò dùng búa đập mạnh mấy cái đầu quĩ thò ra ấy. cứ nghĩ tới gã Quân là tôi đập khí thế luôn ^____^

2 vé mời đổi được 30 xu games, mà Thắng chơi sạch 15 xu của anh ta rồi. cho nên, giống như 1 đứa trẻ hết tiền vì thua bắn bi, Thắng mới mò tới tìm tôi..

“Yên còn xu hông?”

“ack.. sao tiêu hết ẹ vậy?!”

“cho vài đồng gỡ lại đi, hic hic.”

“mà chơi cái gì..??”

“cái cần gạt. bỏ 2 xu ra 1 đồng...thấy ông kia chơi áh!”

vì tò mò cái vụ bỏ 2 con tép bắt 1 đồng tôm, tôi mới dừng tay gác...búa để theo Thắng tới chỗ trò cần gạt.

thì ra nó là thùng kính đầy xu để sẵn, những đồng xu games nằm ngay mép có vẻ sắp rơi xuống 1 cái rãnh, nguyên tắc trò chơi là ta bỏ xu của mình vào, để làm “bàn đập” đẩy những xu ngoài mép rơi xuống rãnh, và chạy ra ngoài để ta lấy.

có vẻ đơn giản, nhưng 8 đồng xu còn lại của tôi, hết 6 đồng cho 3 lượt bỏ đều ...công cốc. xu vẫn tràn mép mà ko chịu rơi! >____

“thôi ko chơi nữa”

“trời! sắp rồi, lần này là nó rơi 1 bầy luôn áh!”

“ko!!!!!!”

“ngoan đi, lát tôi gấp thú bông cho!”

“dụ tôi như dụ con nít hả?”

“đưa ẹ đi ko cái thằng kia nó vào hưởng bây giờ”

Thắng nhăn mặt nhăn mày vừa hối thúc vừa năn nỉ, đúng ra anh ta ko phải tên Minh Thắng mà tên Hiếu Thắng thì đúng hơn. chơi cho thắng mới chịu buông....

48. Chương 48

cuối cùng thì đám xu đó cũng rơi xuống, tôi hí hửng tới chỗ khoang máy đón chúng..1,2...tổng cộng có 5 đồng. bỏ 8 để lấy 5, ặc ặc. thả con tôm đi bắt con tép..trong khi mặt tôi ngơ ra với cảm giác mình vừa bị lừa, Thắng lại có vẻ đắc chí.

“đã nói mà, lần này mà ko rút là tôi đập máy...haha”

“nghĩ xem, ta bị lỗ 3 xu rồi, ở đó mà cười.”

“trời, quan trọng là ta thắng, 3 xu đó coi như mua niềm vui đi!”

“có anh vui àh..”

Thắng nhe hàm răng 10 cái, rồi kéo tôi tới cái máy đựng đầy thú bông. ack.. tôi ko thích mấy cái đó.

“trò này dễ ợt, tôi gấp cho Yên 1 con nhé?”

“thôi, ko thích.”

“lãng mạn như phim mà ko thích”

“- ____ - ko thích”

tôi cầm 5 xu và suy nghĩ xem nên chơi gì cho hết, ko lẽ quay lại chơi đập quỉ? T__T

“eh, chụp hình đi – 3 xu thôi kìa”

“hình Hàn Quốc hả?”

tôi còn chưa đồng ý, Thắng đã lôi tôi vô cái buồng đó, màn hình vi tính nhảy chữ tiếng Hàn um sùm..

Thắng giựt mấy đồng xu của tôi cho vào máy và bấm liên tục.

“1-2-3, cười nào”

tạch..

tấm đầu tiên nhìn mặt tôi như mất sổ gạo. bởi tôi chưa kịp cười thì anh ta đã bấm nút rồi. tôi nằng nặc đòi chụp lại..

tấm thứ 2, tôi cười rất tươi...hehe. tấm thứ 3, Thắng tự chụp hẳn 1 mình với cái mặt nhìn chảnh hết biết. còn tấm cuối..

“hay chụp chung đi.”

“có phải bồ bịch đâu mà chụp chung T__T”

“bạn bè cũng được dzị, chị hai.”

nói rồi Thắng ghé đầu sát đầu tôi, vì cái màn hình vốn bé xíu, lại thêm cái khung chim thú che mất 1 phần. tôi hơi thấy miễn cưỡng, nhưng chẳng lẽ lại bỏ chạy ra.. nên cũng cố cười mím chi.

Thắng lấy cây kéo để sẵn cắt ra làm 4, đưa tôi cả 3 tấm hình 2 tấm tôi chụp riêng và 1 tấm của anh ta, còn tấm chụp chung thì hẳn giữ.

“anh đưa hình anh cho tôi làm gì trời?”

“ko biết làm gì hả? đưa điện thoại đây”

“thôi, để anh dán lên đó chứ gì?”

“hehe... sao biết hay vậy?!^_^”

tôi nhét trả tấm hình của Thắng vào túi áo anh ta, vì nếu tôi mà giữ thì tôi sẽ...bỏ lạc mất.. T____T

“còn 2 xu làm gì hen.”

“ăn kem đi”

chỗ máy kem có 1 cô gái đang đứng có đề bảng giá 1 xu/1 cây..vừa đủ 2 cây kem tươi.

trong lúc đứng mút kem, Thắng cứ sầm soi tấm hình của chúng tôi, đến độ cô gái bán kem phải ngửa đầu sang nhìn, rồi nhận xét 1 cách chân thật..

“anh chị đẹp đôi quá.”

tôi lập tức sặc...kem còn Thắng cũng tỏ ra hơi bất ngờ với lời bình phẩm nhưng rồi ngay sau đó mặt hắn trở nên tự hào vô cùng. lẽ ra tôi định đính chính, nhưng thấy Thắng hạnh phúc như vậy, tôi quyết định im lặng.

“cảm ơn nhưng chúng tôi ko phải tình nhân. bạn bè thôi..”

lời Thắng khiến tôi hết sức ngạc nhiên, vì tôi cứ nghĩ Thắng sẽ lợi dụng lúc tôi ko phản kháng mà ba hoa luôn..nhưng thực tế lại khác hẳn.

cô gái bán kem mỉm cười có vẻ ko tin, nhưng kèm theo nụ cười đó, tôi thấy trong mắt cô ấy nét gì như là ngưỡng mộ.. ngưỡng mộ Thắng? ngưỡng mộ tôi? hay ngưỡng mộ chúng tôi?

“rồi 2 người sẽ yêu nhau thôi. hihi”

tôi tự dưng đỏ mặt, và bộ mặt xấu hổ đó lọt hết vào mắt Thắng, cả cô gái ấy nữa.. họ cùng nhìn tôi cười khúc khích. trời ạh, tôi có...yêu anh ta đâu. mà hình như cái vẻ của tôi lúc này nó lại giống như đang yêu ấy”

49. Chương 49

sau khi xem xong bộ phim Mr Bean và cười ngả nghiêng, tôi và Thắng về tới nhà trọ khoảng hơn 10h khuya. chúng tôi gặp Khải và Vân cũng vừa dắt xe vào cổng.

“2 người đi vui ko?”

tôi mở miệng vừa hỏi, mặt Vân như chỉ chờ có thế, tay trái nó quàng qua tay phải của Khải, đáp 1 cách hạnh phúc.

“từ nay chúng em là 1 cặp đấy, hihi”

tai tôi lùng bùng, mặt tôi bỗng lạnh ngắt, Khải vẫn im lặng ko phản đối, ko thừa nhận, đôi mắt anh dường như chỉ nhìn 1 hướng khác.

tôi ko đủ tỉnh táo để biết đó là hướng nào, chỉ nghe trong lòng có cái gì đó tan vỡ..mọi vui vẻ tích góp từ sáng bỗng chốc biến mất.

“còn 2 người? vui chứ? có...thành 1 cặp luôn hung, hehe”

Vân hỏi kiểu lí lắc, vừa thăm dò vừa chọc ghẹo, nó ko hiểu nó ko nên như thế lúc này. tôi gượng cười.

“vui..”

“Yên một, 2 cô về phòng trước đi.”

Thắng đi tới và nói như 1 kẻ nắm quyền trong bọn, ack ack. mà tôi cũng mệt thật...và thực sự muốn về phòng ngay. do đó, tôi đi ngay về phía cầu thang sau câu nói của Thắng. Vân còn chần chừ gì đó rồi nó cũng chịu buông Khải ra, theo tôi lên phòng.

..

tôi vờ ngủ để Vân ko túm tôi mà kể lể chuyện nó đi với Khải thế nào, cũng để tránh bị nó hỏi chuyện Parkson Games của tôi và Thắng. nhưng thực tế tôi thức suốt đêm.. nghĩ đủ thứ..về Khải, về tôi, về Vân, về Thắng..chúng tôi đã gặp nhau, đã quen nhau, và bây giờ họ...yêu nhau.

tôi...buồn quá. có thể gọi là thất tình ko nhỉ? tôi nghĩ tình cảm của tôi dành cho KHải ko phải tình yêu, nhưng tôi quý anh và thích anh nhiều.

chẳng biết vì cái gì..

có lẽ vì giọng nói giống như ba, và cái cách anh hay cười bí hiểm trước tôi, cái cách anh lặng lẽ trong mọi câu chuyện. và cả cái cách anh chăm sóc Vân nữa. 2h khuya. Vân cũng đã say giấc, gương mặt nó ngồi ngồi ngay cả trong khi ngủ. chắc nó đang có 1 giấc mơ đẹp..

tít tít.

ack..tôi giật thót mình, cứ sợ đánh thức con bé. ai nhấc giờ này trời àh?

‘đi chơi vui ko?’

sư huynh. đại sư huynh ơi là đại sư huynh. anh có cần đợi tới khuya lơ khuya lác như thế này để hỏi tôi như vậy ko? may mà Vân vẫn đang ngủ rất ngon..

tôi khê khằng mò ra ngoài phòng, cầm theo cuốn truyện của Thắng dù sao nằm đó cũng ko tài nào ngủ được. trăng bên ngoài sáng vàng vạc.. hình như đây là đêm đầu tôi thức trắng kể từ khi xa nhà...

‘vui, nhưng sao anh chưa ngủ?’

tôi trả lời cho Quân xong, thì ngồi thu lu ở hành lang ban công khu trọ. ánh đèn tròn cộng thêm ánh trăng, cũng đủ để tôi đọc được một phần câu chuyện của If you are here.

Jason là 1 chàng trai tài năng, nhưng rất đơn độc, anh ko có gia đình, ko có người thân hay bạn bè, đôi khi anh chỉ ăn cơm cùng với con chó của gã hàng xóm.

nguyên tắc sống của Jason khá tiêu cực, là mỗi một việc anh làm đều phục vụ cho cái mà anh gọi là “that goal” cho dù là quen thân, hay xã giao, hay chỉ là 1 mối quan hệ ngắn ngủi, với Jason tất cả đều phải có giá trị... hình như tôi thấy nguyên tắc này quen quen?.. một ngày kia, Jason gặp Alice, và điều ấy làm thay đổi cách sống của Jason.

đọc đến đó, thì mặt trời đã lên hừng sáng và bắt đầu có người lục đục mở cửa tôi phải đứng dậy về phòng, để Vân ko hay là tôi đã thức suốt đêm. khi ấy tôi mới chỉ đọc khoảng 1/3 quyển truyện.. nên chưa biết “that goal” là gì nữa, cũng chưa rõ Alice đã thay đổi Jason thế nào. nhưng tôi đoán chắc chắn anh sẽ yêu cô ấy bằng cả con tim^^

.....

lúc chuẩn bị đi rửa mặt, tôi mới nhớ tới cái tin đã nhắn cho bếp trưởng, chẳng biết hần có trả lời ko..àh có đây.

‘giờ này mà còn thức à?’

ack ack. tôi mãi đọc mà ko có xem và ko hồi âm. thử tưởng tượng anh ta sẽ thế nào.. “DÁM KO TRẢ LỜI TIN TÔI HẢ?” nghĩ tới là oải rồi. hic hic. cũng may, hôm nay là Chủ Nhật, tôi ko phải vào Chereston để bị mắng!

hehe....

50. Chương 50

sang ngày thứ 2, tôi quên bằng chuyện ấy đi mà Quân sư huynh do bận túi bụi nên cũng ko hề nhắc tới..chỉ khi ăn trưa, chị Trinh đột nhiên hỏi chuyện tôi.

“àh hôm thứ bảy em đi với ai?”

“thứ bảy ..? àh ..với người bạn chung khu trọ”

chị Trinh gật gù, dường như chị ko để ý lắm, do thuận miệng nên hỏi đại thôi.. nhưng tự dưng cái gã bếp trưởng ở đâu chen ngang.

“vậy mà bảo ko phải bạn trai.”

cả tôi lẫn chị Trinh đều giật mình ngẩng nhìn hắn, bếp trưởng cầm đĩa cơm ngồi xuống trước mặt chúng tôi.

“bạn trai là sao bếp trưởng?”

chị Trinh tỏ vẻ thắc mắc, bắt đầu quan tâm đến vấn đề này, tôi vẫn ngồi ngó anh ta ko lên tiếng.

“thôi cho qua đi. chị biết gì mà hỏi.”

Quân đáp, có vẻ hắn ta bỗng hối hận vì đã buộc miệng hơi vô duyên, vừa nói vừa liếc trộm tôi 1 cái, rồi cúi đầu ăn. vì hỏi bếp trưởng ko được, chị Trinh quay sang tôi.

“em đi với bạn trai hả?”

“ko, bạn thường thôi chị.”

tôi trả lời chị nhưng mắt vẫn để chỗ sư huynh khiến anh ta giống như kẻ bị theo dõi, đâm ra cáu.

* _____ *

“EM LÀM GÌ MÀ NHÌN TÔI KIỂU ĐÓ?”

cả khu phòng ăn đều bị chấn động, họ ngược cả lên và đổ dồn mắt về phía tôi. ko hiểu có phải được Thần nhập hay sao mà tôi thấy rất tỉnh. ack ack tôi chỉ nhún vai, ko nói câu nào.

.....

có lẽ thái độ đó của tôi càng làm sư huynh nổi điên, trong khi tôi bắt đầu khoái chí với 1 suy nghĩ bất chợt..

tôi nghĩ... hình như là...gã ấy hơi quan tâm tôi theo 1 cách ko bình thường, biết đâu...anh ta thích tôi, hahaha.

mặc dù ý nghĩ này hơi khùng và ko thể tin được, nhưng nó làm tôi thấy buồn cười. vì vậy tôi thỉnh thoảng cứ tùm ta tùm tùm trong khi làm việc.

“em ra đây 1 chút!”

“yah?”

bếp trưởng nói giọng khô khốc, mặt chằm chằm, tôi đang trộn món thập cẩm hải sản, phải bỏ dở, rửa tay và đi theo anh ta ra kho. mọi ý nghĩ vui vui này giờ biến mất, cảm giác sợ hãi đã trở lại, hic hic.

“chuyện gì vậy, bếp trưởng?”

“em tưởng em đang ở party à?”

“sao ạ? em ko hiểu?”

“có ai CƯỜI trong lúc làm như em ko? giỡn chơi với tôi chắc?”

“em...em.. hix...mà ..cũng có chứ... đâu ai cười trong giờ làm đâu.” sư huynh tiến sát tôi, tay trái chống lên tường sau lưng tôi.

“người ta cười...ko như em. cái kiểu em cười...thấy ghét lắm!”

“tại anh ghét em nên em làm cái gì anh cũng ghét.”

“tôi ghét em bỏ bèo gì cho tôi?!”

“em cảm thấy vậy. hoặc là anh... quan tâm em quá!”

“quan tâm em?”

cánh tay trái đang chống mạnh của bếp trưởng bỗng co lại, và hắn khẽ lùi ra sau 1 chút, giữ thế đề phòng.. tôi cố hít sâu và nói theo cảm tính.

“anh có bận tâm chuyện thứ bảy chị Trinh làm gì, anh Lý đi với ai, anh Thanh ngủ hay chưa đâu. anh toàn để ý tới chuyện của em”

“tôi...tôi...đó là vì... sư phụ bảo tôi...để mắt tới em.”

“sư phụ?”

“dù muốn dù ko thì em vẫn là sư muội.. khác nào em gái tôi đâu.”

àh, thì ra. đã biết ý nghĩ quái đản đó là vô lý rồi, ko hiểu sao tôi vẫn thấy thất vọng khi nghe lời giải thích.

“ờ hen..sư muội..”

“chứ em nghĩ sao hả?”

“em nghĩ... anh ..thích em.”

“HẢ?”

mặt gã rất là sốc, giống như vừa nghe tin khủng bố đặt bom trong nhà anh ta ấy. tôi cũng ko tin là mình có thể nói ra 1 cách ngây thơ như thế.. nhưng lời đã thốt ra rồi. T___T

“em có điên ko? em vừa bảo tôi ghét em, rồi giờ bảo tôi thích em? hahaha...tôi mà thích em á?!”

“ko thích thì thôi, làm gì bảo em điên?”

tôi ném cho anh ta 1 câu sắc gọn, giọng bức bối, quē quē, rồi xô hấn ra để đi về bếp. dạo này tôi toàn gặp chuyện gì đâu, những chuyện khiến tôi cảm thấy rất hụt hẫng, như rơi từ thiên đàng xuống địa ngục vậy.

51. Chương 51

kể từ sau hôm tối thứ bảy xem ca nhạc, tuần nào Khải và Vân cũng hẹn nhau đi đâu đó..cả xóm trọ ai cũng biết chuyện họ yêu nhau.

tuần đầu tiên thấy Vân xúm xín thay áo đẹp, thoa son, chải tóc, ca hát líu lo chờ Khải gọi, tôi còn thấy tim mình đau đau..tuần thứ 2 thì thấy ghen ghen, tức tức. tới tuần thứ 3, tôi bắt đầu cố ko bận tâm, chạy xuống căn tin coi phim truyền hình, và ngủ sớm trước khi nó về tới. tuần thứ tư, tôi bình thần.

bởi cho dù Khải có cuốn hút như thế nào với chất giọng nam trầm ấm ấy, tôi cũng không thể làm được gì. cho nên cứ xóa tan cảm giác sẽ là phương pháp hay nhất..

“con Vân nó quen thằng Khải, sao chị ko quen thằng Thắng luôn cho có cặp?” bà Lan hỏi han nhưng trong câu nói có 90% cạnh khoé, tôi chỉ cười trừ xách bịch rác đi..

“thấy hai người cũng quấn quýt nhau quá.. còn ngủ ở phòng người ta nữa là..”

“hôm đó cháu ngất nên..”

“ôi dào, giới trẻ các chị thì tôi còn lạ gì.. đấy, mới nhắc..”

tôi đến điên với mấy người như bà ấy, kiểu gì cũng nói theo hướng tệ hại, như thể trong mắt bà ta chúng tôi đều là 1 lũ con gái hư đốn. tôi muốn gân cổ cãi cho hả tức, nhưng bà ấy đã nhanh chân đi trước. Thắng giật tay tôi giành bịch rác...

“ai chọc mà mặt lại như vậy?”

“anh có nghe bà ấy nói gì ko??”

“ko... mà khỏi nghe cũng biết là nói ko hay ho gì rồi. hehe”

“bởi vậy...người gì đâu..mà..#%\$%\$#%”

tôi nói phần cuối bằng 1 giọng lầm bầm ko rõ ngôn ngữ gì, Thắng tròn mắt nhìn tôi rồi cười khì ra.

“haha..Yên nói tiếng Lào à?”

“>__<”

“sao tức mà ko gọi bà ấy lại rồi chứ? người đâu mà hiền như cục đất!..”

“kệ tui.. ko phải hiền mà là...có văn hoá thôi.”

“ok..vậy người có văn hoá có vui lòng đi xem chung kết Wimbledon với tại hạ ko?”

“chừng nào? ai đánh? anh hả?”

“ko, Federer với Nadal, tối nay.”

tôi vốn chẳng hứng thú gì với cái môn ấy, hơn nữa, lại đi với Thắng thì càng mang tiếng thêm..

“thôi..anh cứ đi với..bạn đi.”

“bà kia nói gì rồi, chị hai? tôi bảo Yên đi cùng để gặp mấy người tôi quen..họ là giám đốc nhà hàng, khách sạn lớn cả.. tôi đang tìm 1 chân bếp phó cho Yên đây.”

“hả? anh nói sao?”

tôi đổi thái độ ngay tức thì khi nghe tới 2 chữ bếp phó. nghĩa là tôi ko còn là phụ bếp, mà là bếp phó chỉ kém bếp trưởng có 1 bậc thôi, hehe.

Thắng bảo cái hội anh vừa quen được là 1 nhóm người làm trong ngành ẩm thực nhà hàng. tôi ko rõ Thắng làm sao mà quen, coi ra, anh chàng kỹ sư này giao thiệp rộng quá.

dĩ nhiên tôi mặc kệ bà Lan muốn đồn sao thì đồn, tôi háo hức với vụ bếp phó hơn nhiều... thay bộ đồ đẹp nhất của mình, tôi cũng thoa son, chải tóc, nhưng ko phải hẹn hò mà là tìm kiếm 1 cơ hội. ba ơi, chờ đây!

...

“ông bạn tôi quen làm giám đốc điều hành Windsor. bà bếp trưởng bếp bánh ngọt sắp xin nghỉ về nước. tôi sẽ nhờ bố trí Yên theo bà ta..”

Thắng tranh thủ lúc chờ tôi tới quán café họ hẹn nhau để xem trận đấu, thông tin cho tôi trước tình huống..
tôi nghe chăm chú và có phần e ngại.

“họ sẽ nhận tôi sao?? vậy tôi phải bỏ Chereston à?”

“uh, bỏ quách cái chỗ ấy đi.”

“Chereston cũng lớn...”

“lớn gì? Yên làm ở đây có cơ hội nào lên bếp trưởng ko?”

“ack, cái lão ấy đời nào mà tôi lật đổ nổi T__T”

“thấy chưa?”

Thắng cười nghênh mặt khẳng định thêm lý do, còn tôi thì lo lắng..dù cũng muốn nhảy sang 1 nơi khác với 1 cánh cửa lớn hơn, tôi vẫn cảm thấy mình..giống kẻ phản bội sao ấy. Chereston là sự phụ giới thiệu cho tôi vào, và đầu có cục cấn thô lỗ, nhiều lúc quát tháo như phát xít, nhưng sư huynh John Quân cũng đã truyền đạt cho tôi khá nhiều.

vậy mà chỉ vừa nghe cái bếp phó, tôi đã.. thật là.. ích kỷ quá.

.....

nó ko hẳn là 1 quán café, mà giống như 1 hộp đêm hơn, nghĩa là có tầng quầy bar, có khu café, có khu karaoke nữa. cái hội mà Thắng nói, tên là TNR Club gì đó, đặt hẳn 1 phòng riêng có truyền hình cáp.. khoảng 7 người cả thấy, đang ngồi trò chuyện rôm rả. cả người nước ngoài, trời ạh. tôi bắt đầu thấy hoảng, và bầu chặt gấu áo Thắng hình như hẳn không thấy căng thẳng gì cả, vẻ mặt rất tự tin.

52. Chương 52

sau vài câu chào hỏi, Thắng kéo tôi tới 1 chỗ trống ở bên trái căn phòng, rồi ngồi xuống cạnh 1 ông trạc 40 tuổi, mặc áo thun trắng. có vẻ như Thắng đã có mục đích trước khi chọn chỗ. anh ta bắt chuyện rất nhanh và người đó nhìn tôi dò xét.

“thế tên là gì?”

tôi hơi bất ngờ khi bị hỏi và vì thế, tỏ ra khá lúng túng..ko biết xưng hô làm sao. Thắng huých nhẹ vào hông tôi..

“dạ..Ông Yên ạ.” “chuyên món gì?”

“sao cơ?” “Àu, Việt, Hoa, vàng vàng..”

“àh..có lẽ là món...Àu..”

“có vẻ nhút nhát nhỉ?”

ông ấy nheo mắt nhận xét, bỗng Thắng mỉm cười và ghé tai ông ta nói gì đó, thì ông ta cười to lên rồi gật đầu..

“được rồi, cứ sang chỗ tôi thử việc, nếu ok thì 1 tuần sau làm phó bếp..” “bà Elena gì đấy chỗ anh khi nào thì nghỉ?” “cậu muốn đẩy cô nàng này vào chức ấy àh?” “chứ chả lẽ em giới thiệu người cho anh chỉ có mỗi chân phó bếp?!”

“hahaha.. cái cậu này.. tháng 7 bà ấy sẽ nghỉ.” “vậy tháng 7 thì cô bạn của em sẽ lên Chef chứ?” “uh, nếu có năng lực..”

gì? lên Chef áh?? Chef, Chef...ôi Chef... thích thật đấy....woaw... tôi mà sang là làm ngay phó bếp chỉ sau 1 tuần! tháng 7...bây giờ là tháng 3...4 tháng.. là tôi có thể về gặp ba rồi! hehehe..

“vậy coi như deal xong rồi nhé, em uống với anh 1 ly!”

Thắng nói rồi cầm ly bia lên, cụng cái cốc, xong nốc cạn hết cả.. tôi bắt đầu tỉnh táo lại để nhận ra hình như tôi đang nhờ cậy Thắng để tìm cơ hội ình, và điều đó làm tôi thật hèn hạ.

ngốc quá. tôi nên đi khỏi chỗ này và quên ý nghĩ lên Chef đi thôi..

“Yên đi đâu?”

“tôi về...”

“sao lại về? trận đấu còn chưa bắt đầu..”

“nhưng...”

“tưởng cậu ko tới chứ, Quân!”

ai đó nói và cái tên cuối câu khiến tôi sững người, ngó ra chỗ cánh cửa phòng.. hấn, cái gã ấy, to cao như khổng long, mặc sơ mi bỏ ngoài quần màu kem caro, bước vào cười chào đáp lại người vừa hỏi bằng 1 thái độ xã giao rộng tuếch.

tôi như bị hoá đá.

trời ơi.

.....

cả tôi lẫn Thắng và sư huynh đều ko hề chào nhau, ko hiểu 2 người kia nghĩ gì, chứ riêng tôi, tôi sợ gần chết.

tôi ở đây để nhắm nhe 1 cơ hội nhảy việc sang nơi khác, lại gặp ngay sếp của mình. sao lại có duyên thế nhỉ?!!!

tôi làm sao biết anh ta cũng thuộc TNR Club, ack ack.

chắc chắn là Thắng cũng thấy Quân và ngược lại, sư huynh cũng đã nhận ra chúng tôi ngay khi vừa ngồi xuống.

bỗng mọi người vỗ tay.. àh, thì ra là Federer, người tôi ủng hộ vừa ghi điểm..oh yeah.. tôi cũng chỉ mới theo “phe” Roger Federer mới cách đây vài phút vì so với Nadal kia, anh ấy đẹp trai hơn ^____^

tôi trộm liếc sang chỗ gã sư huynh.. bắt gặp anh ta cũng đang nhìn tôi.. à ko, nhìn cả 2 chúng tôi ánh mắt hình viên đạn. +____+

nó làm tôi giật bắn người. chợt Thắng cầm tay tôi nắm chặt.. dù mắt cậu ta vẫn dán trên màn hình ti vi. tôi thấy ngộp thở quá, huhu.

.....

khi 2 tay vợt đánh xong set đấu thứ 4, tôi nấn nỉ Thắng hãy về dùm..nếu ko chắc tôi đến đau tim mất. Thắng chỉ vừa kịp gập đầu, thì cái gã phát xít bếp trưởng bỗng bước sang chỗ chúng tôi. O___O hân chào cái ông áo thun trắng ban nãy.

“những người này là hội viên mới à?”

hừ.rõ ràng là gã biết chúng tôi, vậy mà còn làm như ko quen. phản ứng đó khiến tôi thấy càng căng thẳng hơn.

53. Chương 53

ông mặc áo thun trắng khê nhích chỗ cho sư huynh, nhưng hân ko ngồi xuống đó mà kéo 1 cái ghế khác ngồi trước mặt tôi và Thắng.

“cậu này tên Thắng, đánh cừ lắm. còn cô bạn ngồi cạnh là do Thắng dẫn theo.”

ông giám đốc Windsor giới thiệu nhanh qua, rồi lại chú tâm lên trận đấu trên ti vi.. trong phòng này có lẽ chỉ có 3 chúng tôi là ko theo dõi cuộc dạo sức của 2 tay vợt hàng đầu đó.

“chào!”

Quân chìa tay ra trước mặt Thắng, đề nghị 1 cái bắt tay. Thắng cũng đáp lại và cười mỉm.

“anh cũng trong hội này sao?”

“ko hân... tôi là

thành viên ko thường trực.”

gã bếp trưởng vừa dứt lời, ông áo trắng lại tự nhiên chen ngang quảng cáo.

“cái anh Quân này thỉnh thoảng mới xuất hiện, nhưng là hàng cao cấp đấy nhá”

“thế à?”

Thắng nhếch môi hỏi về coi thường, tôi ko hiểu sao anh ta lại phải ngạo mạn như vậy. mà hàng cao cấp là sao?

“hay hôm nào 2 cậu đánh với nhau 1 trận đi?”

cái ông kia lại hứng chí đề nghị, trong khi tôi vẫn còn đang suy nghĩ về “hàng cao cấp”

“sao lại ko?”

cả Thắng và sư huynh đều đồng thanh và nhìn nhau đầy thách thức.

...

thế là thay vì coi trận đấu của Federer với Nadal, tôi sẽ phải đi xem trực tiếp 1 trận đấu hứa hẹn cũng hấp dẫn ko kém đó là của John Quân phát xít và Jason Thắng đẹp trai..^^

khi tôi cho Vân biết về vụ này, nó vô cùng hào hứng như thể có 1 bộ phim hành động hấp dẫn sắp ra mắt nó còn nói sẽ hẹn cả Khải cùng đến xem nữa.

buổi chiều thứ bảy, chúng tôi ko phải trực ca, được về sớm nên Quân hẹn Thắng hôm ấy sẽ đánh. dù chúng tôi cùng làm ở Chereston, nhưng do biết tính của sư huynh, tôi cũng chẳng hi vọng gì là anh ta sẽ chở tôi tới sân tennis. nên tôi đi nhanh ra ngoài tìm 1 chú xe ôm.

“em làm gì vậy?”

“dạ?...”

“em ko đi xem chúng tôi đánh sao?”

“có, em đang đón xe nè.”

“tôi chở em ko được hả?”

“anh chở?”

sư huynh gật đầu rồi ngoắc tôi lại, tôi lật đật chạy tới chỗ anh ta và trèo lên cái xe ấy. đỡ tốn tiền dễ sợ. hihi..

“khoan! em xuống đi”

“hả???” O___O

bỗng sư huynh lính quỳnh như gà mắc tóc, 2 tai anh ta đỏ lên, và cứ hỏi tôi xuống.. tôi chẳng biết chuyện gì nhưng cũng vất vả leo ra khỏi xe..nhưng ai cũng biết, đâu có dễ gì..

“dạo này thấy bếp trưởng với Yên thân ná.”

“chắc là có vấn đề gì rồi..hehe”

anh Thanh đi với nhỏ Dung làm cùng đi ra và nói giọng trêu chọc, tôi cũng ko lạ gì kiểu đùa đó, thỉnh thoảng bọn tôi cũng chọc anh Lý với Dung.. nên nhăn răng cười.

vậy mà sư huynh phản ứng như bị ai bắt quả tang vậy.

O___o

“vấn đề gì?!! thân cái gì...tôi..tôi chỉ..mà mấy người về đi!! NHIỀU CHUYỆN!”

vừa nói, sư huynh vừa xua tay đuổi 2 người kia đi, tôi cũng vừa leo được khỏi xe.. anh Thanh với Dung cười khúc khích chạy đi, sau khi nháy mắt với tôi.. ack ack.

“em xuống rồi. xe bị gì hả anh?” “ko có gì. đợi chút rồi lên.”

???

tôi chẳng hiểu gì cả, hic hic. sau vài phút thấy bóng 2 người kia đi khuất, sư huynh ngó thêm trước sau để chắc rằng ko ai xuất hiện như vậy nữa, anh ta mới bảo tôi.

54. Chương 54

tôi bắt đầu biết lý do tại sao rồi. cái vẻ ban nãy của anh ta... buồn cười quá bếp trưởng sợ bị chọc!!!!!! haha... khi đã ngồi đằng hoàng trên yên xe, tôi mới dám lên tiếng lí nhí.

“anh sợ họ trêu ghẹo hả? hihi..”

“tôi ko thích người ta nói này nói kia!”

“anh ko có thì kệ họ. cây ngay ko sợ chết đứng mà!”

“...nhưng...nếu...có thì sao..!”

“huh?”

tôi giật mình khi nghe câu Quân thốt ra, cái anh này lâu lâu lại phát biểu mấy câu nghe hết cả hồn. có là sao??

“thì là cây ko ngay..”

giọng sư huynh tự nhiên “hiền” bất chợt, yếu dần rồi im luôn. ack ack. tôi phải lấy hết tinh tảo để hỏi lại bằng giọng lấp bắp.

“cây...ko ng...ngay...là....nghĩa gì?” “thôi, em mà hỏi nữa là tôi ném em xuống đường liền!”

trời. tàn bạo quá. hic hic. rõ ràng anh gọi ra tò mò, gọi ra thắc mắc ko sao hiểu nổi, rồi anh lại ko cho em hỏi là sao hả sư huynh??

“anh muốn ném thì ném! em ko hiểu!”

“kệ em!”

“anh phải nói rõ đi. lần nào cũng lấp lửng.”

“tôi lấp lửng cái gì?”

gã sư huynh thắng xe cái két vô vệ đường quay mặt lại nhìn tôi trừng trừng. tim tôi đập bình bịch, căng thẳng như thể đang bị phỏng vắn.T___T tôi bước xuống xe rất nhanh, ko hiểu sao lần này dễ thế.

“em muốn tôi nói rõ cái gì?”

“.....”

“sao im rồi?! ko phải muốn hỏi tôi hả?”

“cây ko ngay là sao?”

sau 1 phút thấy sợ hãi trước vẻ nóng nảy của sư huynh, tôi cố lấy can đảm hỏi luôn. có vẻ hần cũng đã chuẩn bị trước câu trả lời khi quyết định dừng xe.

“thì là cây ko thẳng”

“Trót quớt!”

“vậy em hiểu thế nào, cô bé?”

tự nhiên gọi tôi là cô bé, ack ack tiếng kêu đó khiến tôi mất thể can đảm, đâm ra bối rối. mặt tôi hơi sượng lên..

“em hiểu...là..là anh..” “là tôi có tình cảm gì đó với em phải ko?”

uh.. đó là những gì tôi đang cảm nhận, nhưng tôi ko lên tiếng được, vì đã bị hố 1 lần, cách đây ko lâu... hần đã phủ nhận đấy thôi.

ko lẽ lại nói điều đó lần nữa. tôi đành im lặng, thậm chí cái gật đầu cũng ko.

“vậy thì chắc là đúng đó, vui chưa...”

“?.....”

“tôi cũng ko hiểu đó là cảm giác gì. nhưng tôi nóng bừng bừng khi thấy em đi với tên con trai khác.. tôi muốn đi Parkson games cùng em , tôi..... tôi cứ nghĩ tới em mà tôi ko biết lý do! tôi bị điên rồi, trời ạh.”

“.....”

“em tự đón xe tới đó đi.”

dứt lời, Quân nổ máy chiếc xe SH to càn, nhìn tôi hơi bất mãn rồi vọt đi.. tôi đứng đó 1 lúc hầu như ko thể cử động. có phải tôi đang nằm mơ? sư huynh vừa... thổ lộ tình cảm của mình....còn tôi thì thậm chí 1 phản ứng tích cực hoặc tiêu cực cũng ko có. chỉ là vì...tôi chẳng biết mình phải thế nào nữa.

tôithấyvừa xốn xang..... vừa hạnh phúc! hic, chắc tôi cũng bị điên rồi. +____+ T____T
.....

tôi tới sân trễ hơn 10 phút, bằng xe ôm. 2 “tuyển thủ” đã bắt đầu trận đánh và đang chạy trên sân.. khi tôi lết thết vào ngồi xuống chỗ băng ghế ngoài, thì có người ăn điểm.

Thắng đánh ra ngoài sân.

“30-40!”

giọng của trọng tài – là 1 anh chắc cỡ tuổi sư huynh, tôi đoán cũng là người trong hội, vì hôm trước hình như có gặp ở quán café. có khá nhiều người đến xem, chắc cũng phải hơn 10 người. tôi nhận ra Loan đang ngồi băng ghế gần đó.

“em cứ tưởng chị đi với bếp trưởng SH chứ!”

Vân ghé tai tôi thì thầm, nhưng tôi nhìn nó ko đáp vì vẫn còn đang lơ ngơ như người mộng du.

55. Chương 55

“Yên ko khỏe à?”

thấy vẻ mặt ko bình thường của tôi, Khải nghiêng đầu ra hỏi bằng cái giọng ám áp quen thuộc của anh. nhưng giờ phút đó lòng tôi chẳng còn cảm giác gì nữa.

tôi biết tôi đã...thích 1 người khác.

“Yên ko sao..”

một cây vợt gõ vào đầu tôi nhẹ nhẹ, tôi nhìn lên ngay định xem ai lại ...chơi kỳ vậy? >__< thì=“” thấy=“” thắng=“” cười,=“” vừa=“” lấy=“” khăn=“” lau=“” mặt,=“” vừa=“” ngồi=“” xuống=“” cạnh=“” chỗ=“”>

“tại Yên vào mà tôi thua mất rồi.”

“sao lại đổ thừa tôi chứ?!”

“ko biết, Yên phải chịu trách nhiệm nếu tôi thua!”

“hừ...”

tôi nói nhỏ và mặc kệ anh ta muốn đòi bồi thường gì, và khẽ trộm nhìn sang góc kia của sân. Quân đang nốc chai nước suối, mồ hôi thấm mái tóc phía trước trán, khiến nó cứ rối rối thế nào.. tôi lên tiếng nhưng chẳng biết hỏi ai nữa.

“anh ta đánh hay ko?”

“em thấy đánh cũng ghê lắm í.”

Vân trả lời tôi, nhưng có vẻ như nó cũng chẳng biết gì, tôi quay sang nhìn Thắng, hi vọng hắn có câu trả lời khác. nhưng anh ta chỉ ngó ra sân ko trả lời thắng câu của tôi.

“anh ta sẽ thua thôi.”

“sao anh nghĩ vậy?”

“tâm trạng anh ta ko tốt. hi hi”

nói xong, Thắng giơ nắm tay nháy mắt với tôi, tỏ thái độ cầm chắc chiến thắng. tôi nhận thấy được sự tự tin của Thắng, và qua đó lại thấy sợ Quân sẽ thua. thua thì thôi, đánh chơi mà... sao tôi phải sợ chứ!!

.....

tôi đã cảm giác được Thắng hề nói là đúng mà, sau 2 set, sư huynh thua cả 2. bên hội TNR lắc đầu bất mãn, tôi còn nghe anh trọng tài tắc lưỡi

“hôm nay tay Quân làm sao thế ko biết!”

điều đó có nghĩa là, nếu so với phong độ và đẳng cấp của bếp trưởng anh ta sẽ ko thua dễ như vậy. mặc dù tôi ko rành gì về tennis, nhưng ngay cả tôi khi xem trận đấu cũng thấy Quân sư huynh đánh rất thiếu tập trung.

...

“hehe, thấy ko, Nobiyen?”

Thắng vác cây vợt trên vai bước ra sân với nụ cười của kẻ chiến thắng ngạo nghễ. Vân chạy ra vỗ tay tán thưởng rồi khen gì đó, tôi ko nghe rõ lắm, vì tôi cứ mãi nhìn theo dáng gã bếp trưởng..

hắn ném cây vợt trong vế mặt bức bối nhất mà tôi từng thấy. vài người tới gần hỏi han, nhưng sư huynh chỉ lắc đầu.. rồi ôm túi đồ của mình đi thẳng vào phòng thay áo.

“nếu Yên lo cho anh ta thì đến hỏi đi.”

Khải nói bên tai tôi, ánh mắt anh rất xao nhãng, cứ như anh ko biết lời khuyên của anh có đúng ko, hoặc là có cần phải như vậy ko..

tôi khẽ nhích chân lên, nhưng lại thôi. tôi biết phải nói gì bây giờ.. ko lẽ nói..”đừng thế, em cũng thích anh” sao, ack ack. cuối cùng tôi cùng Vân, Khải, và Thắng đi ăn lẩu, rồi về nhà trọ luôn.

.....

cả ngày chủ nhật, tôi bấm cả chục tin nhắn để gửi cho Quân, nhưng rồi lại xóa đi.. tôi thấy chẳng có tin nào coi được cả đành nghĩ có lẽ thứ hai vào xem sao rồi tính.

thế nhưng.. khi tôi hồi hộp ù chạy vào bếp lúc sáng sớm, hi vọng gặp bếp trưởng phát xít của mình, tôi lại gặp ngay ông George.

hề ông ấy mà xuất hiện thì nghĩa là sư huynh nghỉ.. vì vậy tôi lủi thủi đeo tạp dề và mon men tới gần chị Trinh.

“bếp trưởng lại đi công tác hả chị?”

“ko, nghe nói xin nghỉ bệnh.”

“B..ỆNH HẢ?”

tôi la lên như thể nghe điều gì ghê gớm lắm, chị Trinh cũng bị tôi làm cho giật mình..T__T

“sao em kêu toáng lên thế??”

“bếp trưởng bị...bệnh sao...hả chị?”

“chị ko biết nữa..mà nghe nói nghỉ đến hết tuần này lận!”

56. Chương 56

và hắn nghỉ đến hết tuần thật. mỗi ngày vào bếp tôi cứ ngóng ra cửa, hi vọng gã phát xít ấy xuất hiện. để rồi thất vọng cho đến cuối ngày..

tôi đã gọi vào máy Quân định hỏi thăm, nhưng máy của anh ta lại tắt. cho đến sáng thứ bảy tuần ấy, anh Lý phó bếp mới tập hợp mọi người lại và đề nghị..

“chiều nay xong ca chúng ta đi thăm bếp trưởng Quân hen”

“OK!!”

trong khi tất cả đều im lặng gật đầu, duy nhất chỉ có tôi xông xáo lên tiếng rõ to. thật là xấu hổ gần chết.

“chị nghe Dung nó bảo em và Quân...có gì hả?”

tôi đang bầm tối, bị chị Trinh hỏi xem chút bầm luôn lên tay, cũng may nó chỉ sướt qua da 1 tí..

“trời..chị có hỏi cũng lựa lúc chứ..”

“ah..chị xin lỗi ..em có sao?”

“dạ ko sao...”

thế rồi chị Trinh cũng vì thấy tôi bị xước tay, nên tội nghiệp ko hỏi thêm nữa. nếu ko chắc tôi đến bó tay ko biết sao mà trả lời, dù sao.. giữa chúng tôi vẫn là..cấp trên cấp dưới. trong một môi trường công việc thế này nữa... tôi giờ đây mới hiểu cảm giác “cây ko ngay” của sư huynh, sợ bị chọc và bị hỏi!!!

.....

khoảng gần 7h chúng tôi mới giao ca lại cho bếp tối, rồi kéo nhau ra cổng. tôi quá giang nhờ Dung, anh Lý, anh Thanh, và chị Trinh thì đi xe riêng. sau khi mua trái cây, cả bọn chúng tôi chạy tới 1 khu nhà trong hẻm, gần Zen Plaza...

nhà của bếp trưởng ko “hoành tráng” lắm, nó chỉ là căn nhà nhỏ rộng 3 mèt, cao 1 tầng, có rào sơn màu xanh nhạt. đèn tắt tối thui.

anh Thanh đưa tay bấm chuông.

...

tôi sớm nhận ra cô gái ở cửa hàng quần áo. cô ấy cũng có vẻ nhớ mặt tôi ngay khi mở cửa.

“mọi người thăm anh Quân à?”

“phải rồi..chúng tôi từ Chereston..nghe Quân bệnh nên ...”

“àh.. anh chị vào đi, để em gọi ảnh xuống. ko hiểu sao đợt này ảnh lười đột xuất thế nữa.. có bệnh gì đâu mà cứ nằm nhà.”

“ủa vậy hả?”

ai cũng ngạc nhiên trước thông tin của cô em gái, mà sau đó có giới thiệu là tên Quyên. tôi thì bực bội trong lòng 1 chút, tự nhiên giả bệnh là sao?!

.....

gã bếp trưởng lếch thếch bước ra phòng khách, đầu tóc cứ như vừa vuốt vội bằng tay. áo sơ mi cài thiếu 2 nút đầu, lần đầu tôi thấy anh ta lơi thôi như thế. hần mỉm cười gượng gạo trước mọi người, khi ánh mắt đảo tới tôi, thì lập tức nó bị đổi hướng.

ack ack.

“bếp trưởng bị sao mà nghỉ lâu quá?”

“tôi nghỉ xả hơi thôi..”

“hihi, nghe Quyên nói anh lười đi làm áh..”

nhỏ Dung nói xong thì lè lưỡi cười toe, mọi người cũng hòa theo cười chọc bếp trưởng. hần ra vẻ quê quê, đưa tay vuốt mũi rồi nhăn mặt. tự nhiên tôi thấy sao sư huynh đáng yêu quá! ^^

“thật ra..hôm chủ nhật trước đánh banh về, ảnh bị căng cơ, tay đau ko làm bếp được nên nghỉ...”

Quyên bưng mấy ly nước ra và đưa cho chúng tôi, thêm lời giải thích như đánh chính hộ anh trai. thì ra là vậy..

“giờ đã bớt chưa Quân?”

chị Trinh hỏi, mọi người cũng tỏ ra quan tâm, ko hiểu sao tôi chẳng nói được tiếng nào từ lúc vào nhà tới giờ.

“thứ tư là ảnh hết rồi. vậy mà bảo muốn nghỉ ở nhà chơi...trước giờ có vậy đâu áh..” “vậy chắc bếp trưởng giận ai trong bếp mình rồi!”

lại là nhỏ Dung, nó nói câu đó xong thì khề liếc sang tôi, làm những người kia cũng ngơ ngác ngó theo.. trời áh. chắc tôi xử nhỏ này quá!!

“tôi ko giận ai cả. mọi người đổi đề tài đi.. tuần này có món nào khó ko?”

thế là họ bỏ qua cho tôi, quay sang trò chuyện với bếp trưởng, tôi thở phào và ngồi như 1 con bù nhìn ko biết nói chuyện, nghe và nghe. đã thế, gã sư huynh ấy cũng chẳng thềm hỏi han gì tới bản mặt tôi, cứ như tôi là người vô hình, hic hic.

57. Chương 57

cứ thế cho đến tận 8h rưỡi, họ bảo hãy về để bếp trưởng nghỉ ngơi, dù thật ra ai cũng thấy hần khỏe ru, có bệnh gì đâu mà nghỉ. thế là cho tới lúc về tôi chẳng nói được lời nào với hần cả.

lúc nhỏ Dung chở tôi ra tới đầu hẻm, nó mới sực nhớ bỏ quên điện thoại ở đó, ack ack.

“Yên quay lại lấy dùm mình đi!!”

“sao...ko quay xe lại luôn?”

“mất công ko, Yên vô đi, mình chờ ở đây.”

“hay Yên giữ xe, Dung vào đi!”

“trời ơi, sao phiền vậy... sợ gì bếp trưởng sao? hai người...”

“thôi được rồi..”

tôi xuống xe và quay lưng chạy lại căn nhà, trước khi nhỏ Dung phán thêm câu gì đó gây shock.. và vì cứ dùng dằng mãi cũng chẳng ra làm sao.

Quân sư huynh đang vừa kéo cánh cửa trong..

“Khoan, bếp trưởng...đợi chút!!”

anh ta dừng tay, ngược nhìn tôi, hơi bất ngờ, rồi trong vài giây cũng bước ra mở cổng. tôi chen vào vừa thở vừa nói..

“huk..huk..Dung..nó quên điện thoại..”

“điện thoại?”

“chắc để trên bàn..”

“để xem..chờ ở đây đi.”

nói rồi hần quay vào nhà, tìm vài phút thì trở ra, mang theo cái điện thoại của Dung, đưa cho tôi.

“cảm ơn anh, em về..”

“.....uh..”

tôi lù ra ngoài khỏi cái cổng sắt, định quay đi, vì Dung và mọi người đang chờ, tôi có phần vội vã 1 chút nhưng khi thấy sư huynh nhìn tôi từ phía trong, bước chân của tôi cũng chần chừ..

“tay em.. sao vậy?”

tôi vội nhìn xuống bàn tay đang cầm cái điện thoại, nó có 1 vết trầy dài mờ nhạt do con dao bầm tởi sượt qua hồi chiều. trong ánh đèn cổng ko sáng thế này, vậy mà Quân cũng nhận ra.

“trời, nhỏ vậy mà anh cũng thấy?” “tôi ko thấy, chỉ chạm phải nó thôi.” thì ra trong lúc đưa điện thoại cho tôi, sư huynh đã nhận ra ngay vết trầy ấy.

“em ko sao.. anh đừng lo.”

“tôi có lo đâu, hỏi vậy thôi.”

câu trả lời của hắn làm tôi què dễ sợ, đang cúi mặt, tôi ngẩng lên nhìn gã đăm đăm. bao nhiêu ảm ức, nỗi lòng chất chứa có dịp bùng ra hết..

“vậy mà em lo cho anh đó, híc..sư huynh đáng ghét.”

vừa dứt câu là tôi quay lưng định bỏ chạy.. nhưng..chưa được bước nào, thì tay phát xít ấy chụp nhanh lấy tay tôi. kéo giật lại...mạnh tới nỗi tôi bị lôi hẳn vào trong sau cánh cổng rào.

hắn nhìn tôi vài giây. rồi quàng tay ôm tôi...ack ack... lồng ngực tôi đập như trống trận!

“em lo thiệt ko?”

“hỏi thế mà nghe được. ”

tôi nghe hơi thở hắn như khê bật ra tiếng cười, còn tay vẫn cứ ôm choàng qua vai tôi. hắn cao tới nỗi chỉ ngược 1 chút là cằm đã gác gọn lên đầu tôi. mà anh ta định như thế này hoài chắc?!!

“anh để em về... mọi người đang chờ!” lập tức gã buông tôi ra khi nghe nhắc tới “mọi người”

“uh..em về đi”

“..ok..bye”

lần này thì tôi quay ra và đi nhanh luôn, sư huynh cũng ko giữ hay kéo tôi lại nữa. nhưng tôi có cảm giác anh ta nhìn tôi mãi từ phía sau, cho tới khi tôi ra tới đầu hẻm..

“lấy có cái điện thoại mà tâm sự gì lâu dữ hen”

nhỏ Dung cầu nhàu, chỉ còn mỗi nó ở đó, có lẽ mọi người đã đi trước.. tôi định lên tiếng cãi, vì hồi nãy đã kêu nó vào rồi ko chịu. nhưng rồi tôi lại làm thinh, mặc kệ nó. dù sao chuyện cũng đã như thế thì cứ để nó như thế.. người ta vẫn nói ko ai che giấu được tình yêu mà. nhưng... liệu tôi và Quân có phải đã yêu nhau ko? ack ack...thật là ko thể tin nổi.

58. Chương 58

“chị về trễ thế?”

giọng Vân hỏi tôi từ cái góc bàn nó vẫn ngồi học bài, nhưng hình như nó chỉ hỏi có lệ thôi.

“uh, chị đi thăm bếp trưởng..bị bệnh..”

“lại có người bệnh hả..”

Vân yếu xìu, mặt nó ko có chút sinh khí gì, nghe kiểu nó hỏi thì tôi đâm ra lo lo.

“em sao vậy?..”

“chị ơi...Khải...”

“Khải sao??”

“hình như ảnh...bị bệnh...gì đó.”

“hả? em ...sao em biết??”

tôi vội ngồi xuống nắm vai Vân, lòng cũng hoang mang theo nó con bé vẫn giữ bộ mặt căng thẳng.

“hồi chiều ..đi ăn.. em thấy ảnh mang theo 1 đồng hồ sơ..”

“uh, rồi sao?”

“em cầm lấy định xem chơi.. mà ảnh giật lại, còn quát em nữa..”

“trời..”

“em hỏi sao ko cho em coi, của ai..ảnh nói biết gì đâu mà coi.”

“....”

“em nghi lắm, chắc nó là bệnh án của ảnh..”

ack ack. mặt Vân vừa suy nghĩ vừa lo lắng như thể nó đang bị chuyện gì đó ám ảnh, khiến tôi cũng toát cả mồ hôi theo. đành cố gắng trấn an nó..

“Khải là bác sĩ thực tập mà.. cầm theo bệnh án là bình thường, em đừng nghĩ lung tung!”

“nếu là bệnh án của ai đó sao anh ta phải phản ứng như thế? vô lý lắm..”

“thôi đi, em bị nhiễm phim Hàn nặng quá rồi đó.”

“ko, em linh cảm có gì ko ổn nên em đã tranh thủ trộm 1 tấm phim nhét vào túi của em ...”

“gì chứ??..”

“mai em sẽ nhờ chú phụ huynh chỗ em dạy kèm, chú ấy là bác sĩ... xem là bệnh gì!”

trời àh..tôi ko nghĩ Vân lại nhạy cảm thế nhưng cái cách nó nói về linh cảm cũng làm tôi bắt đầu thấy bất an. thời gian qua Khải và Thắng đã gần như 1 người thân, như anh em..của chúng tôi.

“xem thì sao..chỉ có tấm phim biết là của ai đâu!”

“có kết quả rồi thì em sẽ gặng hỏi cho ra!”

cô nhỏ tỏ ra kiên quyết và quay mặt vô bàn, chúm mũi vào quyển sách nhưng tôi biết nó chẳng học được gì đâu.. hi vọng là nó linh cảm sai.

.....

sáng Chủ Nhật, Vân xách xe đạp đi dạy, ko quên mang theo tờ phim Xquang, tâm trạng nó xem ra vẫn ko sáng sủa gì hơn hôm qua, nó thương Khải thực lòng rồi.

tôi cũng sốt ruột ko kém nó, cả ngày đọc công thức mấy món bánh mà có nhớ được cái nào đâu. đến gần trưa thì nó về..tôi lập tức hỏi ngay.

“sao rồi?!”

“sao gì.. ông ấy nói để tuần sau mới trả lời cho em vì đang bận gì đó.”

“trời ơi...”

“thôi đợi vậy.. mà có gì chị thăm dò Thắng thử”

Thắng á? phải rồi, họ ở cùng phòng, lại thân nhau, có lẽ Thắng cũng phải biết nếu Khải bị bệnh gì đó.. nhắc mới nhớ, 2 lần tôi thấy Khải mua rất nhiều thuốc, bảo là nghiên cứu, mà nghiên cứu gì chứ, bác sĩ chứ có phải được sĩ đâu. tôi ngốc thật!

“chị có nghe em nói ko??”

“àh.. có..để gặp chị hỏi.”

“sớm nha...”

tôi định hỏi sao nó ko hỏi Thắng luôn mà nhờ tôi, nó cũng thân với Thắng y như tôi đấy thôi? nhưng vì thấy bộ dạng của nó chẳng khác nào cọng bún thiêu, tôi chỉ gật đầu hứa với nó..

và vì đã hứa, tối đó tôi nhắn tin hẹn Thắng ra sân sau, cái chỗ mà người ở trọ hay đánh cầu lông buổi tối ấy.. khoảng 8h tối, anh chàng xách theo 1 bịch...cá viên chiên nóng hổi. chắc mới mua ở đầu ngõ.

“đừng nói Yên muốn tỏ tình với tôi nghen!”

“ack..ko dám đâu...tôi có chuyện cần hỏi...”

Thắng ngồi xuống, ghim 1 viên cá đưa cho tôi, trong bịch còn có cả 2 lon bia nữa, anh ta khui ình 1 lon.

“chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?”

“anh có biết... Khải ấy... sức khỏe tốt ko?”

“Khải? sức khỏe?”

“ý tôi là Khải có bệnh tình gì ko ấy?”

Thắng giữ lon bia trên miệng, ngó tôi tròn mắt, dường như anh ta vẫn chưa hiểu tôi muốn hỏi cái gì. T_____T

“Vân nói , nó nghi Khải bị bệnh nặng gì đó mà giấu nó” khi tôi vừa nói hết câu, Thắng bật cười như vừa nghe chuyện tếu lâm nào đó làm bia văng tung tóe.

59. Chương 59

nhìn vẻ mặt chù ị của tôi, Thắng mới kiềm chế trận cười của mình, nuốt ngụm bia và nói giọng nghiêm chỉnh.

“thế Vân nghi Khải bệnh gì? ung thư à?”

“nó ko biết.. nên mới cần hỏi anh!”

“sao nghi là tôi biết? việc của Khải thì hần ta lo, việc tôi, tôi lo. tôi có phải vợ chồng gì với gã ấy đâu.”

Thắng nói 1 hơi dài, nửa cười, nửa cẩu. tôi ko rõ nhưng cảm giác của tôi có cái gì đó hoang mang, tôi ko hiểu Khải, càng ko hiểu Thắng. đầu tôi cứ bưng bưng lên.

“mặt Yên cứ như bị ai đập ấy”

“....”

“Khải chẳng sao đâu. khỏe như voi.”

“thật ko?”

“Yên định ko trả tôi quyển truyện à?”

tự nhiên Thắng đổi đề tài đột ngột, khiến tôi hơi ngớ ra, quyển If you are here, tôi còn chưa đọc đoạn kết nữa.

“để tôi đọc hết rồi trả, anh có cần gấp đâu.”

“ko đọc nữa, tôi cần gấp!”

Thắng cho 1 viên cá vào miệng, nói rất dứt khoát. tôi đành gật đầu..nhưng ko đáp, nhìn sang chỗ mấy người đang chơi đánh cầu.. bên cạnh Thắng vẫn uống bia, huyết sáo 1 điệu nhạc nghe rất quen, hình như là chuông điện thoại của tôi?!..

.....

tôi trở về phòng thì thấy Vân cũng vừa đi tắm về, nó vẫn giữ bộ mặt trầm sầu u ám.

“chị hỏi Thắng rồi, hẳn bảo Khải ko sao.” mắt con bé bỗng bừng sáng.

“Thắng nói vậy hả?? thiệt chứ?”

“chị ko chắc nhưng có vẻ Khải ko sao thật.”

“nếu vậy thì..tốt quá..chị ơi..”

Vân bỏ cái xô nước xuống và ôm tôi, 1 giọt nước mắt trào ra cùng hơi thở gấp của nó. mong rằng Thắng ko gạt chúng tôi. nếu ko, có lẽ con bé Vân hoạt bát của chúng tôi sẽ ko còn, trông nó hôm qua giờ chẳng khác nào quả mướp héo.

.....

tôi đi làm sau 1 buổi tối trần trọc ko ngủ được, tôi cũng chẳng rõ tại sao. lẽ ra nghe Khải ko bị bệnh gì, tôi phải nhẹ nhõm như Vân chứ?

“chào em”

có lẽ ko ai tin, nhưng người vừa chào tôi buổi sáng ấy, chính là gã bếp trưởng cộc tính quen thuộc John Quân. xem ra tâm trạng anh ta rất tốt.

“hi..bếp trưởng...anh có chuyện gì vui hả?”

“uh thì... ko có gì. T___T”

sư huynh gãi đầu, miệng khẽ cười lúng túng.. cái điệu bộ này chẳng giống bếp trưởng gì cả. tôi thấy hơi buồn cười.

“ko có gì thì em đi thay đồng phục đây..”

“à khoan..”

“huh?”

“chiều ghé Âu Việt thăm sư phụ hen.”

“sư phụ bị sao hả??”

“bị sao cái gì! lâu rồi ko ghé thôi..”

“àh..uh..ok.”

thấy tôi đồng ý, Quân mới khước tay để tôi đi thay áo, còn anh ta thì vừa đi vừa gục gặt đầu..ngộ thiệt.

“nè, Yên, em có thấy bếp trưởng hôm nay bất thường ko?”

anh Thanh túm áo tôi khi tôi vừa ra khỏi phòng thay đồ, nét mặt anh đầy suy tư.. tôi cũng ra vẻ đồng tình.

“uhm..hình như bếp trưởng trúng số hay sao á?!”

“anh nghe Dung nói.. anh chàng đang yêu.”

“what???? yêu? yêu ai?”

anh Thanh nhún vai, cười hehe, rồi đi vào bếp trước, nhỏ Dung bà tám..nó nói gì vậy? bếp trưởng yêu? ko lẽ yêu tôi? O___O

“Yên chứ ai!”

trời Ạh. “bà tám” lên tiếng lạnh băng y như phù thủy, tôi nghe ớn lạnh cả sống lưng..

“đừng nói bậy.”

“chứ còn gì nữa,sau bữa 2 người tâm sự, tự nhiên hôm nay ổng vui như Tết.”

“tâm..sự gì..chứ..”

“Ê, CÁC CÔ VÀO LÀM VIỆC HAY LÀ TÁN GẤU HẢ??”

giọng oang oang của bếp trưởng lại vang lên, nên cả 2 đứa chúng tôi đều lật đật chạy vào, ko dám đôi co thêm.

60. Chương 60

Đúng là cũng lâu rồi tôi ko về thăm sư phụ, tính ra cũng hơn 1 tháng còn gì..

Âu Việt ngày đầu tuần khá vắng khách, tầm 7h tối mà cũng chỉ có vài bàn.

“anh em đã vui vẻ với nhau chưa?”

sư phụ cắt 1 miếng cá chẻm gấp cho tôi, hỏi nhẹ giọng, Quân ngồi cạnh ông tùm tùm, đưa tay gỡ đầu.

“tốt hơn thầy tưởng.”

tôi khá bất ngờ với phản ứng của hắn cứ như mọi chuyện trên thế giới đều đã thay đổi vậy.

sư phụ cũng tỏ ra ngạc nhiên như tôi.

“chà, tốt vậy sao.. tụi bây yêu nhau à?”

O___O O__O

cơ mặt tôi đơ ra và tê rần rần trong khi Quân sư huynh ngậm 1 họng đầy thức ăn, suýt chút phun hết vô mặt tôi. mắt của cả hai đều mở toang hóac.

“dạ..tụi con..tụi con..”

“món này sư phụ nấu hơi nhừ!”

gã sư huynh đánh trống lảng khá vụng về mà tôi thì cũng đâu có bình tĩnh gì hơn, lắp ba lắp bắp.

“coi bộ dạng của 2 đứa thì yêu chắc rồi. có gì mà mắc cỡ.”

“đâu có!”

tôi gân cổ phản đối sư phụ, dù 2 má đỏ lựng ko thể chối cãi, nhưng trong tình huống đó thì chẳng lẽ lại im thinh để sư phụ ăn hiếp?!

T__T

“ko có??”

Quân hơi chồm người, khùy tay tì lên cạnh bàn, mắt nheo lại và giọng thì đầy vẻ ảm ức. sao anh ta lại có thái độ đó nhỉ?! tôi giả lơ cầm chén ăn liên tục, mặc kệ 2 người họ.

...

sau khi ăn xong, sư phụ phải chạy vào bếp nấu món gà rô ti cho khách, tôi và Quân thì ngồi uống trà trên lầu chỗ hôm trước cùng ăn với Khải. ko biết Thắng có nói thật ko, về sức khỏe của Khải.. hay là đang che giấu chúng tôi..

“hey..”

sư huynh lấy tách trà hươ trước mặt tôi, hành động như kêu tôi tỉnh lại vậy.

“huh?”

“em mơ mộng đầu thế?”

“ko có.”

“sao ko có?”

“ko có thì em nói ko có, sao trắng gì!”

“ai nói ko có. tôi...có, em cũng có mà!”

“hả???”

tôi chẳng hiểu anh ta đang lảm nhảm cái gì nữa tôi đâu có mơ mộng, tôi chỉ đang nghĩ tới Khải, tới tấm phim và bệnh án.. còn sư huynh nói anh ta có, tôi cũng..có? có cái gì..ko có cái gì trời?

“hay chỉ mình tôi có thôi?”

“trời àh, này giờ em ko biết anh nói có là có cái gì nữa!”

“..thì..có..yêu nhau.”

huh? yêu nhau? *_____* sao tự nhiên lại nói chuyện yêu nhau vô đây. vì bất ngờ nên tôi chỉ im thinh thít ngó hẩn trên trên.

“EM NÓI CÁI GÌ ĐI CHỨ!!!”

ack..ack... lổ tai tôi..sắp thủng màng nhĩ rồi. may mà trên lầu bây giờ ko có ai ngoài chúng tôi, nếu ko, khách của sư phụ bị gã này đuổi đi hết.

“anh quen thói la hét vậy rồi sao?”

“tôi ko thích thái độ lững lơ của em.”

“em ko có lững lơ”

“vậy em trả lời đi, sự thật là em ko có..tình cảm với tôi?”

“sao anh nhất thiết phải hỏi như vậy?”

“ko hỏi làm sao biết?”

“có những chuyện phải cảm nhận bằng con tim chứ”

“..tôi..”

Quân ngược mặt nhìn tôi với đôi mắt quyết liệt nhưng miệng lại ko nói được chữ nào, tôi nhìn anh ta bằng vẻ mặt rất bình tĩnh dù trong lòng có hơi lao xao.

“tôi cảm nhận là em có, nhưng em lại bảo ko. vì vậy..tôi ko hiểu..”

“em bảo ko khi nào?”

“lúc sư phụ nói chúng ta yêu nhau, em la lên là đâu có!”

nét bình tĩnh trên mặt tôi mất đi, để cố gắng lời hết khả năng trí nhớ để nghĩ xem lúc này tôi có nói thế ko.

61. Chương 61

khi sư phụ nói chuyện ấy.. phải rồi, cái vẻ của sư huynh khi đó, hỏi gặng tôi 1 cách ầm ục..!

“ah.. em nói đâu có là đâu có mắc cỡ mà!”

“huh?”

“sư phụ nói “2 đứa thì yêu chắc rồi. có gì mà mắc cỡ”, đúng ko?”

“uhm..”

“nên em phản đối “đâu có” là ko có mắc cỡ đó!”

Quân bếp trưởng khẽ rút vai, cúi mặt xuống tách trà, tôi thấy anh ta sao mà..vừa trẻ con, vừa ngốc nghếch đến thế. chuyện vậy mà đi hiểu lầm, rồi giận lên, tra khảo tôi như tù binh vậy.

“những gì anh cảm nhận bằng con tim thì hãy tin là nó đúng.”

“...nghĩa là..?”

“sư huynh ngốc. nghĩa là anh có, em cũng có, được chưa?”

tôi nhe răng cười và đưa tách trà ra trước, đề nghị cộng ly.. Quân đưa tay vuốt mặt rồi ngẩng lên, để lộ nụ cười ko rạng rỡ nhưng ngọt ngào và khẽ chạm tách trà của anh vào tách của tôi.

có thể mọi chuyện vẫn chỉ mới ở nơi bắt đầu, nhưng tôi biết tình cảm này là thật, và nó xứng đáng..

“sau này rõ ràng 1 chút đi, tôi đến điền đầu với em.”

“em có gì mà ko rõ ràng. tại anh bộp chộp hiểu sai đi.”

“dám bảo tôi bộp chộp hả?”

gã giơ cao tách trà ấn nhẹ vào trán tôi, vì phản ứng tự vệ tôi gạt tay hơi mạnh làm nước trà văng tùm lum lên tay áo và người Quân. tôi cứ nghĩ anh ta sẽ quát to la tôi, nhưng hắn ko nói lớn tiếng nào, chỉ bỏ tách nước xuống và lấy khăn tay ra lau..

“em làm ướt hết áo tôi rồi!”

tôi nhận ra sư huynh ko hẳn thuộc kiểu bạo lực cục tính chỉ là hắn dễ nổi cáu khi gặp vấn đề gì đó chứ ko phải là loại người hay thô lỗ với người khác.

“em cười gì?”

“em phát hiện thì ra anh cũng..hiền. ^_”

“tôi mà hiền?? em là người đầu tiên nói thế!”

“này, nếu yêu nhau thì anh phải thay đổi điều này trước!”

“điều gì?”

“đừng xưng tôi nữa, nghe lạnh lùng sao ấy.”

“tôi..”

lại “tôi”. anh thấy thích như vậy hơn hay sao? tôi thất vọng xụ mặt và bỏ đi toilet. gã “người yêu” này phải tốn nhiều công sức mới uốn nắn được đây..

hehe.

...

trên đường chở tôi về nhà trọ, sư huynh phát xít cứ nói mãi toàn chuyện trong bếp.. dạy tôi nhiều mẹo vặt trong chế biến, cách xử lý lò, cách bắt bánh choux.. chẳng lẽ 2 người chúng tôi quen nhau lại chỉ trao đổi mấy chuyện này thôi sao? ngay cả lúc tôi đã xuống xe ở cổng nhà trọ rồi, hắn vẫn cố truyền đạt!

“nếu gà chưa có màu vàng nhạt thì..”

“thôi mà.”

“sao thế?”

“anh cứ như định 1 đêm dạy hết bí kíp võ công cho em vậy!”

“tôi nói để em có khái niệm trước, sách vở mai tôi sẽ đưa sau.”

“anh cứ từ từ đi, em còn nhiều thời gian để học mà.”

“nhiều gì, cuối tháng em sẽ nghỉ rồi.”

“hả?”

tôi giật thót và mở miệng chữ O, lòng sững sốt như vừa nghe tin sét đánh. nghĩ? tôi sẽ nghĩ?? ai nói? tôi có nói sao??

“anh nói gì vậy? chẳng lẽ... anh đuổi em?”

“em sang Windsor làm đi. bếp bánh có vẻ hợp với em..”

“khoan, trả lời em trước đi. anh đuổi em sao?”

“tôi..à..anh..nghĩ nên như thế..”

chữ “anh” của Quân nói trong lúc này ko làm tôi thấy dịu dàng gì cả, đầu tôi đang căng kinh khủng.

“anh có thể đuổi em, nhưng cho em biết lý do đi, em làm ko tốt chỗ nào!”

“em đừng hiểu sai ý tôi.. í..quên..ý anh..”

“chắc là món cá nướng sả hơi sáng chứ gì.. em biết là ko cho đúng loại dầu..”

“nghe này, Yên!”

Quân đột ngột ngắt lời rồi cầm tay tôi, và tôi bỗng run lên.. ko biết vì hơi ấm từ bàn tay mạnh mẽ của anh hay vì tôi đang hoang mang về công việc của mình. chỉ biết tôi như muốn khóc, mà ko sao khóc được.

“anh ko đuổi em. anh muốn em đi vì...anh yêu em...”

“sao chứ?”

“ở Chereston em ko có cơ hội.. anh ko thể thiên vị đưa em lên bếp phó bếp ta vì còn anh Lý. những bếp khác lại càng vô phương.”

“em đâu có cần lên chức!”

“ko..em có khả năng thì em phải biết tham vọng..anh muốn em đi con đường rộng hơn, có tương lai hơn..”

khi Thắng đưa tôi đến TNR club, để xin chân bếp phó bản thân tôi đã háo hức thế nào tôi vẫn chưa quên. rõ ràng là tôi cũng khá tham vọng, nhưng ko hiểu sao giờ đây lúc Quân bảo tôi đi, tôi lại có cảm giác chới với....

62. Chương 62

tôi ko muốn anh ta đẩy tôi đi như vậy, có lẽ lại là tật tự ái hão của tôi.

“em ko cần anh lo cho tương lai gì của em hết.”

“sao em ko biết cầu tiến gì cả vậy! em..sẽ là bạn gái của anh. chẳng lẽ em định làm cấp dưới của anh mãi vậy sao?”

ah há. ra thế. lời của anh ta làm tôi đau đến ko thở được, cấp dưới? vâng..thì ra tôi luôn là cấp dưới của anh..

“anh khinh thường em đến vậy ư? ý anh là em ko xứng với anh chứ gì??”

“trời ăh..”

“vậy thì dẹp hết, em ko yêu anh, em cũng chẳng cần làm ở Chereston nữa. mai em sẽ nghỉ ngay, ko phải chờ đến cuối tháng đâu!”

tôi giật tay ra khỏi gã bếp trưởng ấy, cái gã tôi vừa nghĩ sẽ yêu hần, uốn nắn hần, và hạnh phúc với hần..sao mà tim tôi như bị ai chẻ ra thế này..

Quân kéo tôi lại và giữ chặt tôi trong vòng tay anh ta.

“em..ĐIÊN À? sao em cứ hay có thói tự ái vô lý như thế?”

“buông ra.”

“em luôn nghĩ người khác coi thường mình, nghĩa là em đang coi thường chính em!”

“.....”

“và nếu nghĩ tôi coi thường em, thì em cũng coi thường tình yêu của tôi!”

“ko phải sao... lời của anh có vẻ thế..”

“em cảm nhận bằng con tim đi, tôi có khinh thường em ko?”

tôi ngược mắt nhìn Quân sư huynh, sâu trong đáy mắt hắn có 1 thứ tình yêu vừa cháy bỏng vừa khổ sở khổ sở như thể ko biết làm sao để tôi hiểu được, thấu đáo được ý tốt của anh ta.. tôi như đang bị đặt giữa 2 bờ trí óc, ko biết phải ở bên nào.. phải nghĩ sao mới đúng.

“em ko biết..nhưng hình như...anh..ko dám coi thường em đâu..”

“ack.. ko có, chứ ko phải là ko dám.”

“nhưng...”

“em ko phải đã nói là hãy tin những gì con tim cảm nhận sao?”

tôi nhận ra câu này, vừa nãy khi uống trà trong quán đúng là tôi đã phán câu ấy.. nên tin ư? tin cái gì? tình yêu của hắn hay ý tốt của hắn. nếu tin, tôi nên ra đi sao?

“em vẫn ko thích cách anh nói..! nghe thấy ghét lắm.” “vậy đừng bận tâm tới cách tôi nói, hiểu ý tôi là được rồi.”

“sao..hồi nãy xưng..anh rồi mà” T____T

tôi nói xong thì ngược đến chịu ko nổi, phải cúi gầm mặt cốt che bớt vẻ xấu hổ đi..nhưng tôi thích..nghe lại từ “anh” đó quá, hồi nãy đang lúc sôi gan.. ko cảm xúc được gì hết. Quân cũng hơi lúng túng, mặt anh ta ửng đỏ lên và rồi gãi đầu..

“thôi em vào đi, mai gặp.”

“ok, bye sư huynh..”

khi cơn mệt mỏi xâm chiếm và tôi bắt đầu thấy uể oải, Quân bỗng cúi người hôn lên má tôi.....ARGHH.

T____T

“hãy tin...anh”

tôi thấy rõ hắn nói câu đó khá khó khăn, đặc biệt là chữ cuối và điều đó làm tôi buồn cười. Hít thở khi yêu có ...dễ thương thế này ko nhỉ?..

^____^

...

lúc tôi về tới chân cầu thang khu A, thì gặp Khải đang đi từ trên xuống..

“anh đưa Vân về à?”

“uh.”

“trông anh có vẻ mệt, anh khỏe chứ?”

“ko sao. Yên lên đi, chào nhé.”

Khải nói như thể chẳng muốn nói chuyện với ai vào lúc này, tôi nghĩ có lẽ anh đang muốn nghỉ ngơi, hoặc là..vì lý do gì đó...

“uh, chào anh..”

“Yên bảo Vân trả tấm phim cho tôi đi.”

Khải nói vừa có vẻ năn nỉ vừa nhờ vả, tôi biết anh đang nói tấm phim gì.. nhưng tôi chỉ có thể im lặng.

.....

“Khải biết em lấy tấm phim rồi hả?”

“dĩ nhiên, ảnh hiểu rõ ko em thì ai vào đây.”

“vậy 2 người cãi nhau hay sao mà chị thấy anh ấy có vẻ ko vui?”

“chứ còn gì nữa. kệ ổng”

Vân đáp tỉnh khô như nó đã biết trước sẽ như thế, rồi tiếp tục nghe đài VOA quen thuộc của nó. trên tay cầm 1 quyển sách tiếng Anh nữa.. tôi chợt nhớ ra cuốn truyện của Thắng.

“Em có thấy cuốn If you are here đâu ko?”

“chiều nay Thắng kêu em trả rồi.”

“trời ơi, chị chưa xem hết!”

“chị coi gì lâu vậy. thôi để em kể cho, vì kết thúc buồn lắm, đọc làm gì”

“buồn sao?”

nghe việc kết thúc buồn, tự nhiên tôi lại thấy hụt hẫng, hoặc là 1 cảm giác gì đó ko rõ nữa.. nên tôi bảo Vân đừng kể.

63. Chương 63

ngày hôm sau khi tôi mới tới khu tử đồ cá nhân, Quân sư huynh đã chờ sẵn để đưa cho tôi 1 túi to đầy sách.

“em mang về đọc từ từ, chừng nào trả cũng được.”

“ủa vậy là ượn hả? ko phải tặng em luôn sao?^^”

“trời... toàn là sách quý tôi phải mua ở khắp nơi đấy, tiểu sư muội!”

“huh? tiểu sư muội? hihi..”

“cười gì mà cười, tôi bóp mũi em bị giờ!”

gã bếp trưởng của tôi giờ tay cao có lẽ định bóp mũi tôi thật. vì phản ứng tự nhiên, tôi rụt vai lại để tránh bị tấn công, đúng lúc anh Thanh bước vào, và thế là gã người yêu phát xít tha cho tôi ngay...

tôi cũng nghe Quân ko xưng “anh” mà vẫn là “tôi” như trước kia, nhưng tôi cũng ko có ý kiến gì. đây là Chereston và tôi vẫn là nhân viên của hắn, việc công khai yêu nhau hình như cũng ko thoải mái gì cho lắm. tôi nghĩ chắc Quân cũng thấy như vậy.

...

hôm đó bếp tôi có 1 chuyện cũng hay hay. một thực khách xin gặp bếp trưởng và giải bày gì đó 1 hồi, bọn tôi thấy Quân nhăn mặt, gãi đầu gãi tai rồi cũng gật đầu. người đàn ông kia cảm ơn rồi rút và đưa cho bếp trưởng 1 cái hộp nhỏ. ai nấy trong chúng tôi đều hết sức thắc mắc. anh Lý đại diện lên tiếng hỏi ngay khi vị khách vừa rời khỏi gian bếp.

“bếp trưởng, là chuyện gì vậy?”

“anh ta gọi món gà quay với khoai tây nghiền.”

“cũng đâu có gì đặc biệt?”

“đặc biệt là cái này!”

Quân chìa ra chiếc hộp nhỏ đỏ và chúng tôi bu vào xem, hoá ra là 1 chiếc nhẫn bạch kim...woaw... tất thấy mọi người đều trầm trồ nhưng chưa hiểu lắm, và hướng mắt ngó bếp trưởng John Quân chờ câu giải thích.

“anh ta muốn cầu hôn người yêu..bảo ta hãy cho cái này vào...món khoai tây”

“trời!”

bọn tôi la lên và sau đó suýt xoa khen anh chàng thực khách lãng mạn, mấy vụ này thường chỉ thấy trên phim...Hàn Quốc! nhỏ Dung bắt đầu mơ mộng, chị Trinh chỉ cười rồi đi làm tiếp công việc. anh Lý tặc lưỡi ..

“chà, thế này thì cô gái kia xúc động phải biết...chắc chắn nhận lời rồi hen, bếp trưởng?”

“xúc động gì.. bày vẽ hết sức!”

hừ, gã bếp trưởng chẳng biết lãng mạn là gì. người ta sáng tạo thế mà.. tôi nhìn cái nhẫn có chút ngưỡng mộ, nhưng ko phải thích nó, mà là ngưỡng mộ chủ nhân tương lai của nó.. cô ấy hẳn sẽ rất hạnh phúc.

có lẽ vì ánh mắt của tôi dành cho chiếc nhẫn trên tay Quân quá..tha thiết, mà hẳn khẽ hỏi tôi đầy mỉa mai
>__

“em thích nó lắm sao mà nhìn thèm thường vậy?”

“Ack! thèm con khỉ. em đi..xay khoai tây đây T__T”

.....

sau buổi làm việc, Quân bảo để anh ta chở tôi về nhà trọ, lời đề nghị làm tôi hơi ngạc nhiên. nhớ lần trước bị hắn đuổi xuống xe ngay khi vừa mới leo lên nên tôi có phần đề phòng trước.

“anh ko sợ...người khác thấy nữa hả?”

“cũng còn sợ. nhưng ..”

“nhưng sao?”

“em có lên ko thì bảo!”

mặt Quân nhăn lại như đứa con nít bị mẹ hỏi nhiều quá tôi ngó quanh 1 lúc rồi cũng trèo lên..sau vài lần thì việc lên chiếc xe khủng long này cũng ko còn khó khăn nữa.

hihi..

....

“đã chính thức quen nhau à?”

tôi nghe tiếng Thắng trước khi nhận ra anh ta đang bước phía sau mình, ko biết từ khi nào nữa. có lẽ Thắng đã thấy Quân chở tôi về?

“chính thức quen nhau?”

“đừng giả vờ ngây thơ. Yên hiểu mà.”

“tôi giả vờ làm gì. chỉ ko chắc là có phải anh muốn nói chuyện đó ko thôi.”

“Yên giống như 1 con cá cứ hỏi có phải tôi đang bơi ko..”

“thì cứ cho là vậy đi.. sao tự nhiên lại khó tính quá..”

tôi nheo mắt nhìn Thắng, chân ngừng bước, Thắng ko nhìn tôi, hướng ánh mắt thẳng ra phía trước, nhưng đường như ánh mắt đó cứ trải dài bất tận.

“Yên nghĩ tôi có ghen khi thấy Yên có người khác ko?”

“ghen? tại sao? anh đâu có yêu tôi.”

tôi đáp tron tru và ko hề bối rối bởi tôi chưa bao giờ nghĩ Thắng yêu tôi, dù Vân nó có nói này nói nọ có thể anh ta thích tôi, thích chọc phá tôi hoặc có quan tâm tôi 1 chút vì “bên tôi có cảm giác bình yên” như Khải nói.

64. Chương 64

tán cây bạch đàn của sân khu trọ đổ bóng dài cùng với ánh hoàng hôn dần tắt làm cho chỗ chúng tôi đứng cứ buồn bã thế nào ấy. gương mặt điển trai của Thắng khẽ thoáng 1 nụ cười nhưng lại là nụ cười buồn hiu.

“sao anh cười?”

“cười vì hoá ra Yên còn chưa biết là tôi có yêu Yên hay ko..”

“...nghĩa là sao? anh có yêu tôi ko?”

có lẽ ko ai nói chuyện yêu đương mà tỉnh như tôi lúc này tôi còn ko tin mình có thể như vậy nữa với Quân tôi cũng run và lúng túng lắm đấy thôi.

“yêu gì mà ko theo đuổi, ko đưa đón, ko nhắn tin, ko rủ rê.. tôi bỏ mặc Yên chắc hơn 1 tháng nay rồi.”

“uh, đúng đó... yêu gì mà yêu.”

tôi cười khì khì và tiếp tục bước đi, nhưng Thắng ko theo cùng tôi nữa cũng ko đi về hướng khu B.

tôi hơi quay đầu lại để xem thì thấy anh ta ngồi dưới gốc bạch đàn, rút 1 điếu thuốc ra rồi châm lửa. kể từ sau vụ hứa ko hẹn hò Quân và hôm sau đi Parkson games, Thắng trở nên xa cách tôi, và có cái gì đó thay đổi..tôi ko chắc nữa, nó làm tôi nghĩ tới 1 người, nhưng là ai thì tôi ko thể nhớ ra.

.....

suốt 2 tuần đó tôi vừa làm việc vừa bị bạn trai sư huynh nhồi nhét đủ loại kiến thức về món Âu và bánh ngọt mặc dù cũng stress lắm nhưng tôi thấy thích, 1 phần là ko phải để có cơ hội được 1 bếp trưởng tài giỏi như John Quân truyền thụ toàn tâm phần khác là vì tôi nhận ra hẳn thực sự yêu thương tôi. hẳn lo cho tôi còn hơn tôi lo ình nữa.

do mãi học và lo chuyện chuyển việc nên tôi quên băng vụ bệnh án và tấm phim, Vân nó cũng ko nói gì hay nhắc gì càng ko thể khiến tôi nhớ ra được. cho tới 1 ngày tôi về nhà thăm mẹ..

“vài hôm nữa con chuyển chỗ làm rồi mẹ.”

“ủa sao vậy? ở chỗ Cheres...gì đó họ ko tốt với con đúng ko? mẹ biết mà..cái tên bếp trưởng bóc lột sức lao động..”

“ko...ko phải.. Quân bếp trưởng của con.. dễ thương mà.”

tôi vội vàng bênh vực gã sư huynh 1 cách lộ liễu, bởi lẽ mà mẹ ghét hẳn là coi như gian nan trắc trở. mẹ nhận ra ngay vẻ ko bình thường của tôi khi nhắc tới bếp trưởng.

“nói thật đi..con yêu sắp mình hả?”

“hìc.. dạ...”

“còn anh ta có yêu con ko?”

“có chứ. hihi...”

mẹ nhìn tôi 1 lúc, vẻ nghi ngờ, nhưng rồi cũng ko phản ứng gì tiêu cực chỉ hạ giọng dặn dò..

“yêu thì yêu nhưng.. cẩn thận kéo gấp kẻ sở Khanh. mấy kẻ giàu có thường ko có thật lòng với mình.. con lại là nhân viên của nó... coi chừng nó chỉ đùa cợt con..”

“ko có đâu, con biết mà.”

tôi ôm mẹ và nói chắc giọng đầy tự tin, tình yêu của tôi dành cho sư huynh cũng đang lớn dần, nhất là lúc này, bản thân tôi thấy hạnh phúc khi nhắc tới anh. mẹ ậm ừ về ko hào hứng lắm, rồi bỗng đổi hướng đột ngột.

“àh, Thắng khoẻ chưa con?”

“huh? sao mẹ hỏi thế?”

“thì bữa trước nó nói bị trật khớp.. khi khiêng tử ẹ..”

“khiêng tử gì nữa?”

tôi há hốc mồm vì chuyện mẹ nói, mặt cứ ngêch ra hết 1 con lừ.

“vậy là nó ko có kể con nghe. hôm mẹ đi mua cái tử áo thì gặp Thắng..nó chở mẹ về và phụ khiêng tử vào.. đang khiêng nó bỗng khụy chân và kêu đau.”

“trời àh. sao mẹ ko cho con hay?”

“mẹ tưởng nó sẽ nói con...với lại mẹ cũng lu bu nhiều việc quá.”

“chuyện lâu chưa?”

“cũng gần 3 tuần rồi.”

vậy là chuyện xảy ra trước khi tôi gặp Thắng hôm ấy, dưới tán cây bạch đàn 1 buổi chiều hoàng hôn buồn hiu. sao anh ta ko nói chuyện đó. tự dưng tôi thấy bất an làm sao.....

“Thắng nói bị trật khớp sao?”

“thì nó nói vậy.. nhưng trật khớp gì mà ko cần sửa vận gì mà 30 phút sau là nó lại đi được.”

tôi nghe trong lòng bắt đầu hoang mang, mắt tôi ngó mẹ một cách trống trải... tay tôi cũng lạnh hẫh đi.

“Yên, con sao vậy?”

“thôi con có việc đi ngay, bữa khác con lại về!”

tôi chào mẹ xong thì lao ngay ra ngoài bắt chiếc xe ôm về thẳng nhà trọ.

.....

tôi xô cửa phòng một cách vội vàng, Vân đang thay áo nên nó giật mình khi thấy tôi xông vào.

“trời ơi...chị làm em..súyt đứng tim!”

“... tấm phim đó..có kết quả chưa???”

65. Chương 65

Vừa cài nút áo cuối, Vân vừa kéo tôi ngồi xuống tấm nệm dài, tôi cũng cố gắng thở đều và giữ chút bình tĩnh.

“có hôm tuần trước rồi.”

“bệnh gì?”

“ông ấy chỉ bảo là dấu hiệu thoái hóa khớp xương gì đó.”

“ngghiêm trọng ko???”

“cũng có nguy hiểm.. nh

ưng.. ko phải của KHải mà. sao tự nhiên chị lại vậy??”

“thì..thì. ... mà, sao em biết chắc ko phải của Khải?”

“em đem hỏi rồi, anh nói ko thì là ko.”

“sao em tin?”

“hihi, anh nói nếu ko tin thì anh đưa em vô bệnh viện làm xét nghiệm cho em coi!”

tôi im lặng nhìn Vân, tôi đã tin ko phải là Khải bệnh, nhưng tôi ko nghĩ lại là 1 người khác cũng có vai trò ko kém Khải, ít ra là đối với cuộc sống mới mẻ của tôi.

“chị nghĩ là của Khải hả?”

“ko..”

“em thấy chị lạ lắm.”

tôi chưa muốn nói với Vân, dù sao cũng chỉ là cảm giác mơ hồ của riêng tôi, để con bé biết chỉ làm cho sự việc rối rắm thêm. vì thế, tôi hạ giọng cười xua đi nỗi lo trên mặt mình.

“tại ko nghe em nhắc, chị bất chợt nhớ ra nên hỏi thôi.”

“vậy sao...?”

“àh, kết cục của If you are here, Jason thế nào?”

những ý nghĩ nhảy múa trong đầu tôi ko theo 1 trật tự nào cả. tôi nhận ra hình như Jason và Thắng rất giống nhau...đột nhiên tôi muốn biết.

“hôm trước chị nói ko muốn nghe mà”

Vân nheo mắt nhìn tôi đầy nghi hoặc, tôi biết nó nhận ra sự bất ổn của tôi này giờ, chỉ là nó ko thể đoán ra tôi đang nghĩ đến điều quái quỷ gì.

“em đừng hỏi nữa. Jason... yêu Alice phải ko? họ có thành ko?”

“thành gì... cuối truyện.. Jason chết.”

lời của Vân cứ như 1 tảng đá lạnh đập vào đầu tôi, lẽ ra tôi phải chuẩn bị trước tinh thần khi nó báo kết cục buồn. sao tôi vẫn hi vọng họ sẽ có happy ending?

“ko biết chuyện gì xảy ra nhưng...chị làm em sợ quá.”

Vân nắm chặt bàn tay tôi, ánh mắt nó long lanh tôi cố cười, nhưng nghe lòng mình đông cứng lại. chưa bao giờ tôi muốn gặp Khải như lúc này.

.....

tranh thủ giờ ăn trưa, tôi gọi hẹn gặp Khải ở gần Chereston, vì cũng cách chỗ bệnh viện anh thực tập chừng 2km.

“vậy tôi đón Yên hay đến hân quán cơm?”

“anh cứ đến đó, Yên sẽ đi bộ ra. 12h30 nha.”

“ok”

cất điện thoại vào túi, tôi tháo tạp dề treo lên giá, cả buổi sáng tôi cứ chờ mãi tới giờ phút này.

“nè em, hẹn hò ai đấy??”

sư huynh đứng dựa người hơi nghiêng vào vách, hỏi giọng hơi thấp tôi mỉm cười nhưng ko đáp gì, bước lên để ra ngoài. Quân vẫn khoanh tay chặn ngay lối cửa.

“em có chút việc mà, sư huynh.”

về mặt tôi nghiêm chỉnh hơn bao giờ hết, có lẽ vì vậy mà hắn mới chịu đứng thẳng, chờ tôi lách qua. nhưng tay phải anh ta kéo nhẹ khuỷu tay trái tôi..

“chuyện gì..vậy? anh..có thể biết ko?”

“chưa phải lúc. em sẽ nói sau...”

tôi bước nhanh vừa giật tay ra khỏi tay Quân, nếu tin và yêu tôi, anh phải học cách tôn trọng việc riêng của tôi. hi vọng là sư huynh làm được chuyện đó.

.....

“Anh đợi lâu ko? Yên ko biết đi bộ lại chậm vậy..có mấy trăm mét..”

“ko sao, tôi cũng vừa đến.”

Khải vẫn giữ thái độ điềm tĩnh đến ko thể nào đoán được là anh đang che giấu điều gì trong đầu.. dù đã thân nhau gần nửa năm, hiểu thì cũng hiểu chút chút, nhưng tôi vẫn thấy Khải như 1 con ốc với lớp vỏ cứng ko ai xuyên nổi.

“Yên hỏi anh chuyện này được ko?”

“khi Yên hẹn gặp thì tôi biết là có việc rồi. nếu tôi nói ko thì Yên có bỏ ý định hỏi ko?”

“.. nếu anh ko muốn nói, Yên sẽ tìm cách khác để biết.”

“Yên hỏi đi.”

“Thắng..ko sao chứ?”

giọng tôi run run, khác hẳn lần trước hỏi câu tương tự với Khải ở cầu thang khu trọ. nét mặt Khải hơi nhạt đi, nếu ko muốn nói là tái, về gì đó như là gặp tình huống ngoài dự đoán.

“Yên quan tâm sức khỏe bọn tôi từ khi nào vậy?”

“anh trả lời câu hỏi của Yên đi.”

66. Chương 66

tôi vẫn giữ tròn mắt thẳng 1 hướng, kiên quyết chờ câu trả lời, Khải cũng chẳng kém gì, mắt nhìn tôi dăm dăm ko chút dao động. chúng tôi cứ như thế khoảng hơn nửa phút, thì Khải mới mở miệng.

“Yên khác Vân quá.”

“anh đừng nói lảng đi. Thắng.....ko bệnh gì chứ?”

“Vân ngang tàng, xông xáo, mà lại dễ thuyết phục, còn Yên cứ nhún nhường nhưng lại vững vàng cứng cáp như cây xương rồng.”

rằmmmm. tôi vừa.. đập bàn. thật ra tôi ko có định làm như vậy, chỉ vì..tôi đang cần biết sự thật mà anh ta lại cứ tránh né đi.

“anh nghĩ Yên rảnh rỗi ngồi đây nghe anh miêu tả tính cách của bọn Yên hay sao??”

“.....”

“Yên đã bảo nếu anh ko muốn nói, Yên sẽ tìm cách khác. chính anh bảo Yên hỏi đi.”

“.....”

“anh biết Yên ghét sự im lặng của anh lắm ko? anh ôm mọi việc trong đầu, để mặc người ta cứ phải suy đoán”

“vậy thì đừng suy đoán”

tôi đến tức điên với cái...gã này. ko hiểu sao tôi từng tơ tưởng yêu thương anh ta cơ chứ. có lẽ tôi thật sai lầm khi nghĩ rằng có thể hỏi ra điều gì đó ở Khải, đúng là 1 sai lầm.

“10 phút nữa Yên phải làm ca chiều, thôi dừng ở đây. coi như Yên làm phiền anh.”

tôi dần tờ bạc trả tiền bữa cơm lên bàn, rồi đứng dậy, trong lòng vừa giận vừa hụt hẫng vô cùng, chợt Khải chụp lấy cổ tay tôi..

“Yên ngồi xuống đi, tôi nói.”

.....

phải mất ít lâu tôi mới lấy lại trạng thái cân bằng để ăn tiếp đĩa cơm phần, giọng Khải vẫn ầm ầm trầm mà sao tôi nghe như sấm sét. những ý nghĩ mơ hồ giờ đã hiện ra rất rõ. tấm phim đó là của Thắng. chính anh chàng bánh trai, nhiều chuyện và bí hiểm ấy.

“do lúc bé bị nứt xương ko xử lý tốt, nên nó bị viêm xương mạn tính suốt 7 năm..”

“trời... ko nghiêm trọng chứ?”

“bây giờ thì thành thoái hóa khớp rồi.. phải thay..nếu ko muốn tàn phế.”

Khải nói rất đều, nét mặt anh nặng nề ko thể tả, tôi bỏ luôn ko ăn nổi nữa.

“thay khớp?”

“uh.. đi nước ngoài phẫu thuật thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn..”

“nếu vậy thì kết quả sẽ tốt chứ?”

tôi nhìn Khải chờ đợi, cố hi vọng vào 1 tình hình khả quan, ít ra nó ko phải bệnh ung thư hay nan y gì đó, ặc ặc.

“có thể.”

“mà bị vậy sao hấn còn ham chơi tennis vậy trời..có ảnh hưởng ko anh..?”

“có chứ. vì vậy, tôi luôn ko muốn nó chơi..”

“sao anh ko cản??”

“nó chơi ko phải chỉ vì thích, còn vì kiếm được tiền..”

“hả?”

“uh, những khoản tiền ko ít..”

Khải nói nhưng mắt anh ko nhìn tôi, ngó mông lung ra hướng cửa rồi 1 lúc sau, căn dặn tôi bằng giọng hơi van nài.

“nhưng Yên hãy xem như ko biết gì và đừng hỏi Thắng gì cả. Yên hiểu ko?”

“uh, hiểu mà.”

“Yên ăn hết đi, cũng trễ giờ chiều rồi. tôi đưa Yên về.”

“ko sao, anh cứ đi trước đi. gần đây thôi chứ có xa đâu..”

mặc dù tôi đã nói vậy nhưng Khải vẫn chờ tôi ăn hết đĩa cơm, rồi cùng tôi ra tới cửa quán..tôi phải đẩy Khải đi và bảo rằng muốn tự mình về, anh mới chịu lấy xe đi.. bóng Khải cũng đơn độc như Thắng vậy. tôi tự hỏi họ có phải luôn ở gần nhau ko, sao ai cũng có vẻ đang sống 1 thế giới riêng hết..chuông điện thoại tôi chợt reo, số máy của sư huynh.

“em muốn bỏ việc hôm nay luôn sao??”

“tự nhiên...em muốn nghỉ. anh cho em nghỉ chiều nay nha.”

“hả??”

“sorry bếp trưởng!”

tôi nói nhanh rồi tắt máy gấp trước khi gã phát xít trong hần lại hiện lên thể nào cũng bắt tôi về bếp cho coi. nhưng lúc này tôi chẳng có tâm trí nào để làm việc nữa hết, tôi đã quá..vô tâm với Thắng.

.....

ngẫm ngợi thế nào, tôi bắt 1 chuyến xe tới sân tennis hôm trước, tôi ko biết tại sao, có lẽ tôi muốn nhìn thấy Thắng. mặc dù lẽ ra giờ này anh ta phải đang ở cơ quan mới đúng..

“chị tìm ai đấy?”

một thanh niên trẻ có vẻ như là nhân viên của sân lên tiếng hỏi khi thấy tôi lóng ngóng ngó tới ngó lui.

“àh... tôi..tìm người quen..”

“tên gì? đánh hôm nay sao?”

“tôi ko chắc nữa..anh..có biết Thắng ko?”

67. Chương 67

tôi chỉ hỏi hủ hơ vậy thôi, chứ ko lẽ ai ở cái sân này cũng biết anh chàng ấy dù cho hần có túc trực thường xuyên lắm đi nữa.

“Thắng hả? hôm nay bị đau chân, ảnh qua bên kia đánh bi-da rồi!” cậu thanh niên trả lời và chỉ tay sang phòng bi-da cách chỗ tôi đứng vài chục mét, tôi gật đầu cảm ơn rồi quay sang hướng đó.

ko ngờ hần nổi tiếng vậy, ặc ặc. mà...đau chân ư?..

.....

phòng bi-da ko rộng lắm nên tôi dễ dàng tìm ra Thắng, đang mặc cái áo thun hần hay mặc khi đánh banh, và chiếc quần jean dài.

“giờ này ko làm việc mà ở đây đánh bi-da hả?” nghe tiếng tôi, Thắng ngẩng lên cho thấy bộ mặt ngạc nhiên tột cùng, đôi mắt mở to thật sáng.

“Yên..? sao tới đây?”

“tự nhiên buồn...muốn chơi tennis!”

“cái gì?”

Thắng chống cây gậy chơi bi-da xuống sàn, hỏi lớn, rồi bật cười nghiêng đầu ngó tôi.

“ko được sao?”

“thứ nhất, tôi ko tin Yên muốn chơi. thứ hai, dù có thực là vậy, hôm nay tôi ko chơi với Yên được.”

theo phản xạ, tôi nhìn ngay xuống chân Thắng, nỗi lo lắng dồn hết lên mặt.

“chân đau lắm hả?”

“sao biết tôi bị đau chân mà ko phải đau tay, đau đầu,đau...tim?”

tên nhiều chuyện này vẫn còn khả năng giỡn được, trời ơi. nhưng vì Khải đã dặn dò, tôi phải tỏ ra tự nhiên 1 chút.

“thì ban nãy cái cậu nhân viên sân tennis nói..chính cậu ta chỉ tôi qua đây chứ ai.”

“ủa dzị hả? hehe..”

“chân bị sao vậy?”

“căng cơ. dạo này chắc chơi nhiều quá nên bị căng cơ hoài.”

“căng cơ ?”

tôi nheo mắt hỏi gặng, mắt Thắng vẫn sáng và tỉnh táo, ko có chút bối rối gì. tôi đến phục khả năng che giấu của anh ta.

“uh. mấy tuần trước khiêng tủ cho nhà Yên cũng bị.”

câu Thắng nói khiến tôi thấy hơi bất ngờ, tôi cứ tưởng hấn muốn giấu biến chuyện đó đi chứ. vậy mà cuối cùng cũng khai ra..?

“Yên biết vụ đó rồi hả? gặp mẹ rồi hả?”

“uh.. sao anh ko kể cho tôi sớm hơn?”

“ko nhớ. mà giờ cũng nói rồi, ko trả công tôi gì sao?”

Thắng đáp nhanh rồi nhe răng cười, cầm cây gậy lên tiếp tục nhấm mấy hòn bi trên bàn. tôi chỉ đứng nhìn anh ta với đủ thứ suy nghĩ lộn xộn.

“mục tiêu sống của anh là gì vậy?”

bất chợt tôi hỏi 1 câu ko ăn nhập gì, lại là 1 câu hơi triết lý, Thắng vừa thực xong 1 quả, khựng lại khi nghe câu hỏi. sau đó Thắng đem cất cây gậy, trả tiền bàn bi-da rồi kéo tôi đi.

“chúng ta đi ăn thôi”

.....

4h chiều. Thắng đưa tôi tới 1 quán ốc trong hẻm đường Nguyễn Đình Chiểu. hấn gọi thêm 2 chai bia nữa, tôi cũng chẳng phản đối, còn tự rót 1 ly đầy..

“cạn đi, vì tình yêu của chúng ta!”

“gì hả?”

“giỡn thôi, I know you have a boyfriend.”

Thắng chạm ly vào ly tôi nghe cốc 1 tiếng, cười nhả nhổ rồi ực đến gần nửa ly bia. tôi cũng cầm ly của mình lên uống 1 ngụm khá nhiều.

“sao Yên lại hỏi tôi câu ấy?”

“thắc mắc thì hỏi.”

“coi ra Yên đã biết chuyện gì rồi.”

lời Thắng nói giống như cảnh sát đánh đòn tâm lý buộc tội thủ phạm, khiến tôi trở nên lúng túng..

“biết gì đâu.”

“nếu mục tiêu của tôi là... vô địch Wimbledon thì sao?^^”

“có sao đâu, cũng hay mà...hehe..nào, cạ, vì giải vô địch Wimbledon của anh!”

tôi cố tỏ ra thản nhiên để Thắng ko nghi ngờ, nhưng hình như tôi càng hành động hay nói gì càng dễ lộ ra sự ko bình thường của mình.

ack ack.

“tự nhiên.. vui vẻ với tôi thế?”

“....”

“nói đi, có chuyện gì?”

tôi cười trừ, cho 1 con ốc vào miệng nút, ngoáy đi chỗ khác. Thắng vẫn nhìn tôi chăm chăm.

68. Chương 68

biết rằng nếu ko chịu giải thích gì đó, có lẽ anh chàng này sẽ chẳng chịu bỏ qua, tôi đành tìm cách nói lòng vòng.

“tháng sau tôi nghỉ ở Chereston rồi..”

“ah há.. sang Windsor?”

“chưa biết nữa.”

“cứ qua đó đi, tôi nói ông Hải cho..”

hình như ông Hải là ông mặc áo thun trắng hôm nọ, giám đốc điều hành của Windsor, trong hội TNR club.. tôi lắc đầu khẽ.

“ko cần đâu, tôi sẽ tự nộp đơn vào. nếu họ thấy ok thì nhận thôi.”

“sao Yên cứ phải chọn con đường dài hơn, khó đi hơn trong khi đã có con đường tắt sẵn ỉnh?”

“đi đường dài thì khi tới đích ta sẽ thấy chân vững vàng hơn.”

“mất thời gian!”

“còn trẻ mà, sợ gì thiếu thời..”

đang nói, tôi chợt nhận ra hình như mình đang chạm vào nỗi đau của Thắng, tôi im bật. còn Thắng lại nở 1 nụ cười nửa miệng, khinh khỉnh.

“Yên nên biết rằng đôi lúc ta chỉ có thể chọn đường tắt để đi mà thôi.”

“vậy anh đang đi đường tắt? đi đến đâu?”

“đến nơi có tiền. chỉ cần có đủ tiền...”

“sao phải cần tiền?” Thắng chống cằm nhìn tôi cười, chẳng thèm trả lời, giọng tôi vừa tức vừa giận..

“sao anh luôn có vẻ bí hiểm vậy? cả Khải nữa. chỉ giỏi làm người ta lo lắng và nhức đầu.”

“lo lắng cái gì?”

“bệnh của anh.”

cuối cùng tôi cũng ko chịu nổi mà nói ra. mặc kệ những gì Khải dặn, chẳng nào sớm muộn gì hắn cũng phải cho tôi biết chứ.

“bệnh của tôi???” Thắng đang uống ly bia bỗng sặc ra, như thể anh ta bị sốc trước những gì tôi vừa nói.

“đừng ôm một mình nữa... tôi biết chẳng giúp gì được nhưng...có thêm người chia sẻ cũng tốt mà...”

“khoan.. tôi bệnh gì hả?”

“viêm xương.. rồi thoái khớp hóa gì đó...”

“thoái hóa khớp do viêm xương mạn tính.”

“uh đúng rồi.”

ngay sau khi tôi xác nhận căn bệnh Thắng nói, tôi nhận ra có cái gì đó ko theo suy đoán của tôi. Thắng ko cho thấy là anh ta bị xúc động trước việc tôi nhắc tới bệnh tình của hấn, mà hình như có vẻ gì đó ngỡ ngàng, từ ngỡ ngàng chuyển sang điềm nhiên, rồi cười haha..

“thật tếu lâm”

“sao?”

“uh, tôi bệnh đó, Yên có...bỏ lão bếp trưởng đó để yêu tôi ko?”

“đừng giỡn kỳ cục.”

“hèn gì tự nhiên bữa nay tốt với tôi vậy..”

“anh ko bệnh sao?”

ko biết diễn tả cảm nghĩ của tôi thế nào, nhưng thái độ và phản ứng của Thắng làm tôi thấy khó hiểu.. mặt tôi bây giờ chắc là trông rất...ngu!

“Yên trả lời câu hỏi đó trước đi.”

“hả?”

“nếu tôi bệnh, Yên có ..dành cho tôi chút tình yêu nào ko?”

“nếu..? nghĩa là ko?”

“ack, làm ơn trả lời đi chị hai.”

“nếu vì anh bệnh mà yêu anh thì đâu phải tình yêu, là sự thương cảm hoặc...thương hại thôi.”

“trời ơi, có cần tàn nhẫn vậy ko????”

Thắng làm mặt đau khổ, rồi gục đầu xuống bàn, giả vờ khóc rưng rức. bộ dạng này của hấn bắt đầu khiến tôi càng tin hấn khỏe như voi!

“nếu ko phải anh, thì là ai chứ..”

thực ra câu hỏi đó tôi chỉ buột miệng nói thôi, ko ngờ Thắng có vẻ bị bắt bài, hấn ngưng mọi cử động và đầu vẫn gục dưới bàn. tôi bèn dùng tay lôi anh ta dậy..

“làm ơn đi, các anh làm tôi nhức đầu quá!”

Thắng xúc 1 con nghêu, cho vào miệng nhai chóp chép, có vẻ đang suy nghĩ.. tôi vẫn chờ đợi nhìn anh ta.

“vì hấn đã dám đem tôi ra thế mạng, nên tôi ko việc gì phải giấu nữa.”

“ý anh là sao?”

“nhưng Yên đừng nói với con bé kia, với tính cách của Vân, chắc sẽ ko ổn đâu.”

“vậy là.....”

“Yên có biết tôi đánh tennis chỉ thua ai ko?”

“..ko...”

“nếu ko phải hấn bị thoái hóa khớp, có lẽ giờ vẫn còn cùng tôi mỗi chiều lên sân banh..”

tìm tôi bỗng dừng như ngừng đập. Vân, bằng tình yêu của nó, đã linh cảm đúng..chỉ có tôi nghĩ mù lù, có lẽ vì với tôi chẳng có tình yêu nào dành cho họ. người mà Thắng đang nói tới, chỉ có thể là anh, chàng bác sĩ lạnh lùng có đôi mắt sâu và buồn với vợ.

69. Chương 69

cách Thắng nói với tôi về bệnh của Khải có vẻ rõ ràng hơn là cái cách Khải nói về bệnh của Thắng..(nói dối) trời ơi. trong 1 ngày tôi phải nghe 2 sự thật trái ngược nhau, tôi cũng ko tin là mình lại còn tỉnh táo chứ ko phát điên sau vụ này.

“năm Khải 17 tuổi, hần xin được 1 việc nhặt banh trong sân quần vợt, rồi dắt tôi theo làm luôn, khi đó tôi được 14 tuổi. ngay từ lần đầu tiên vào sân xem người ta đánh thì tôi đã mê tít môn ấy.”

“uh...”

“có 1 lần tôi nằng nặc đòi chơi...hần mới liền thuê sân cho 2 đứa, đánh miết quên thời gian tới gần 10h đêm thì Khải bị nứt xương trong 1 lần chạy để đỡ banh..”

“trời ạch.”

Thắng rót sạch hết bia trong chai, gọi thêm 1 chai khác, tôi có thể cảm nhận về tội lỗi trong mắt Thắng khi anh ta kể câu chuyện này.

“thầy quản lý nhà mở khó tính lắm, vì sợ bị la nên tôi và Khải giấu, nói hần chỉ bị bong gân. hậu quả là hần chịu đau suốt 2 ngày sau mới nhập viện để bó bột”

“...vậy nên bị viêm xương mạn tính phải ko?”

“uh , suốt 7 năm.”

trả lời tôi bằng 1 giọng rất thấp, Thắng đưa tay bóp trán, những nổi dằn vặt phần nào đó lộ ra..

“và bây giờ thì biến chứng thành thoái hóa khớp?”

“chính xác”

“nghe nói thay khớp thì sẽ ổn?”

“nửa tháng nữa, chúng tôi sẽ đi.”

“đi nước ngoài phẫu thuật à?”

“uh. nếu chậm nữa thì Khải ngồi xe lăn cả đời.”

tôi khê gật đầu, nếu theo cách mà họ nói, thì căn bệnh này ít ra vẫn còn cách xử lý..và tình hình có vẻ cũng khả quan. tôi thấy an tâm hơn 1 chút.

“thế sao hôm trước hỏi, anh lại cười còn bảo Khải ko sao?”

“tôi cười để đánh lạc hướng Yên. phần khác cười vì...Yên chỉ tìm tôi khi chuyện đó liên quan Khải..”

“chứ anh nghĩ tôi nên tìm anh vì chuyện gì chứ?”

Thắng cười ko đáp, nhìn tôi rồi ăn hết số nghêu ốc trên bàn, gọi tính tiền và sau đó đưa tôi về.

....

trên đường đi Thắng kể vài chuyện hồi bé của họ, chuyện nào Khải cũng là 1 anh hùng...còn Thắng như 1 đứa em trai hay gây rắc rối. tôi vì ngồi sau nên ko thấy mặt Thắng, nhưng có thể nghe thấy sự xúc động khi anh ta kể về Khải. tôi đứng chờ Thắng gửi xe vào bãi để hỏi vụ của Vân.

“nửa tháng nữa 2 người đi, ko lẽ giấu Vân luôn?”

“Khải đã gán mác bệnh nhân cho tôi để có cớ ra đi.. thật may là cuối cùng hần cũng chịu nghĩ tới chuyện đi.. ”

“thật may?”

“hần cứ nghĩ có thể dùng thuốc để kìm hãm.. mà tôi nghe ông trưởng khoa, thầy của Khải, nói thuốc chỉ làm tình trạng tệ hơn..”

khi Thắng nói điều này thì tôi cũng nhớ ra chuyện hay gặp Khải với mấy bịch thuốc, giờ mới thấy thái độ Khải khi ấy ko được tự nhiên lắm..

“thì ra anh ấy mua thuốc nhiều vậy là để tự uống?”

“cái lão ấy..ỷ mình là bác sĩ nên đem bản thân ra thí nghiệm luôn..Ặc Ặc..”

“sao phải vậy mà ko chịu đi thay khớp sớm hơn?”

“Yên nghĩ chuyện đi nước ngoài, lại còn nhập viện điều trị, ko tốn đồng nào sao?”

“àh, vì chưa có..tiền hả?”

Thắng nhìn tôi cười, ánh nhìn của 1 người già dặn hơn dành cho 1 cô gái ngây thơ, tôi thầm cảm ơn số phận đã ko bắt Thắng giống như Jason, điều tôi vừa nhận ra cách đây ko lâu, rằng cách sống của Thắng và Jason sao mà gần như nhau quá.

“vậy sao anh lại thích sống như Jason?”

“hả?”

Thắng kêu hơi lớn giọng, có lẽ vì tôi hỏi đột ngột. đúng là hôm nay tôi có nhiều câu hỏi khó hiểu quá...tôi còn thấy stress nói chỉ là Thắng.

“trong If you are here đó. nên tôi cũng nghĩ anh bệnh giống Jason.^^”

“haha.. cũng có lý. nhưng ko đến mức bị kịch dị đầu chị hai. thôi vào tắm đi, có mùi rồi đó. hehe.”

anh chàng mơ giấc mơ vô địch Wimbledon đẩy tôi vào hướng khu A, còn mình thì bước sang khu B. mặc dù tôi tin những gì Thắng nói là anh ta ko sao, nhưng vẫn có cái gì đó uẩn khúc trong Thắng....những khoảnh khắc trầm tư và đôi mắt xa xăm vô định ấy.

whew...

.....

“chị trốn việc đi đâu vậy?”

Vân hỏi ngay khi mới thấy tôi ló đầu vào phòng, tôi vẫn đang suy nghĩ chuyện Thắng và Khải nên hơi ậm ừ.

“ah...uh..chị..ủa mà sao em nói chị trốn việc?!”

“bếp trưởng SH tới kiểm chị lúc 6h mấy áh!”

“gì hả?”

Vân bảo tôi nó thấy Quân sư huynh ngồi trên xe chờ tôi từ hơn 6h, nhưng đến gần 7h thì nó mới xuống bảo anh ta đi về đi, rằng khi nào tôi về sẽ nhắn tôi gọi lại. ôi trời, tôi đâu có biết hắn tìm tôi đâu. biết tội, tôi ôm cái điện thoại chạy ra ngoài gọi ngay cho Quân.

hắn trả lời máy bằng giọng cọc lốc.

“anh tìm em phải ko?”

“em muốn ăn đòn phải ko?”

“huh? chuyện em nghĩ chiều nay àh? em có việc mù.”

“thôi kệ em!”

nói xong câu đó, Quân tắt máy luôn, khiến tôi hụt hẫng dễ sợ. ko hỏi được là chuyện gì nữa, nếu hỏi có khi tôi sẽ nói mà. lão sư huynh đáng ghét.

70. Chương 70

cả buổi sáng hôm sau, bếp trưởng bạn trai chẳng thèm nói với tôi câu nào, đàn ông con trai hai mươi mấy tuổi đầu mà như con nít. nhỏ mọn thấy ớn. đợi đến buổi trưa vắng người, tôi chạy theo túm áo gã.

“anh giận gì thì nói chứ...”

“giận gì em. tôi ko có rảnh.”

“rõ ràng là anh giận chuyện hôm qua em nghỉ và để anh chờ.”

“em cũng biết là để anh chờ sao? em cúp máy trước khi anh hỏi tại sao lại nghỉ nữa! em ko coi anh là bếp trưởng thì thôi đi, ngay cả...bạn trai cũng ko được!”

mặt Quân đỏ lên vẻ giận lắm, mà ko biết xử tôi làm sao, nếu là trước đây, chắc hẳn phạt tôi ăn súp ngọt, lau dọn gian bếp 1 mình hay trừ lương gì đấy. còn bây giờ, chắc ... xót!

“vậy thì em sorry, anh đừng giận như...con gái vậy!”

“em ...ko sợ anh sao hả?”

Quân bặm miệng véo tai tôi rõ đau, hic, bạo lực, bạo lực quá đi. thấy tôi méo máo nhăn mặt, hẳn mới chịu thả tôi ra và hỏi dịu giọng.

“nhưng rốt cục là có chuyện gì?”

“uh...chuyện Thắng...à ko, chuyện Khải”

“...?? họ là... 2 người ở cùng khu trọ của em?”

“đúng rồi... chuyện cũng quan trọng.. nói nhỏ anh nghe, hổng được nói với ai!”

tôi làm ra vẻ bí mật, Quân liền rụt vai và hạ thấp người để ghé tai gần sát miệng lắng nghe tôi..bộ dạng đó làm tôi buồn cười quá chừng, tôi bảo anh ta ko cần phải thế, chỉ bảo hãy ngồi xuống để tôi kể rõ ràng à nghe. nghe xong mọi chuyện, hẳn tỏ ra thông cảm, nhưng cũng chẳng có ý kiến gì. có vẻ như suy nghĩ gì đó.. rồi bỗng tắc lưỡi.

“hèn gì.. hẳn liều lĩnh vậy..”

“anh nói gì vậy, sư huynh?” tôi gọi giật thì Quân giật mình, ngó tôi 1 hồi, hình như hẳn biết cái gì đó.

“anh chàng Thắng đó, quen biết toàn đại gia, cán bộ cấp cao ko đấy.”

“vậy hả?uhm.. em cũng thấy mấy người anh ta quen ko phải tầm thường.”

“anh ta móc nối mối quan hệ ko chính qui, kiếm được chẳng ít tiền.”

“ko chính qui là sao?”

“thì là phi pháp.”

“GÌ CHỨ?!!!!!!!”

tôi la lên hốt hoảng với 2 từ “phi pháp”, ặc ặc. sư huynh John Quân phải bặm miệng tôi lại và sụyt 1 tiếng nhỏ. tôi vẫn chưa bình tĩnh được.

“sao...phi pháp..? phi pháp là sao??”

“thì ai cần trốn thuế, ai cần xin việc vô cơ quan, công ty..., một số vụ xây dựng chưa có giấy phép... đều thông qua Thắng. mọi giao dịch có khi chỉ diễn ra trong tích tắc ngay trên sân banh.”

“ghê vậy sao trời?!? ý anh là...hối lộ cán bộ?”

“chuyện đó... em chỉ biết vậy là được rồi. nhưng may mà anh ta chưa bị tóm vô nhà đá!”

tôi bắt đầu hiểu ra cái vẻ bí ẩn của Thắng, cả cái việc Khải ko đồng tình để Thắng đến sân tennis thường xuyên. hóa ra ở đó, ko chỉ có thể thao...hèn chi Thắng có vẻ ko biết ngày mai mình sẽ ra sao, hẳn sợ rằng

1 lúc nào đó sẽ ngồi tù...tất cả việc Thắng làm chỉ để có tiền chữa cho Khải...bởi hắn luôn nghĩ rằng bệnh Khải là do hắn gây ra. bây giờ thì tất cả mọi cảm giác mơ hồ của tôi đều đã khai thông sau chuyện mà Quân cho tôi biết. cả việc Thắng nói hắn tiếp cận ai đều có mục đích..

“sao anh biết những việc đó?”

“mấy người đó anh cũng quen. em ko nhớ anh cũng nổi tiếng là 1 tay vợt xịn sao?”

“xịn gì, thua trắng 2-0 luôn!”

tôi trề môi chê làm Quân nóng mặt, hắn đứng dậy phủi quần, rồi đi luôn 1 mạch tới kho lạnh sau bếp..ko hiểu sao từ lúc phát hiện sư huynh ko hung bạo như vẻ bên ngoài, lại hay xấu hổ kiểu trẻ con, tôi đâm ra thích chọc quê hắn.

.....

buổi chiều tối đó cái phòng tắm bên khu A của tôi lại kẹt cứng, Vân bảo tôi sang khu B thử xem sao..do vậy tôi ôm bộ đồ và chai sữa tắm đi qua đó. chỗ nhà tắm khu B nằm khuất sau góc cầu thang, cách 1 dãy tường cũ, khi tôi vừa tới chỗ bức tường thì đã nghe giọng trầm ấm rất quen, và rất ấn tượng với tôi...giọng của Khải.

“chân còn căng cơ nữa ko?..mày nghỉ chơi đi, coi chừng..giống tao..”

“hết rồi. dạo này tao ko chơi nữa..vì vụ đó xong rồi.., hehe”

“đã nói đừng làm mà, mày ko nghe hả?”

“ko làm sao có tiền đi?”

“TAO NÓI KO CẦN ĐI MÀ.”

tiếng Khải quát to đến nỗi tôi đánh rơi cả chai sữa Double rich xuống, vì giật mình. có lẽ nghe động nên họ lập tức chạy ra xem ai đang núp sau bức tường

“Yên?? làm gì ở đây?”

Khải hỏi tôi với 1 nỗi lo âu thoáng qua, còn Thắng có hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười ngay sau đó...hắn cho tay vào túi quần sọt, vắt cái áo thun qua vai, nói giọng hơi đùa.

“thế là nghe hết rồi nhá. phải mà Yên nghe được chuyện hay ho hơn nhỉ”

“chuyện gì hay ho?”

“chẳng hạn..chuyện 2 anh em cùng yêu 1 người..”

“gì hả?”

tôi ngóac mồm hỏi Thắng, trong khi Khải nắm cổ anh ta lôi xuống, hai vành tai anh hơi đỏ lên.....

71. Chương 71

cả 3 chúng tôi, ai cũng ôm theo quần áo, xà bông..tùm lum.. nhưng lại ko chờ phòng tắm nữa, mà đi ra quán café trong căn tin sân trọ ngồi. khoảng gần 8h tối mà trăng đã sáng vàng vạc. tôi nói bằng quơ để xua đi sự tĩnh lặng giữa 3 người..

“hôm nay ngày rằm thì phải...”

“Yên ko muốn hỏi tôi gì sao?”

Khải nói thấp giọng, nhìn tôi nhưng có cái gì đó lơ đãng lắm. Thắng rút 1 điếu thuốc, rồi châm lửa rít hơi khói dài ko nói gì.

“sao anh lại gạt Yên?”

“nếu Thắng bệnh thì .. dễ nghe hơn.”

Khải vừa dứt lời, Thắng liền ho ngay như bị sặc khói, quay sang la lối.

“dễ nghe con khỉ, mày muốn Yên thương hại tao hả?”

“vì .. Vân nữa.” Khải nhắc Vân bằng 1 thái độ khá buồn, tôi liền chen ngang..

“anh ko muốn Vân lo phải ko?”

“khi Vân phát hiện bệnh án, cô ấy đã cho sự hoang mang rất rõ....Vân đang năm cuối, tôi chẳng muốn làm ảnh hưởng..”

“nhưng...”

tôi định nói gì đó, mà lại ko biết nói gì, nên thôi. vì dù sao thì Khải cũng có lý khi muốn giấu Vân...chắc anh biết khi nói mạnh miệng thì Vân sẽ tin, nên bảo sẽ dắt nó cùng đi xét nghiệm.. và đúng là con bé ko nghi ngờ gì.

“tôi bệnh thì có thể chữa, nhưng nếu Thắng bị bắt thì ai cứu nổi.”

“cái miệng mày..lúc nào cũng nói xui... mày nói làm Yên nhức đầu thêm chứ ích gì?”

“Yên biết rồi. ko cần giấu. hình như Thắng chỉ còn mỗi cách đó...phải ko?”

khi tôi nói hết câu, cả hai người họ đều nhìn tôi trân trân, chắc họ ko hiểu sao tôi có thể biết chuyện mà họ đang nói.

“Yên biết gì?”

“thì biết hết. tóm lại, anh hãy đi đi, Khải.. và rồi trở về thật khỏe mạnh.. Yên muốn nhìn thấy anh đánh tennis ra sao...”

“.....hai người ở lại, tôi đi tắm”

Khải tự nhiên đứng dậy, sau đó bỏ đi, nhưng thay vì hướng nhà tắm, anh đi thẳng lên cầu thang..tôi nhìn theo Khải 1 lúc rồi mới hỏi Thắng.

“anh ấy sẽ đi chứ?”

“ko biết. hấn chưa bao giờ chịu dùng tiền của tôi..”

Thắng nhún vai, dụi tắt điều thuốc rồi uống 1 ngụm cà phê. ly tắt ép của tôi thì đã cạn từ nãy giờ..

“uh.. còn anh đó, sau vụ này thì cũng..đừng liều nữa ...”

“lẽ ra tay bếp trưởng đó đừng cho Yên biết những chuyện ko nên biết..”

“sao anh nghĩ là Quân nói?”

“ko phải gã đó thì ai.”

“hihi..”

tôi chỉ còn cách cười thừa nhận kể tình báo là sư huynh. Thắng vuốt mái tóc ngược ra sau, hít 1 hơi sâu...

“nếu đã biết, vậy chắc Yên cũng hiểu tại sao tôi thích sống như Jason.”

tôi khẽ gạt đầu. chưa bao giờ tôi thấy hiểu Thắng, thương Thắng như lúc này hơn cả khi nghĩ là anh ta bệnh. một chàng trai còn rất trẻ nhưng đã phải chọn con đường khó để đi, vì 1 lỗi lầm trong quá khứ..

“anh cho tôi mượn quyển truyện lại đi. chưa đọc xong anh đã đòi rồi.”

“là Khải đòi, hấn sợ Vân nghĩ lung tung...”

“Khải yêu Vân thật lòng hen..”

“hi vọng là vậy.”

“huh??? sao lại hi vọng??” thay vì trả lời câu tôi hỏi, Thắng lại hỏi 1 chuyện khác.

“mấy hôm trước khi Yên rủ tôi đi Parkson games, Yên có gặp Khải ko?”

“hình như có.. gặp trong quán cơm bên cạnh nè.”

“hôm đó về hẳn hỏi tôi – “Yên giống Alice quá, phải ko?” ..”

“ủa, tôi giống Alice sao? ặc ặc..”

thật ra tôi chỉ mới đọc tới khúc Alice xuất hiện, tôi còn ko rõ cô ấy tính cách ra làm sao.. ko ngờ mình cũng giống 1 nhân vật nữ chính, hehe.

“Yên là Alice của tôi, cũng là Alice của Khải...”

“là sao??”

“tôi nghĩ trong lòng hẳn có tình yêu nào đó dành cho Yên..” ánh trăng ngoài kia vẫn sáng lắm, mà sao tôi thấy đầu óc mình mù mịt và...rối rắm...

“nhưng chắc là chỉ 1 chút thôi...sau vụ Vân sốt vó vì tập bệnh án, hẳn biết tình yêu lớn nhất là ở đâu rồi.”

tôi thở dài, uống ly tắc nhặt nhách vì toàn là trà đá Thắng thật ngốc, hẳn ko hiểu rằng chuyện đó dù có hay ko, cũng chẳng còn ảnh hưởng gì tới tôi nữa, vì tôi đã có Quân, còn Khải cũng có Vân....tôi chỉ nghĩ nhiều về tình yêu của Thắng. suy cho cùng, người cô đơn và đáng thương nhất, lại chỉ có 1 mình Thắng. vì nghĩ rằng Khải cũng yêu tôi, anh ta bỗng tự dừng bỏ cuộc, ko còn chút động lực nào.. ngay cả lúc này, cơ hội có thể cho tôi biết tình cảm thực sự của mình, hẳn lại chỉ dành lời để nói thay Khải.

“lần anh bảo tôi hứa 2 tháng ko yêu ai, vì sau 2 tháng kiếm đủ tiền anh sẽ ko nhúng tay vào mấy vụ đó nữa đúng ko?”

dù Thắng ko đáp nhưng tôi biết tôi đã đoán trúng, qua ánh mắt hẳn nhìn ra đường tiếc nuối, qua nụ cười nhặt trên môi hẳn nữa.. nhặt như nước tắt trong ly của tôi.....

72. Chương 72

“hôm nay tôi có chuyện cần thông báo!”

Quân vỗ tay ra hiệu kêu gọi mọi người tập hợp, khiến tất cả đều dừng công việc đang làm, tụ về chỗ bếp trưởng đang đứng..

“kể từ tuần sau thì Yên sẽ ko còn làm ở đây nữa.”

“sao..sao?”

“ủa sao vậy?”

“thiệt hông Yên?”

những người còn lại trong bếp đều xôn xao quay sang tôi, họ tỏ ra rất bất ngờ..nhỏ Dung cầm cổ tay lôi lay lay.

“có buồn gì mình hay ai ở đây ko mà nghĩ vậy?”

“trời, ko có đâu.. Yên đi vì...vì...”

tôi bối rối ko biết giải thích sao, thậm chí gã sư huynh ko chịu nói trước để tôi còn chuẩn bị lý do..và tình thần..

“tại bếp trưởng phải ko?”

chị Trinh bỗng lên tiếng làm tôi và Quân đều hết hồn, mặt hấn đỏ gấc lên còn tôi thì chắc cũng ko hơn gì. thấy tôi ko phản ứng được câu nào, chị Trinh quay sang sư huynh trách móc.

“bếp trưởng khó khăn quá làm con nhỏ sợ rồi thấy ko?”

“tôi...”

“chắc là cậu đã quá mệt quá rồi...hoặc làm gì đó khiến nó buồn..”

tôi với tay định kéo chị Trinh lại, bảo chị đừng đổ tội cho Quân nữa nhưng trước khi tôi kịp làm chuyện đó, hấn đã thốt lên câu khiến ai cũng chưng hửng..

“trời ơi..tôi có làm gì cô ấy đâu.. tôi chỉ...yêu cô ấy thôi mà!”

cả đám người trong bếp phản ứng giống như nghe tin đại chiến thế giới, họ há hốc miệng, trợn mắt nhìn bếp trưởng, rồi nhìn tôi..sư huynh đi từ chỗ anh ta sang chỗ tôi, rồi cầm tay tôi nắm chặt, hít 1 hơi sâu Quân nói đồng dạng như..phát xít.

“làm gì nhìn ghê vậy? bộ chưa thấy người ta yêu nhau sao?”

sau 1 phút ngơ ngác, họ bắt đầu cười ha ha, trời ăh, xấu hổ chết đi được..thật ko tin là Quân có can đảm đột xuất vậy..cả anh Lý cũng chọc ghẹo chúng tôi..nhưng cuối cùng thì ai cũng ủng hộ mối quan hệ này, họ chúc mừng rồi chúc phúc..những người đồng nghiệp thật đáng quý..thật tiếc khi phải xa họ..

“ôi bếp trưởng...hóa ra anh cũng biết yêu...biết vậy em đã kưa anh rồi..chẳng để nhỏ Yên này phồng mắt tay trên..”

giọng Dung tỏ ra tiếc rẻ và tha thiết nhìn sư huynh, còn ôm cánh tay trái của hấn nữa..nhỏ này và Vân mà gặp nhau chắc cũng ngang tài ngang sức...

“tôi ko dễ kưa đâu nhé, cô em. Làm việc đi!”

Dung cười hi hi rồi quay đi tiếp tục việc của mình, lúc này Quân mới buông tay tôi na.. cả bàn tay tôi và tay hấn đều ươn ướt đầm mồ hôi. ko biết là của tôi, hay của hấn..chúng tôi ko nói với nhau thêm điều gì, chỉ nhìn nhau cười, trong ánh mắt Quân có 1 niềm hạnh phúc, như giải tỏa được sự dồn nén vì che giấu suốt thời gian qua. tôi cũng vậy.

.....

vì đã công khai nên khi tan ca lúc cả bếp đi Karaoke chia tay tôi, Quân bảo tôi lên xe rồi chở tôi trước mặt mọi người,cái vẻ ngênh ngang dễ sợ..ặc ặc..tôi vẫn thấy ngượng nên cúi gằm mặt, suốt buổi chẳng dám ngược nhìn ai.tại sao tôi lại bị lấy cái bệnh xấu hổ này của hấn kia chứ. hic hic.Ta mang cho em 1 đóa quỳnh, quỳnh thơm, hay môi em thơm..lời bài anh Thanh đang hát làm tôi chú ý, nó rất quen..tôi đang cố nhớ ra đã nghe nó ở đâu, thì nhỏ Dung húych vào hông tôi.

“bài này Yên thích phải ko?”

“sao Dung hỏi vậy?”

“thì mình nghe nhạc chuông của Yên là bài này mà..”

tôi ngẩn người. đúng rồi, vì nhạc chuông ko có lời nên tôi chỉ nghe được giai điệu mà ko rõ là bài hát nào, trước đây tôi cài bản ... “Người ấy và tôi em phải chọn” của Lưu Chí Vỹ mà..

bài hát này xuất hiện từ sau khi Thắng sửa điện thoại cho tôi, phút chốc tôi cũng nhận ra nó là bài anh ta thường hay húyt sáo vu vơ. ta mang cho em 1 chút buồn, vì ta như sông lênh đèn...rõ ràng là anh đã mang cho tôi 1 chút buồn rồi, Thắng ă..ko phải 1 chút, mà là rất nhiều chút....đừng sống lênh đèn nữa, vì mọi chuyện cũng sẽ qua đi..cho dù kết quả ra sao, cũng đừng dằn vặt vì Khải chắc chắn ko hề trách anh đâu. và cuối cùng ..đừng yêu 1 người như tôi, chẳng có gì hay ho cả, thậm chí tôi còn ko biết con đường mình đang đi bao giờ sẽ tới đích..bao giờ mới được về nhà 1 cách đường hoàng..chúng ta đều mệt mỏi nhưng chúng ta vẫn phải đi..tôi quay sang nhìn gương mặt Quân, hấn đang lật quyển danh mục bài hát, tìm từ này giờ mà có hát được bài nào đâu..chẳng biết khi gã bếp trưởng phát xít này cầm micro Karaoke thì sẽ thế nào nhỉ..chắc là buồn cười lắm.

ý nghĩ tưởng tượng đó làm tôi bật cười, rồi hơi nghiêng đầu tựa hồ lên vai Quân, mặc kệ ai nhìn , ai chọc cũng được, xấu hổ gì chứ, yêu nhau thôi mà. với con gái, đúng là thật hạnh phúc khi có 1 bờ vai để ngả đầu. Quân giật mình nhìn tôi ngơ ngốc... rồi hắn cũng để yên như vậy, mặt rất là khoái. dĩ nhiên, con trai cũng hạnh phúc khi có ai đó tựa lên vai mình đấy thôi.

73. Chương 73

sau khi nghỉ ở Chereston, tôi nộp đơn vào 1 số nhà hàng và khách sạn khác, chỉ trừ Windsor... vì tôi đợi Thắng và Khải đi đã..ko có Thắng, tôi sẽ vào đó bằng chính sức mình. hắn mắng tôi ngu cũng được, bảo tôi tự ái trẻ con cũng được, bản tính tôi đã vậy rồi. về chuyện của Khải, tôi cũng đồng lõa với họ nói dối Vân.

khi con bé nghe tin Thắng bệnh, nó khóc như mưa như gió, còn bảo tôi hãy bye bye “bếp trưởng SH” để yêu Thắng nữa, ack ack. nó làm như tình yêu là quỹ từ thiện, ai cần thì cho vậy. dù sao điều đáng mừng là Khải cũng chịu lên đường, ko biết vì câu tôi nói, vì Vân, hay vì Thắng nữa.. mà vì cái gì đâu quan trọng, quan trọng là anh chấp nhận dùng tiền của Thắng, khoản tiền mà hắn đã đánh cược bằng chính bản thân mình.

.....

sân bay, chiều thứ bảy mùa thu rất đẹp. 4 người chúng tôi đứng ở trước cổng cách ly, còn 10 phút là họ vào làm check in. Vân đã bắt đầu sụt sùi nước mắt.. con bé thật là dễ xúc động quá.

“mấy anh nhớ email về báo tình hình mỗi tuần nha.”

“gọi luôn, email chi ệt.”

Thắng toét miệng cười, vò đầu Vân. chênh nhau 1 tuổi mà Thắng cứ ra dáng anh lớn với con bé. Khải vẫn lặng lẽ như 1 cái bóng, ko nói gì, cũng chẳng cười..bỗng anh chìa cho tôi quyển truyện..

“nghe nói Yên chưa xem xong, Yên cầm đi.”

“ah.. cảm ơn..”

“giúp tôi..coi chừng Vân nhé.”

tôi khẽ gật đầu, trong mắt Khải có rất nhiều điều tôi ko thấu hiểu hết, nhưng điều tôi thấy rõ nhất, là niềm hi vọng mà trước đây ko hề có..tôi nghĩ đó là nhờ Vân..tình yêu đúng là kỳ diệu quá...

“xì..em coi chừng chị ấy thì có...còn anh đó, phải cố giúp Thắng, biết chưa?”

Thắng đưa tay che miệng cười, Khải cũng cười, riêng tôi chỉ nhìn Vân, nghe lòng đau đau...nó ko biết tốt hơn, hay là nên biết? người sắp trải qua thời gian khó khăn là người nó rất yêu..vậy mà nó đang dành hết lòng lo cho 1 người khác. tội nghiệp Vân, hay tội nghiệp Khải, hay ... tội cho Thắng? chợt nhìn sang Thắng, tôi thấy anh ta cũng đang nhìn tôi, bằng 1 đôi mắt rất lạ, dường như là muốn nói điều gì..

“hay anh với em ra kia cho họ nói chuyện đi.”

Vân kéo tay Khải đi, nhường lại chỗ cho tôi và Thắng, có lẽ nó nghĩ Thắng cần tôi lúc này..mà để Vân và Khải có thời gian bên nhau riêng cũng tốt.

“mùa đông bên Mỹ lạnh lắm thì phải... các anh nhớ..”

“mấy câu này sến quá, Nobiyen.”

“sến thì thôi..hừ... đi sớm về sớm. T ____ T”

“Ặ Ặ.. sớm gì được, chị hai. làm thủ tục, nhập viện, theo dõi, phẫu thuật, sau phẫu thuật cũng mất ít nhất 3 tháng.”

“uh.. mà sao anh thích gọi tôi chị hai vậy?”

“ko gọi “em yêu” được, thì phải gọi chị hai thôi chứ sao.”

đôi môi Thắng cười nhe răng nhưng trong mắt hắn có cả 1 nỗi đau ko thành tiếng, giây phút này tôi cảm nhận rất rõ tình yêu của Thắng, nó ko phải kiểu tình âm thầm, cũng ko cuồng nhiệt, nó lãng đãng vô định nhưng lại rất sâu rất đậm. tôi rướn người lên để ôm lấy Thắng, vì hắn cao hơn tôi cả cái đầu. vậy mà trong vòng tay tôi, anh chàng bỗng nhỏ bé làm sao.. tôi nghe hơi thở Thắng ấm nồng bên má mình.

“vậy thì em trai ngoan, nhớ trở về dù chuyện gì xảy ra đi nữa..”

“thôi đi, đừng tưởng làm chị tôi được.”

Thắng đẩy tôi ra, quay nhanh mặt đi nhưng tôi đã kịp thấy khóe mắt hắn ngấn nước, sống mũi tôi cũng bắt đầu thấy cay cay.. tiếng cô phát thanh sân bay nhắc nhở hành khách vào khu vực check in đã ngăn giọt nước mắt của cả tôi và Thắng ko thể trào ra, Khải và Vân cũng bước tới đúng lúc.. hai người họ kéo vali vào bên trong, đưa tay vẫy chào chúng tôi. Vân ôm cánh tay tôi nức nở..chia ly bao giờ cũng buồn, nhưng sẽ hẹn ngày sum họp vui vầy hơn.

.....

trong mấy ngày chờ việc, tôi cũng đọc xong quyển If you are here. thật ra Jason có 1 người cha, nhưng ông bị mắc nợ 1 khoản to,

luôn phải trốn chui trốn nhủi..

“that goal” của Jason là kiếm đủ số tiền trả nợ cho ông, bất chấp là việc gì

để cha con anh có thể bên nhau mà ko phải chia cắt suốt..về khoản đó thì đích thị là cách sống của Thắng. rồi khi Alice đến, cô ấy mở ra cho anh 1 cánh cửa khác, ở đó có tình yêu, khiến Jason muốn sống đàng hoàng hơn, chân thành hơn. tôi nghĩ mình ko giống Alice được như Khải nghĩ, Alice thanh khiết và đẹp đẽ hơn tôi nhiều...cô ấy hay cười, lúc nào cũng lạc quan và yêu đời, còn tôi thì đâu có được như thế. có chăng là tôi cũng ít khi nào khóc, cũng như Alice, dù bị ngã từ tầng 2, dù mẹ mất, dù có đau đến mấy, Alice vẫn ko hề khóc lóc..

một cô gái mạnh mẽ bên trong vẻ ngoài mỏng manh. điều bất hạnh là Jason gặp 1 tai nạn khi đua xe, mục tiêu giành khoản tiền thưởng, khoản tiền cuối cùng...để trả sạch nợ.. tôi đã trách tác giả đến nguyên rửa, sao cứ phải ép nhân vật mình như thế. sao ko cho Jason 1 kết cuộc tốt hơn?

trước khi tham gia cuộc đua, Jason đã sơn căn phòng của mình thành màu xanh cỏm, đặt 1 chậu hoa cúc bên bệ cửa sổ và treo rèm có kẻ ca rô.

anh viết 1 mảnh giấy dán trên tường.

“Alice, when you’re here, you may see how I love you. Light-green is your favorite color, mums are your beloved flowers and you often keep talking about a checked drape. Because this is my wife’s room, if you are here, you must be my wife!”

nhưng khi Alice đến căn phòng đó, thì Jason đã ko còn nữa, cô bật khóc, những giọt nước mắt hiếm khi rơi trên má Alice..lúc này nóng hổi. ôm tấm ảnh Jason vào lòng, Alice viết tiếp 1 dòng lên mảnh giấy và cũng dán lên tường.

“I am here now as I’m your wife. I know you’re always besides me. If you’re here, please hold me tight”

đó cũng là câu cuối cùng của quyển truyện.

74. Chương 74

tôi phải mất 3 tháng để vượt qua giai đoạn thử việc ở Windsor và giờ đã được 2 tháng làm quen với vai trò phó bếp. bà Elena là 1 bếp trưởng hiền từ và nhã nhặn, ko như gã phát xít của tôi. do việc gia đình nên

tháng sau thì bà ấy phải về nước. tuy nhiên bà ấy bảo có thể sẽ có bếp trưởng khác vào thay cho tới khi tôi đủ sức kham vị trí đó. tôi cũng đã về nhà, trước khi chờ được thăng lên chức cao nhất của..căn bếp. vì dù sao thì phó bếp so với phụ bếp cũng là 1 bước chuyển lớn lắm rồi. có lẽ chẳng còn hi vọng gì thay đổi hướng đi của tôi, ba tôi cũng ko phản đối chi ệt. hơn 1 năm trời sống bụi bặm bên ngoài với tôi là quá đủ... để biết gia đình quan trọng như thế nào.

.....

“chị ơi, Khải về rồi!”

Vân nói như hét trong điện thoại, ở Windsor, người ta ko cấm nhân viên nghe di động, chỉ có chỗ lão Quân Hít le là đủ thứ kỷ luật >__

“thiệt ko?...chùng nào??”

“em đang ra sân bay đây!!!!30 phút nữa máy bay đáp.”

tôi nhìn đồng hồ, mới hơn 4h.. nhà hàng đang lúc cao điểm nhưng việc họ về sao tôi lại ko đón được..tôi ngập ngừng rồi cũng xin bà Elena cho về sớm, cũng nhờ là bếp bánh nên ko kẹt lắm. vì Quân còn trong giờ làm, nên tôi ko gọi anh, mà bắt 1 chiếc xe ôm ra thẳng sân bay.

.....

cả tôi và Vân đều hồi hộp cho tới khi thấy cái dáng của Khải bước ra từ bên trong, đi kèm anh là chiếc gậy chống chuyên dụng bằng thép ko gỉ. Vân hốt hoảng, mặt nó tái đi.. còn tôi thì cũng căng thẳng đến ko thể nói được gì với Vân.

“sao ảnh lại...”

“.....”

“ko phải Thắng...sao?”

“.....”

tôi chỉ im thinh chờ Khải ra ...giải quyết dùm vụ này, vì tôi biết nói sao với Vân đây. sau 5 phút , Khải tới được chỗ chúng tôi dù hơi khó khăn, 1 người bảo vệ sân bay đã xách va li dùm. tôi ngóng cổ tìm Thắng..nhưng ko thấy...

“Yên đừng tìm, nó chưa về lần này đâu.”

“sao vậy?”

“bên đó rảnh là nó đi chơi tennis, quen được anh kia, người ta cho vé đi xem giải Mỹ mở rộng, nên nó ở lại coi cho hết giải mới chịu về..”

“ack, anh chàng đó, đi đâu cũng quen được người hết, đúng là báỉ phục ...”

tôi lầm bầm nói xấu Thắng, rồi mới chợt nhớ ra.. nhìn xuống chân Khải..có vẻ như anh đã phẫu thuật thành công.

“giờ chân anh ok rồi chứ?”

“lẽ ra còn ở đó đến khi đi lại như bình thường, nhưng...hết tiền rồi.^^”

Khải cười, rất tươi... cho thấy sau cơn mưa trời đã sáng hẳn. anh còn có vẻ chịu nói nhiều hơn trước đây. này giờ tôi và Khải quên để ý Vân, nó đứng như trời trồng..giờ thì nó có quyền biết sự thật rồi, chỉ là người nói với nó, ko phải tôi..mà tôi cũng ko dám..chắc nó xé tôi thành chục mảnh quá..

“thôi Yên đi nha, chắc 2 người có nhiều chuyện cần tâm sự.”

tôi nói nhanh rồi chạy đi liền trước khi Vân túm áo tôi cho tôi 1 trận vì cái tội thông đồng với 2 gã kia lừa dối nó.

.....

từ sân bay, tôi đi xe buýt về Chereston, vừa đúng 6h30 tối. giờ này là giờ tan tầm của bếp mình..tôi ngồi bồn hoa lớn gần cửa gian bếp sau, nơi Quân luôn ra về cuối cùng.

“ủa? em... sao ở đây?”

“tự nhiên em muốn gặp anh thôi.”

“em lại nướng khét bánh hả?”

“ack ack, anh làm như em chỉ tìm anh khi gặp chuyện như vậy ko áh!”

Quân gãi đầu nheo mắt tỏ ra khó hiểu, cứ như hấn ko biết sao bỗng dưng tôi lại chơi trò bắt ngờ như vậy. sư huynh ngốc, người ta thấy 2 người kia đoàn tụ nhau thì nhớ anh thôi mà. có cần phải nói ra ko...

“vậy.. đi ăn hen?”

“hay ... anh làm cho em 1 bữa tối đi, bếp trưởng”

“trả nổi ko, giá tính bằng giá bữa tối ở Chereston đấy.”

“gì kỳ dị? người yêu mà cũng tính tiền!”

“chứ sao, bếp trưởng Chereston, em tưởng bỏ hả?

cái mặt gã sư huynh chẳng ko chịu nổi, cóc thêm... lâu lâu vùi vùi 1 bữa cũng ko được. bạn trai gì khô queo, chán phèo, ko lãng mạn gì hết. tôi lè lưỡi khinh bỉ rồi đứng dậy đi te te lên trước. nhập vào nhóm anh Lý, nhỏ Dung...họ rất vui khi gặp tôi...còn Quân thì chỉ tò tò theo sau.. đợi khi tôi “tám” xong thì đưa tôi về.

.....

trước khi chào tôi vào nhà, Quân mới chịu mở miệng dỗ ngọt.

“tháng sau đi.. anh đang sáng chế món cạnh tranh với món Couple Cream rice..”

“món gì..?”

“lúc đó sẽ cho em thử trước.”

“vậy có phải dễ thương ko, hehe..”

tôi chấp tay phía sau, khom người nháy mắt khen, thế là sư huynh lại cười ngượng, mỗi lần tôi bảo hấn dễ thương là hấn như vậy, trông càng...dễ thương hơn.

“lúc đó em cũng phải làm cho được món Tiramisu để anh ăn.”

“trời ơi.”

cái thứ bánh đó khó làm muốn chết, tôi học mãi mà cứ làm hỏng, bà có Elena dạy tôi 1 lần, tôi đọc sách 3-4 lần, thử 1 mình 3 lần toàn là thất bại.

“thôi cũng được, có anh kể bên chỉ coi em sai ở đâu cũng tốt.”

.....

khoảng 1 tháng sau, hôm đó là ngày Chủ nhật. tôi ko phải đi làm nhưng sáng Quân lại bận trực ở Chereston, nên anh hẹn tôi buổi chiều đến Gogo, sẽ cho tôi thưởng thức món ăn mới. tôi đang tranh thủ đọc công thức làm Tiramisu, gì chứ thực hành trước mặt bếp trưởng phát xít mà lơ ngơ là bị quát ngay, dù có là bạn gái của anh ta cũng vậy, thế mới nói.

“chị quen thêm anh bạn trai nào hả?” con Út chạy vô phòng hỏi làm tôi ngơ ngác, nó đang nói ai vậy trời?

75. Chương 75

“em nói gì?”

“có người bảo là bạn trai chị tìm chị kia. trông...đẹp trai lắm”

sau hơn chục giây ngó ra, tôi mới chạy ù xuống nhà, hồi hã như sợ chậm 1 chút là người ấy sẽ đi mất.. hã đứng ở cửa chính, nhìn ra đường, 1 tay cho vào túi quần bên trái, tay còn lại chống nghiêng đầu, khủy tay dựa vào cạnh cửa. nghe tiếng chân tôi thì hã quay lại, cười nụ cười quen thuộc..... nửa năm rồi tôi đã ko thấy nụ cười đó. Thắng trông già dặn hã đi, tóc dài ra nhưng da thì trắng hơn còn để râu hơi nhạt quanh cằm nữa.

“ko ôm mừng tôi sao, Nobiyen?”

“ôm để anh đẩy tôi ra nữa thì quê lắm.T__T”

“vậy thì để tôi ôm Yên cái nào.”

dứt lời là Thắng quàng tay ôm gọn lấy tôi, dễ dàng hơn khi tôi ôm anh ta ở sân bay nhiều. hơi thở của Thắng vẫn vậy, vẫn nồng ấm bên má tôi, nguyên vẹn ko hề thay đổi.

“thời gian qua có ai...truy nã tôi ko?^_.”

“ack ack... anh nên sống và làm việc theo pháp luật kể từ bây giờ đi!”

“có thể tôi về thăm Yên chút thôi, rồi tôi lại về bến.”

“ủa sao dzị???”

“vì mục tiêu Wimbledon!hehe..

“trời, thiệt ko vậy?”

“ở bến gặp ông HLV kia dụ tôi chơi chuyên nghiệp..”

“bộ anh định đánh với...Federer luôn hả?”

Thắng lại cười, mỗi khi ko muốn nói gì là hã cười. ko để lộ cảm xúc gì rõ ràng.. khó ai mà biết hã nghĩ gì và sẽ làm gì. tôi đành chỉ biết thở dài..

“làm gì chán nản vậy, chị hai.”

“.....”

“mà Yên làm chị hai thật nhỉ? có cô em gái xinh quá.”

“tôi á? còn 1 anh trai nữa. ko phải chị hai. chị ba thôi.”

“vậy từ giờ về sau sẽ gọi Yên là chị ba! kaka..”

“tại sao?”

“biết đâu, tôi làm em rể Yên thì sao...”

Thắng nháy mắt, vẽ lấu cá, rồi liếc ra sau bếp chỗ con Út đang pha nước chanh, àh há.. thích em tôi á? nếu thật là vậy cũng tốt, có đứa em rể như Thắng kể cũng vui.. nhưng mà..

“đùa thôi.. trong ví tôi có 1 ảnh 1 người. trong tim tôi cũng chỉ có người đó..”

“.....”

“tiếc là Yên ko chịu giữ ảnh của tôi.. vì có lẽ đã có ảnh 1 người khác trong ví.”

“ko có đâu... àh, ý tôi là... trong ví ko có..”

“nhưng trong tim thì có chứ gì... ack, tay bếp trưởng mắc dịch.” giọng Thắng cẩu kính có phần giả vờ, rồi hã xách cái ba lô đang để trên ghế lên, mang qua vai.

“hạnh phúc nhé, Nobiyen của tôi. Alice của tôi...”

“àh, đợi tôi trả anh cuốn truyện...”

“Yên giữ đi.. cuộc đời đẹp hơn tiểu thuyết nhiều, phải ko?”

Thắng khoác tay, rồi đi ra cửa, rất nhanh, cái dáng cao cao lênh đênh của Thắng cứ liêu xiêu thế nào. biết bao giờ hắn mới chịu sống nghiêm chỉnh đây.. nhưng suy cho cùng, đúng là cuộc đời ko bi kịch như tiểu thuyết...

.....

“thử đi.”

Quân gấp 1 đũa mì sợi nhuễn lên, ko biết hắn làm món gì mà nghe thơm mùi trà xanh, còn có cả hạt hạnh nhân nữa..trên mặt đĩa có duy nhất 1 quả Việt quất món ăn nhạt nhưng để lại vị khá lâu trên lưỡi, rất dễ chịu.

“món này tên gì?”

“F-Y-O”

“gì nghe như... vật thể bay ko xác định vậy??”

“xời ơi.. là For You Only đó sư muội.” For you only? món gì có tên sến hết biết. nhưng chắc sẽ có nhiều cặp tới Chereston để ăn lắm. bỗng Quân đưa tôi 1 cục bột to.

“gì vậy?”

“nhồi bột đi.”

“cái bánh Tiramisu đâu có cần bột nhồi này??”

“kêu em nhồi thì em nhồi đi, nhiều chiến.>___<>

tôi mở to mắt thao láo ngón gã sư huynh, tự nhiên lại bắt tôi nhào bột, ặc ặc.. ko lẽ lại định truyền đạt bí kíp gì đây? tay tôi ấn cục bột xuống được vài đạo, thì chạm phải 1 vật nhỏ cứng cứng bên trong, nhìn Quân thì hắn ta cứ tùm ta tùm tùm..trời, đừng nói là... nhẫn cầu hôn ghen, chắc...tôi xỉu.

“thì ra là bắt chước vụ khoai tây nghiền của anh hôm nọ..sao anh ko nghĩ ra trò nào lãng mạn riêng của mình vậy chứ.”

“nghĩ ra thì cần gì bắt chước.T___T”

“hum..nhưng...cái này là gì đây, ko phải nhẫn hả?”

đó là mảnh nhựa nhỏ hình chữ nhật, cái bảng tên hay gắn trên ngực áo của chúng tôi, những đầu bếp làm việc tại nhà hàng. trên cái mà tôi đang cầm, vừa lòi ra khỏi cục bột (ặc, thật kinh dị) có dòng chữ rất đẹp in nổi mạ vàng “Chef – Hong Yen”

“cái này..?”

“chúc mừng em, tháng sau em đã lên chức rồi.”

“thật...thật sao?”

“anh vừa gặp ông Hải xong, ông ấy đưa anh cái đó mà.”

tôi sung sướng đến ko thể nói nên lời, vậy là tôi đã leo được tới nơi mình muốn, ở tuổi đời còn khá trẻ.. dù chỉ là 1 cái bếp bánh nhỏ.. tôi liền hôn cái bảng tên dính đầy bột 1 cách hạnh phúc.

“hôn nó làm gì, ghê quá...”

giọng Quân có vẻ hơi ganh tỵ, hihi... tôi cũng nhận ra hắn xứng đáng có được nụ hôn hơn là tấm biển bé xíu ấy. và vì thế, tôi hôn anh. First kiss. For you only.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-em-o-day>